AVENTURILE LUI KALLE BLOMKVIST
ASTRID LINDGREN

Cuprins

CAPITOL 1 3
CAPITOL 2 9
CAPITOL 3 16
CAPITOL 4 20
CAPITOL 5 26
CAPITOL 6 30
CAPITOL 7 34
CAPITOL 8 42
CAPITOL 9 47
CAPITOL 10 50
CAPITOL 11 53
CAPITOL 12 58
CAPITOL 13 62
CAPITOL 14 65
CAPITOL 15 69
CAPITOL 16 71
CAPITOL 17 75

CAPITOL 1

—E sînge ! Nici nu mai încape îndoială ! Se uită ţintă la pata cea roşie prin lupa. Apoi îşi trecu pipa în celălalt colţ al gurii şi oftă. Firește, era sînge ! Ce altceva obişnuieşte să iasă la iveală atunci cînd te—ai tăiat la deget ? Pata aceea trebuie să fi fost dovada concludentă că sir Henry şi—a suprimat soţia săvîrşind una dintre cele mai înfiorătoare crime pe care vreun detectiv a avut parte să o elucideze. Dar, din nefericire, lucrurile nu stăteau aşa. Briceagul alunecase cînd îşi ascuţise creionul — iată tristul adevăr. Şi pentru asta, de bună seamă, sir Henry nu putea să fie tras la răspundere. Mai ales că sir Henry, dobitocul, nici măcar nu exista. Cu multă părere de rău, aceasta era realitatea. De ce au unii oameni norocul sa se nască în cartierele rău famate ale Londrei, sau în viesparele de răufăcători din Chicago, acolo unde crima şi focul de armă sînt la ordinea zilei ? în timp ce el...! Ridică dezgustat privirea de la pata de sînge şi se uită afară, pe fereastră.

Strada Mare dormita în cea mai adîncă pace şi visa sub soarele de vară. Castanii înfloreau. Nu se zărea nici o fiinţă vie, afară doar de pisica cenuşie a brutarului, care stătea ghemuită pe marginea trotuarului şi îşi spăla labele. Nici chiar ochiul celui mai încercat detectiv n—ar fi izbutit să descopere ceva care să dea de bănuit că s—a comis o crima. Era într—adevăr o ocupaţie fără perspective să fii

detectiv în oraşul acesta ! Cînd o să se facă mare o să plece la Londra de îndată ce se va ivi vreo posibilitate. Ori poate trebuia să se îndrepte musai spre Chicago ? Babacu' voia ca el să înceapă să lucreze în prăvălie. În prăvălie ! El ! Ei bine, atunci vor fi în stare de orice ! Toţi asasinii şi bandiţii din Londra şi Chicago. Atunci, ei vor putea să—şi vadă de treburi şi să ucidă oameni cu toptanul, fără ca nimeni să—i ţină în frîu. Şi—n vremea asta el ar sta în prăvălie, ar răsuci cornete şi—ar cîntări săpun şi drojdie de bere. Nu, de bună seamă, n—are de gînd să devină vreun negustor de stafide. Detectiv, seu nimic altceva! Babacu' să aleagă ! Sherlock Holmes, Asbjorn Krag, Hercule Poirot, lord Peter Wimsey, Kalle Blomkvist'! Plescăi din limbă. Iar el, Kalle Blomkvist, ţinea să ajungă cel mai bun dintre toţi.

—E sînge ! Nici nu mai încape îndoială, murmură Kalle satisfăcut.

Pe scară se auzi o bufnitură. După o clipă uşa se deschise de perete şi Anders, îmbujorat, apăru gîfîind în prag. Kalle îl cercetă cu un ochi pătrunzător şi rămase să reflecteze.

—Ai alergat, spuse el în cele din urmă, pe un ton care nu admitea nici o replică.

—Am alergat ca o pisică, mormăi Anders, arţăgos. Credeai c—o sa vin cu palan chinul ?

Kalle făcu să dispară pipa. Nu pentru că i—ar fi păsat dacă Anders ar fi dat peste el fumînd într—ascuns. Asta numai din pricină că n—avea fir de tutun în ea. Dar un detectiv nu se poate lipsi de pipă atunci cînd are de furcă cu enigmele. Chiar dacă tutunul s—a isprăvit pentru moment.

—Dai şi tu o raită pe—afară ? întrebă Anders, aruncîndu—se pe pat.

Kalle clătină din cap a încuviinţare. Fireşte, voia şi el sa iasă pe afară! Orice s—ar fi întîmplat, trebuia să patruleze o dată pe străzi înainte să se însereze, gîndind că s—ar putea ivi ceva suspect. Desigur, existau poliţişti, dar, din multe ci te citise, ştia cîte parale fac. Poliţiştii nu recunoşteau un criminal, nici dacă se împiedicau de el.

Vîrî lupa în sertarul mesei de scris. Apoi, Anders şi el, coborîră scara duduind, de se cutremură casa din temelii.

—Kalle, să nu uiţi că deseară trebuie sa stropeşti stratul de căpşuni!

Era mama, care scosese capul pe uşa bucătăriei. , Kalle făcu un semn liniştitor cu mîna. Mda, se înţelege, o să ude ei şi căpşunile! Numai ceva mai tîrziu. După ce se va încredinţa că nici un individ suspect nu dă tîrcoale prin oraş, cu gînduri rele. Nu pentru că ar fi avut multe şanse de succes, din nefericire, dar niciodată nu trebuie să te culci pe o ureche. Văzuse în *Cazul Buxton* ce se poate întîmpla. Acolo, cineva mergea prin cel mai paşnic dintre cartiere şi deodată bum, o împuşcătură în noapte, apoi se şăvîrşesc patru crime cît ai clipi.

Tocmai pe asta se bizuiau ticăloşii. Credeau că pe nimeni nu—l duce mintea să bănuiască ceva într—un orăşel atît de mic, într—o noapte de vară atît de frumoasă. Dar, în cazul ăsta, ei nu—l cunoşteau pe Kalle Blomkvist!

«La parter era prăvălia. *Viktor Blomkvist, băcănie,* scria pe firmă.

—Roagă—l pe babacu' de ceva caramele, şopti Anders.

Kalle avusese şi el aceeaşi inspiraţie. Vîrî capul pe uşă. Înăuntru, după tejghea, se afla *Viktor Blomkvist, băcănie,* în persoană, adică babacu'.

—Papa, iau vreo cîteva d—alea vărgate !

Viktor Blomkvist, băcănie, aruncă o privire plină de dragoste asupra odraslei sale cu părul bălai şi mormăi binevoitor. Kalle înfipse mina în cutia cu caramele. Mormăitul lui taică—su însemna că putea să ia. După aceea se întoarse grăbit spre Anders, care se aşezase pe balansoarul de sub păr şi aştepta. Numai că lui Anders nu—i mai pasa acum de „alea vărgate". Se uita ţintă, cu o expresie naivă în ochi, la ceva din grădina brutăriei. Acest ceva era Eva—Lotta, fiica brutarului. Stătea în leagăn, într—o rochie de stambă în carouri roşii. Se legăna încetişor şi muşca dintr—o chiflă. În acelaşi timp cînta, fiindcă era o domnişoară foarte talentată.

Era odată o iată, pe nume Josefina.
Josefina—fina—fina, Jose—Jose—Josefina.

Avea o voce cristalină şi plăcuta, care se auzea lămurit pînă la Anders şi Kalle. Kalle, uitîndu—se galeş la Eva—Lotta, îi întinse absent lui Anders o caramea. Anders o luă, la fel de absent, cu ochii tot atît de galeşi aţintiţi spre Eva—Lotta. Kalle suspină. O iubea pe Eva—Lotta la nebunie. Anders, la fel.

Kalle îşi pusese în gînd sa o aducă pe Eva—Lotta acasă ca pe mireasa lui, de îndată ce va reuşi sa cîştige destui bani pentru nevoile gospodăriei. La asta se gîndea şi Anders. Dar Kalle nu se îndoia că Eva—Lotta o să—l prefere pe el — pe Kalle. Un detectiv, poate pînă atunci cu vreo paisprezece crime clarificate la activul său, trebuie desigur că spune ceva mai acătării decît un mecanic de locomotivă ! Mecanic de locomotivă — iată ce voia să se facă Anders.

Eva—Lotta se dădea în leagăn şi cînta, cu aerul că habar nu are că este privită.

—Eva—Lotta ! strigă Kalle.

—Singura—i zestre era maşina de cusut,
Maşina—şina—şina, maşina de cusut,

continuă Eva—Lotta, nepăsătoare.

—Eva—Lotta! strigară Kalle şi Anders într—un glas

—Aaa, voi eraţi ? ! spuse Eva—Lotta foarte surprinsă. Se dădu jos din leagăn şi păşi cu graţie pînă la gardul care despărţea grădina lor de a lui Kalle. O seîndură lipsea — Kalle însuşi o scosese de acolo : era un lucru minunat care făcea cu putinţă ca ei doi să stea de vorbă nestingheriţi şi el chiar să se strecoare în grădina brutarului prin acea deschizătură, fără să mai fie nevoit să—şi bată capul cu unele ocoluri. În sinea lui, Anders nu mai putea de ciudă că prietenul Kalle era vecin cu Eva—Lotta. Într—un anumit fel, asta era nedrept. El stătea departe, pe o altă stradă, trăia înghesuit împreună cu părinţii şi cu frăţiorii lui într—o cameră şi bucătărie, deasupra atelierului de cizmărie ţinut de papa.

—Eva—Lotta, dai şi tu o raită prin oraş? întrebă Kalle.

Eva—Lotta înghiţi cu poftă ultima bucăţică de chiflă.

—Cum să nu, zise ea, scuturîndu—şi o firimitură de pe rochie. Apoi plecară.

Era sîmbătă. Fredrik—Şchiopul se şi îmbătase şi stătea ca de obicei în faţa tăbăcăriei, cu un cerc de ascultători în jurul său. Kalle, Anders şi Eva—Lotta se opriră şi ei acolo, dornici să—l audă pe Fredrik povestind despre faptele—i de eroism săvîrşite pe vremea cînd era lucrător Ia calea ferată, în Norriand.

În timp ce asculta, Kalle trăgea cu coada ochiului peste tot. Nu—şi uita datoria nici o clipă. Nimic suspect ? Nu, trebuia el să recunoască, nimic suspect ! Citise totuşi că multe lucruri care păreau inofensive, se dovedeau tocmai pe dos. Cel mai bine era să fie la post! Iată, bunăoară, omul de colo care trece pe stradă, cărînd un sac greu în spinare.

—Să presupunem, spuse Kalle înghiontindu—l pe Anders, sa presupunem că sacul e plin cu argintărie de furat!

—Să presupuneau că n—are pic de argintărie în sac, mormăi Anders, nerăbdător să—l asculte pe Fredrik—Şchiopul. Să presupunem că într—o bună zi o să te scrînteşti de—a binelea cu toate aiurelile astea ale tale de detectiv.

Eva—Lotta pufni în rîs. Şi Kalle tăcu. Era învăţat să fie neînţeles.

Apoi, pe nesimţite, cum te şi aşteptai, veni poliţia şi—l înşfacă pe Fredrik—Şchiopul. Era ceva obişnuit ca el să—şi petreacă nopţile de sîmbătă la răcoare.

—Ar fi timpul să pice ! bombăni Fredrik cu nemulţumire, atunci cînd poliţistul Björk îl luă încetişor de braţ. Stau aici şi aştept de un ceas. Nu ţii dumneatale ordinea maşinilor în oraşul ăsta ?

Poliţistul Björk zîmbi, lăsînd să i se vadă dinţii frumoşi şi albi.

—Haide, atunci să mergem, spuse el. Mulţimea ascultătorilor se împrăştie, Kalle, Anders şi Eva—Lotta se îndepărtară agale. Le—ar fi plăcut să asculte mai multişor la sporovăială lui Fredrik.
—Ce frumoşi sînt castanii! murmură Eva—Lotta, privind cu admiraţie la şirul lung de castani ce străjuiau Strada Mare.
—Da, e o minune atunci cînd înfloresc, spuse—Anders. Parcă ar fi nişte lumînări.

Totul în jur era paşnic şi plin de linişte. Ghiceai aproape că a doua zi va fi duminică. Ici şi colo, prin grădini, vedeai oameni stînd Ia masă. Se spălaseră de praful muncii de peste zi şi se îmbrăcaseră curat, de sărbătoare. Vorbeau, rîdeau, şi păreau că se simt tare bine în grădiniţele lor în care pomii tocmai erau în plină floare.

Anders, Kalle şi Eva—Lotta aruncau priviri lungi peste fiecare gărduţ pe lîngă care treceau. Asta, firește ar fi putut să dea impresia că aşteptau să fie îmbiaţi, de vreun gospodar mai prietenos cu vreun sandviş sau cu alte bunătăţi. Dar nici vorbă de aşa ceva.
—Trebuie să găsim ceva de făcut, spuse Eva—Lotta.

Chiar atunci, undeva în depărtare, se auzi şuieratul ascuţit al unei locomotive.
—Vine trenul de 7, glăsui Anders.
—Am găsit ! strigă Kalle. Ne ascundem după tufele de lilieci din grădina Evei—Lotta şi punem un pachet afară, în stradă. Pachetul îl legăm cu o sfoară. Cînd vine cineva şi—l vede, o să vrea să—l ia, iar noi tragem de sfoară. Şi—o sa vedem ce mutră o să facă.
—Mda, aşa ceva mai seamănă a treabă potrivită pentru noi într—o sîmbătă seara, zise Anders.

Eva—Lotta nu spuse nimic, dar dădu a încuviinţare din cap.

Încropiră la iuţeală un pachet. Toate cele de trebuinţă se găseau doar în băcănia lui Viktor Blomkvist.
—Arată ca şi cînd ar fi ceva grozav în el ! exclamă Eva—Lotta, încîntată.
—Ei, acum hai să vedem cine cade în capcană, îi zori Anders.

Aşezară pachetul pe trotuar. Atrăgător cum nu se mai poate, părea că ascunde cine ştie ce lucruri de preţ. Că pachetul era legat cu o sfoară şi că sfoara dispărea după tufele de liliac din grădina brutarului, asta nu era uşor de descoperit la prima vedere. Un trecător, atent, ar fi putut, bineînţeles, să audă chicoteli şi şoapte în spatele tufelor. Dar doamna Petronella Apelgren, proprietara celui mai mare magazin de mezeluri din oraş, nu era din păcate atît de atentă ca să audă sau să observe ceva suspect. În schimb, văzu pachetul. Se aplecă cu multă greutate şi întinse mîna să—l ia.
—Trage, şopti Anders lui Kalle, care ţinea capătul sforii.

Şi Kalle smuci de sfoară. Cu iuţeala fulgerului pachetul dispăru după tufele de liliac. De astă dată doamna Apelgren nu mai putu să nu audă nişte rîsete înfundate. Izbucni într—un torent de ocări. Copiii nu înţelegeau tot ce spunea, dar o auziră pomenind de mai multe ori de „casa de corecţie", drept un aşezămînt foarte potrivit pentru copiii prost crescuţi.

În spatele tufelor era acum linişte deplină. După ce dădu glas unei ultime izbucniri de ocări, doamna Apelgren porni mai departe, bombănind.
—A fost straşnic ! exclamă Eva—Lotta. Sînt curioasă sa ştiu cine o să vină la rînd. Sper să fie cineva tot atît de supărăcios.

Dar, pe neaşteptate, oraşul parcă devenise cu desăvîrşire pustiu. Nu mai venea nimeni şi cei trei poznaşi ascunşi după tufe erau pe cale să se lase păgubaşi.
—Nu, să mai stăm niţel, trebuie să mai vină cineva, nu se poate, şopti Anders.

Şi iată — chiar venea cineva. Un bărbat înalt, într—un costum gri, fără pălărie şi cu un geamantan mare în mînă, tocmai se ivi de după colţul străzii, îndreptîndu—se cu pas grăbit spre gardul grădinii brutarului.
—Atenţie, şopti Anders, cînd omul se opri în faţa pachetului.

Şi Kalle aşteptă momentul potrivit. Dar nu mai era nimic de făcut. Omul fluieră grav şi în clipa următoare puse piciorul pe pachet.

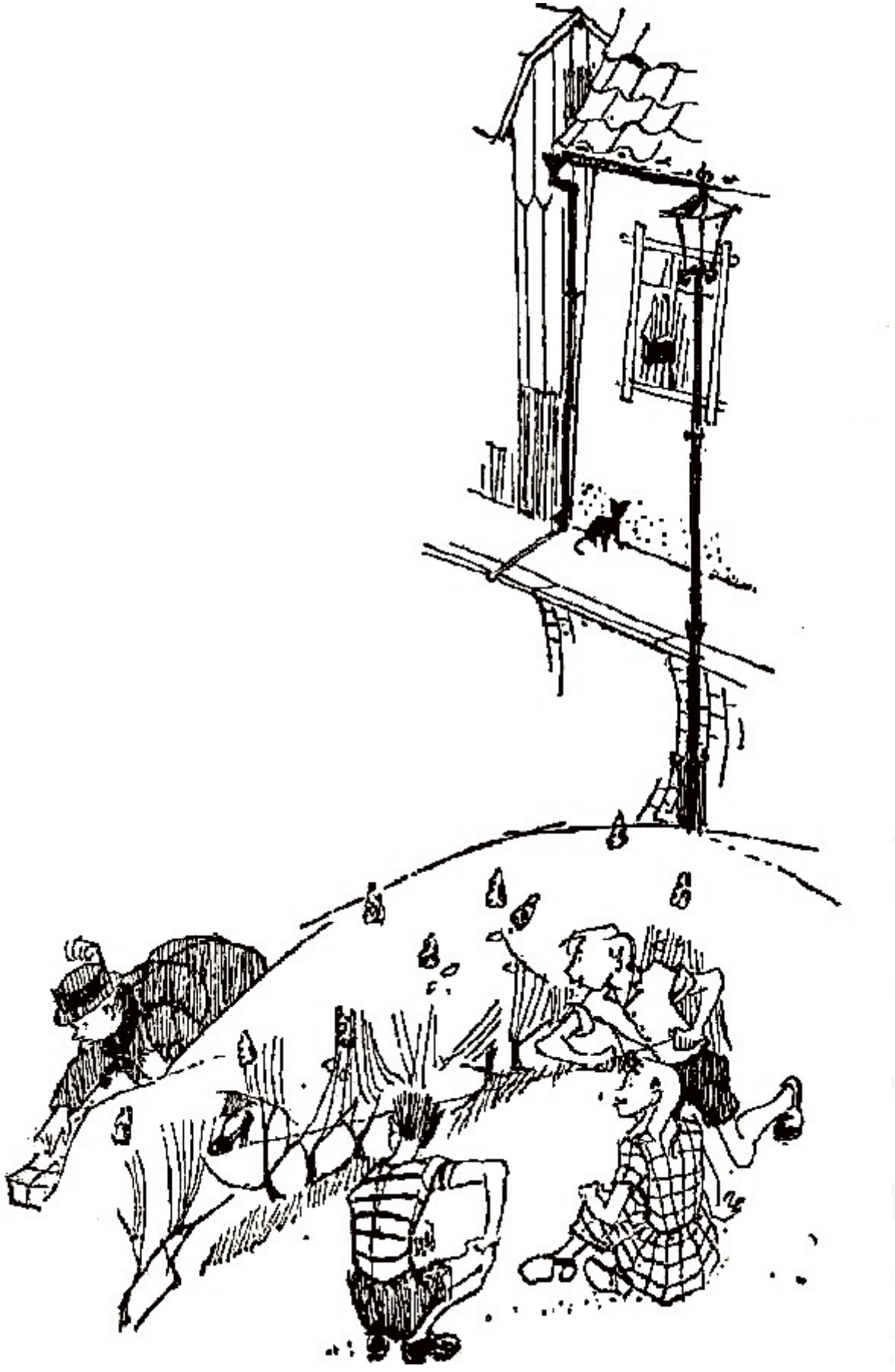

CAPITOL 2

—Şi cum te cheamă, frumoasă domnişoară ? se adresă necunoscutul după cîteva clipe Evei—Lotta care împreună cu cei doi prieteni ai săi ieşise tîrîş de după tufele de liliac.
—Eva—Lotta Lisander, răspunse fata fără pic de teamă.

—Tocmai ceea ce credeam eu, murmură necunoscutul. Află că noi doi sîntem cunoştinţe vechi. Te—am văzut cînd erai de—o şchioapă : stăteai în leagăn, ţipai, vărsai şi—i necăjeai pe cei din jur, toată ziulica.

Eva—Lotta strîmbă din nas. Nu putea să creadă că a fost vreodată atît de mică.

—Cîţi ani ai acum?

—Treisprezece ani, răspunse Eva—Lotta.

—Treisprezece ani! Şi. uite, ţi—ai şi găsit doi cavaleri ! Unul blond şi altul brun. Nici vorbă, îţi place variaţia, făcu necunoscutul cu un surîs puţin batjocoritor.

Eva—Lotta strîmbă din nou din nas, Nu avea de ce să stea acoio, ca să audă zeflemelele unui om pe care nu—l cunoştea.

—Păi mata cine eşti, unchiule ? întrebă ea, şi îşi zise în cugetu—i curat că, oricine ar fi fost, şi el a vărsat destul cînd era mic.

—Cine sînt ? Sînt unchiul Einar, Varul maică—ti, frumoasă domnişoară !

Şi o trase pe Eva—Lotta de una din buclele—i bălaie,

—Ia spune—mi, cum ii cheamă pe cavalerii tăi ? Eva—Lotta îi prezentă pe Anders şi pe Kalle, şi un cap brun şi altul blond se înclinară într—un salut ireproşabil.

—Simpatici băieţi, făcu unchiul Einar cu admiraţie. Dar să nu ta măriţi cu ei ! Mărită—te cu mine, continuă el, scoţînd un chicotit ca un nechezat. O să—ţi clădesc un palat unde să alergi şi să te joci toată ziua.

—Unchiul e din cale—afară de bătrîn pentru mine, spuse Eva—Lotta cu îndrăzneală.

Anders şi Kalle se simţeau cam neluaţi în seamă. Ce mai era şi cu pacostea asta deşirată care apăruse aşa, tam—nisam ?

„Semnalmentele, ia să vedem", îşi spuse Kalle. Din principiu, el îşi nota în minte semnalmentele tuturor persoanelor necunoscute care îi ieşeau în cale. Cine ştie cîţi dintre ei erau într—adevăr oameni cinstiţi!

„Aşadar, semnalmentele : părul negru, pieptănat peste cap, ochii negri, sprâncenele împreunate, nasul drept, dinţii puţin ieşiţi în afară, bărbia puternică, costum gri, ghete negre, nu poartă pălărie, geamantan negru, îşi zice unchiul Einar. Încolo, nimic. Ba nu, mai are o mică cicatrice roşie pe obrazul drept".

Kalle îşi însemna toate aceste amănunte în minte.

„Veninos ca nimeni altul", adăugă el pentru sine.

—E acasă maică—ta, obrăznicătură mititica ? întrebă unchiul Einar.

—Da, iat—o că vine.

Eva—Lotta arătă cu degetul spre o femeie care se apropia prin grădină. Cînd ajunse la vreo cîţi va paşi de ei se putea vedea că are aceeaşi ochi veseli, albaştri, şi acelaşi păr bălai ca Eva—Lotta,

—Am plăcerea să fiu recunoscut ? Şi unchiul Einar se înclină.

—Ei, bată—te să te bată, tu eşti, Einar ? Doar nu ieri te—am văzut ultima oară. De unde ai picat ?

Ochii doamnei Lisander se rotunjiră de uimire :

—Din lună, spuse unchiul Einar. Ca să vă mai înveselesc un pic în colţişorul vostru cel liniştit.

—Cum o să pice din lună? izbucni Eva—Lotta indignată. A venit cu trenul de 7.

—Ai rămas neschimbat, acelaşi mucalit, spuse doamna Lisander. De ce nu ne—ai scris, să ne anunţi că ai de gînd să vii încoace?

—Nu, draga mea, să nu aşterni pe hîrtie niciodată ceea ce poţi să spui personal — iată deviza mea; Ştii doar că eu sînt unul care face tot ce—i trece prin minte. Tocmai acum m—am gîndit că ar fi plăcut să—mi iau cîteva zile de concediu şi mi—am adus aminte subit că am o verişoară nespus de drăguţă, care locuieşte într—un orăşel nespus de drăguţ. Vrei să mă găzduieşti ?

Doamna Lisander îşi făcu repede socotelile. Nu era prea uşor să primeşti musafiri aşa, pe nepusă masă. Ei bine, el putea totuşi să stea în camera de la mansardă.

—Şi ai o fată tare frumuşică, spuse unchiul Einar, ciupind—o pe Eva—Lotta de obraz.

—Au, lasă—mă în pace, i—o reteză Eva—Lotta, mă doare!

—Păi asta şi voiam, glumi unchiul Einar.

—Se înţelege că te găzduiesc, eşti binevenit, spuse doamna Lisander în cele din urmă. Cîte zile de concediu ai ?

—Ăăă, în privinţa asta nu—s tocmai hotărît. Sincer vorbind, am de gînd să termin cu firma. Mă gîndeam chiar să plec în străinătate. În ţara asta n—ai nici un viitor. Aici totul stagnează, bate pasul pe loc.

Unchiul Einar înclină capul într—o parte şi se uită lung la Eva—Lotta.

—Cît ai crescut, micuţa mea, glăsui el, şi în clipa următoare făcu din nou să se audă chicotitul lui ca un nechezat, pe care Eva—Lotta ajunsese de pe acum să nu—l mai poată suferi.

—Băieţii pot să te ajute, spuse doamna Lisander arătînd din ochi spre geamantan.

—Nu, nicidecum, se împotrivi unchiul Einar. Îl duc eu singur.

*

* *

În noaptea aceea Kalle se trezi din pricină că un ţînţar îl pişcă de frunte. Şi, întrucît tot era treaz, găsi că era înţelept să cerceteze dacă nu cumva niscaiva hoţi sau bandiţi îşi fac mendrele prin preajmă. Mai întîi se uită pe fereastră spre Strada Mare. Totul era tăcut şi pustiu. Apoi, ascuns după perdea, se uită prin cealaltă fereastră, care dădea spre grădina brutarului. Casa brutarului stătea întunecată şi cufundată în somn, străjuită de merii înfloriţi. Numai în camera din fată se vedea lumină. Iar pe stor se contura umbra întunecată a unui om.

—Tii, prostul de mine, ăsta—i unchiul Einar, îşi spuse Kalle.

Umbra întunecată se mişca încoace şi încolo, în sus şi în jos fără încetare. Negreşit, unchiul Einar era o fire neliniştită!

„De ce s—o fi foind aşa?" se gîndi Kalle. Şi în clipa următoare — ţuişti, sari în patul sau frumos.

A doua zi dimineaţa, luni, chiar la ora 8, auzi în faţa ferestrei fluieratul lui Anders. Ei aveau un semnal comun — Anders, el şi Eva—Lotta.

Sări în picioare şi se îmbrăcă într—o clipită. îl aştepta o nouă şi minunată zi de vacantă fără griji, fără şcoală şi fără alte îndatoriri decît sa ude stratul de căpşuni şi să supravegheze pe eventualii criminali aflaţi prin împrejurimi. Nici una dintre aceste îndatoriri nu era prea obositoare.

Soarele strălucea pe cer. Kalle bău un pahar de lapte, mîncă o felie de pîine cu unt şi dădu buzna pe uşă, mai înainte ca mamă—sa să fi ajuns la jumătate cu poveţele pe care avea de gînd să i le servească o dată cu micul dejun.

Acum era vorba numai să o scoată din casă pe Eva—Lotta. Din anumite motive, Kalle şi Anders nu socoteau prea nimerit să se ducă şi să întrebe deschis de ea. La drept vorbind, nici nu prea se cădea ca ei să se joace cu o fată. Dar n—aveau încotro. Totul era mult mai plăcut cînd Eva—Lotta se afla împreună cu ei. De altfel, ea nu ştia să şovăie, ori să dea înapoi atunci cînd puneau la cale vreo şotie. Se dovedea la fel de îndrăzneaţă şi de sprintenă ca un băiat. Cînd se renovase castelul de apă, ea se căţărase pe schelăria de lemn tot atît de sus ca Anders şi Kalle, iar cînd poliţistul Björk îi zări şi le spuse că lucrul cel mai cuminte ar fi să—şi ia numai de cit tălpăşiţa de acolo, ea se aşeză foarte liniştită pe un capăt de scîndură spînzurînd în gol, unde oricine ar fi avut ameţeli, şi spuse rîzînd :

—Vino sus să ne iei !

Desigur, nu şi—ar fi închipuit niciodată că agentul Björk are să o ia în serios. Dar acesta era cel mai bun gimnast din echipa de gimnaşti amatori din oraş, aşa că în cîteva clipe ajunse pînă sus, la Eva—Lotta.

—Roagă—l pe papa să—ţi cumpere un trapez, şi—atunci caţără—te cît pofteşti, o sfătui el. Dacă se întîmplă să cazi, mai există barem şansa să nu—ţi rupi gîtul! Pe urmă înşfacă fata de mijloc şi coborî cu ea. Anders şi Kalle se dăduseră singuri jos, cu o iuţeală vrednică de laudă. După această întîmplare, băieţii aveau mare admiraţie pentru poliţistul Björk. Şi, după cum am spus, o admirau deopotrivă şi pe Eva—Lotta, uitînd cu desăvîrşire că amîndoi aveau de gînd să se însoare cu ea.

—Păi ce, nici vorbă, a fost destul de curajoasă, spunea Anders. Să îndrăzneşti să te adresezi aşa unui poliţist ! Nu ştiu multe fetişcane care ar fi făcut asta. De altfel, nici prea mulţi băieţi.

Şi altă dată, într—o noapte întunecoasă de toamnă, cînd au cîntat cu „vioara dracului" pentru supărăciosul şef—contabil, care se purta atît de rău cu clinele lui, Eva—Lotta a rămas sub fereastra acestuia şi a tras cu o bucată de sacîz pe o sîrmă întinsă pînă cînd şeful—contabil a ieşit afară val—vîrtej, încît era cît pe ce să o prindă asupra faptului. Numai că Eva—Lotta sărise iute peste gard şi o tulise la vale, spre uliţa Barcagiilor, unde o aşteptau Anders şi Kalle.

Da, Eva—Lotta, nu avea nici un cusur, în privinţa asta Anders şi Kalle erau de acord. Anders mai

fluieră o dată, potrivit semnalului stabilit, cu speranţa că Eva—Lotta o să—l audă. Chiar aşa se şi întîmplă — Eva—Lotta apăru îndată. Dar, la doi paşi în urma ei, venea unchiul Einar.
—Are voie şi băiatul ăsta mic şi cuminte să meargă şi să se joace cu voi ? întrebă el.
Anders şi Kalle îl priviră puţin cam nedumeriţi.
—De—a hoţii şi vardiştii, de pildă, zise unchi al Einar. Eu aş vrea să fiu hoţul.
—Ei, asta! făcu Eva—Lotta.
—Atunci, dacă am merge să vizităm ruinele castelului ? propuse unchiul Einar. Îmi închipui ca mai există, nu—i aşa ?
Fireşte, ruinele castelului mai existau. Acestea erau de altfel punctul de atracţie al oraşului, şi toţi turiştii trebuiau să le viziteze, mai înainte chiar de a admira picturile de pe tavanul bisericii. Cu toate că, bineînţeles, nu prea veneau mulţi turişti pe aici. Ruinele se aflau sus, pe o înălţime, şi priveau în vale, spre orăşel. Un senior puternic clădise castelul în timpurile de demult şi încet—încet, în vecinătatea lui crescuse un oraş. Micul orăşel era mai departe activ şi înfloritor, dar din străvechiul castel rămăseseră acum doar nişte frumoase ruine.
Kalle, Anders şi Eva—Lotta nu aveau nimic împotrivă să meargă la ruine. Era unul dintre locurile pe care le îndrăgeau cel mai mult. În vechile săli ale castelului puteau să se joace de—a v—aţi ascunsele a sau de—a războiul, apărînd fortăreaţa de năvălitori.
Unchiul Einar urca iute povîrnişul pe cărăruia ce şerpuia înspre ruine. Kalle, Anders şi Eva—Lotta tropăiau în urmă. Din cînd în cînd îşi aruncau unul altuia priviri furişe, clipind cu înţeles.
—Tare aş avea poftă să—i dau o găleată şi o lopăţică : aşa ar putea să stea de unul singur undeva şi să se joace pînă s—o sătura, şopti Anders.
—Şi tu crezi că ar sta, mormăi Kalle. Nu, măi, atunci cînd oamenii mari îşi bagă în cap că ei trebuie să se joace cu copiii, nu mai e nimic de făcut, să ţii minte asta !
—Ei sânt dornici de distracţii, asta—i tot, spuse Eva—Lotta. Dar, cum în cazul de faţă e vorba de vărul mamei, să încercam să ne jucăm puţin cu el, altfel o să ne încurce numai. Şi fata pufni în rîs, înveselită.
—Păi dacă are un concediu prea lung, o să fie greu, îngăimă Anders.
—Aa, curînd trebuie să plece în străinătate, îşi dădu Eva—Lotta cu părerea. În ţara asta nu mai poate rămîne, doar ai auzit ce spunea.
—Da, şi eu unul n—o să plîng că pleacă, mărturisi Kalle.
Măceşii înfloreau în tufe dese împrejurul ruinelor. Bondarii zumzăiau. Văzduhul se vălurea din pricina căldurii. În schimb, în cuprinsul ruinelor era răcoare. Unchiul Einar se uită cu admiraţie în jur.
—Ce păcat că nu se poate intra şi jos, în încăperile subterane! făcu Anders.
—Păi de ce nu se poate ? se miră unchiul Einar.
—Fiindcă ne stă în oale o uşă cît toate zilele, lămuri Kalle. Şi—i zăvorită. Trebuie să fie multe coridoare şi grote acolo jos, şi trebuie să fie umed şi frig, aşa că nu—i voie să intre nimeni. Negreşit că numai primarul are cheia.
—Odată au căzut jos nişte oameni care şi—au rupt picioarele, spuse Anders. Un tînar era să se rătăcească, aşa că acum nu mai poate să pătrundă nimeni înăuntru. E păcat, zău aşa, fiindcă trebuie să fie straşnic acolo.
—Vouă v—ar place să intraţi ? îi iscodi unchiul Einar. În cazul ăsta, mi se pare că aş putea să pun eu lucrurile la cale.
—Cum asta ? întrebă Eva—Lotta.
—Foarte simplu, glăsui unchiul Einar, scoţând din buzunar o mică unealtă. Meşteri cîteva clipe la broască şi deodată uşa se roti scîrţîind în balamale.
Copiii se uitau plini de uimire cînd la unchiul Einar, cînd la uşă. Ce mai încoace şi încolo, asta era vrăjitorie curată.
—Cum ai făcut, unchiule Einar ? Pot să mă uit şi eu la ce ţii în mînă ? se rugă Kalle, plin de curiozitate.
Unchiul Einar îi întinse mica unealtă de metal.
—Ăsta e... ăsta e un şperaclu? Migui Kalle.
—Ai ghicit, încuviinţă unchiul Einar.
Kalle era în extaz. Citise atîta despre *şperacluri,* dar nu apucase încă să vadă vreunul.
—Pot să mă uit un pic ? se rugă el. Unchiul îngădui şi băiatul simţi că trăieşte o clipă mare din viaţa

lui. Dar numaidecît fi fulgeră un gînd. Potrivit celor citite în cărţi, mai ales oamenii dubioşi hoinăreau cu sper aci e în buzunar. Era nevoie de o lămurire.

—De ce ai mata şperaclu, unchiule Einar ? întreba el.

—Fiindcă nu—mi plac uşile încuiate, răspunse unchiul Einar scurt.

—Da' nu ne mai urnim odată din loc, să intrăm ? îşi arătă nerăbdarea Eva—Lotta. Un şperaclu doar nu—i lumea întreagă, adăugă ea, ca şi când niciodată n—ar fi făcut altceva decît să deschidă uşile cu şperaclul.

Anders şi ajunsese la mijlocul scării pe jumătate dărâmată, caro cobora spre încăperile subterane. În ochii lui negri strălucea dorul de aventuri. Era palpitant. Singur Kalle socotea că un şperaclu este ceva vrednic de luat în seamă. Dar şi vechile celule subterane — ei bine, nici asta nu era glumă ! Puţină fantezie, şi gata — aproape că auzi iar zornăitul lanţurilor care încătuşaseră pe bieţii întemniţaţi acolo jos, în urmă cu cîteva sute de ani.

—Brr ! sper că nu umblă strigoi pe aici! murmură Eva—Lotta, şi coborî pe scară, aruncînd priviri speriate în toate părţile.

—Nu fi atît de sigură, o preveni unchiul Einar. Ce—ai zice dacă ţi—ar apărea în faţă un strigoi bătrîn, acoperit tot de muşchi, care te ciupeşte ? Uite aşa !

—Au ! ţipă Eva—Lotta. Dă—mi pace. Acum o să am o vînătaie pe braţ, ştiu eu bine asta.

Şi îşi frecă braţul furioasă.

Kalle şi Anders adulmecau peste tot ca doi copoi.

—Ce—ai spune clacă am putea rămîne aici cât am pofti ? făcu Anders, extaziat. Să însemnam totul pe o hartă. Şi să avem aici ascunzătoarea noastră.

Privi spre coridoarele întunecate care se ramificau în toate direcţiile, şi continuă :

—Aici te caută omul o săptămînă întreagă şi tot degeaba. Dacă cineva a săvîrşit vreo faptă rea şi—ar trebui să se ascundă, temniţa asta ar fi o ascunzătoare straşnică.

—Crezi ? mormăi iscoditor unchiul Einar. Kalle se învârtea în jur, adulmecînd cu nasul în pământ.

—Ce dracu' faci acolo ?! se miră unchiul Einar. Kalle se împurpura la faţa.

—Caut să văd dacă n—au rămas niscaiva urme de la tîlharii care au stat aici în temniţă.

—Aş! De atunci s—au perindat mulţi oameni pe aici, prostule, pufni Eva—Lotta.

—Unchiul poate nu ştie, Kalle e detectiv. Andens păru un pic amuzat şi mîndru rostind aceste cuvinte.

—Vai de mine, nu, nu ştiam ! spuse unchiul Einar.

—Da, pe legea mea, unul dintre cei mai de ispravă din. cîţi există în momentul de faţă.

Kalle se uită tăios l—a Anders.

—Nu—i chiar aşa, se—nţelege, zise el. Dar mi se pare interesant sa te gîndeşti la asemenea lucruri. La ticăloşii care trebuie prinşi. Nu—i nimic rău în asta, nu ?

—Nimic, nimic, micuţul meu! Sper să prinzi curînd o droaie, să—i legi şi să—i trimiţi pe sus la politie.

Unchiul Einar necheză. Kalle era furios : nimeni nu—l lua în Serios.

—Nu—ţi face visuri zadarnice, interveni Anders. În oraşul nostru nu s—a pomenit niciodată vreo pungăşie, decît cu Fredrik—Şchiopul, care a intrat într—o duminică în altar şi—a furat banii strînşi cu talgerul. De altfel, a dat toţi banii înapoi a doua zi, cînd s—a trezit din beţie.

—Iar acum stă la răcoare în fiece sîmbătă şi duminică, aşa că nici asta nu mai poate să facă, rîse Eva—Lotta.

—Altminteri puteai să te ţii pe urmele lui, Kalle, şi să—l prinzi asupra faptului la prima abatere, spuse Anders. Aşa puneai şi tu mîna barem pe un răufăcător.

—Eh, să nu fim răutăcioşi cu maestrul detectiv, glăsui unchiul Einar. Într—o bună zi o să—l vedeţi cum îşi scuipă în palme şi înşfacă pe vreunul care a şterpelit un pachet de ciocolată din prăvălia lui papa.

Kalle fierbea de furie. Anders şi Eva—Lotta mai puteau să—l ia peste picior, dar nimeni altul, şi cu atît mai puţin unchiul Einar, care rînjea într—una.

—Da, micuţule Kalle, rosti unchiul Einar. O s—ajungi detectiv de ispravă, dar întîi aşteaptă să fii înţărcat! Nu, nu, astîmpără—te!

Ultimele cuvinte erau adresate lui Anders, care scosese un capăt de creion şi se pregătea să—şi scrie numele pe zidul neted de piatră.

—De ce să se astîmpere ? întrebă Eva—Lotta. Hai să ne scriem numele şi să punem şi data ! Mi—ar place grozav. Poate că mai venim cîndva pe aici, într—o zi cînd o sa fim bătrîni, bătrîni de tot, de vreo 25 de ani, sau cam aşa ceva.

O să fie tare nostim să ne găsim numele scrise aici, ce ziceţi ?

—Da, asta ne—ar aminti de tinereţea noastră apusă, filozofă Anders.

—Ei, atunci faceţi cum vreţi, încuviinţă unchiul Einar.

Kalle se împotrivi un pic, hotărînd la început să nu—şi scrie numele pe zid, dar după cîteva clipe se răzgîndi şi, curînd cîtestrei numele lor stăteau înşiruite acolo cu slove fără de cusur: Eva—Lotta Lisander, Anders Bengtsson, Kalle Blomkvist.

—Nu—ţi scrii şi mata numele, unchiule ? întrebă Eva—Lotta.

—Nu, poţi să fii absolut sigură de asta, zise unchiul Einar. Hm, aici e frig şi umed şi nu—mi face bine la ciolanele mele bătrîne. Hai să ieşim la soare ! Şi încă ceva, adăugă el, în momentul cînd uşa se închise la loc în urma lor. Noi n—am fost aici, înţelegeţi ce vă spun ? Nici o vorbă la nimeni!

—Cum adică, nu trebuie să vorbim despre asta ? se îmbujora Eva—Lotta.

—Nu, frumoasă domnişoară! E un secret de stat, preciza unchiul Einar. Să nu uiţi asta! Altfel, iar te ciupesc.

—Numai să îndrăzneşti, se oţărî Eva—Lotta. Soarele le luă vederea atunci cînd ieşiră de sub bolta întunecoasă a ruinelor, dar zăpuşeala aproape îi sufocă.

„Ce—ar fi să mă fac puţin mai popular", cugetă unchiul Einar.

—Dacă v—aş invita în grădina cofetăriei, să bem ceva rece şi să mîncăm o prăjitură ?

Eva—Lotta se înclină graţios.

—Uneori unchiul are propuneri cu adevărat reuşite!

Găsiră o masă chiar lîngă parmaclîcul dinspre rîu. De acolo puteai să arunci miez de pîine peştişorilor flămînzi care zvîcneau înot pînă la faţa apei. Un pîlc de tei înalţi aşterne au o umbră plăcută în preajmă. Iar cînd unchiul Einar ceru să se aducă la masă un platou întreg cu prăjituri şi trei sticle cu suc, pînă şi Kalle începu să găsească prezenţa acestuia în oraş destul de suportabilă.

Unchiul Einar se legănă pe scaun, aruncă vreo cîteva bucăţele de pîine peştişorilor, bătu un timp darabana cu degetele în tăblia mesei, fluierînd un crîmpei de melodie, apoi spuse :

—Mîncaţi cît puteţi, dar grăbiţi—vă. N—o să stăm aici toată ziua.

„Tare ciudat mai e, se gîndea Kalle. Niciodată nu—i place să piardă prea multă vreme cu unul şi ticelaşi lucru."

Şi deveni din ce în ce mai convins că unchiul Gin ar este o fire neliniştită. El, Kalle, ar fi stat acolo, în grădina cofetăriei, cît de mult, s—ar fi înfruptat din prăjituri, ar fi privit la peştişorii cei zglobii, s—ar fi bucurat de soare şi ar fi ascultat muzica pînă seara. Nu pricepea în ruptul capului cum poate cineva să—i tot dea zor cu plecatul. Unchiul Einar se uită la ceas.

—La ora asta trebuie să fi sosit ziarele de la Stockholm, vorbi el cu însufleţire. Tu, Kalle, eşti tînăr şi iute de picior: dă o fugă pînă la chioşc şi cumpără un ziar!

„Hm, se—nţelege, tocmai pe mine m—a găsit bun de alergătură", bombăni Kalle în sinea sa.

—Anders este mult mai tînăr şi mai iute de picior decît mine, spuse el.

—Nu, zău!

—Da, da, s—a născut la cinci zile în urma mea. Dar, bineînţeles, nu—i atît de săritor ca mine, adăugă el, prinzînd din zbor coroana pe care i—o azvîrli unchiul Einar.

„Acum barem pot să—mi arunc şi eu ochii prin ziar, îşi spuse el după ce primi unul de la chioşc. Barem să vad titlurile. Şi ce comicsuri publică."

Erau cam aceleaşi articole. Mai întîi o groază despre bombă atomică, apoi altele: „Un autobuz se ciocneşte cu trenul". „Atac sălbatic asupra unui bătrîn", „O vacă înfuriată provoacă panică", „Mare furt de bijuterii" şi „De ce impozite atît de mari?" „Nimic deosebit", încheie Kalle.

În schimb unchiul Einar înşfacă ziarul cu mare nerăbdare. Îl răsfoi în grabă, pînă ajunse Ia pagina cu ultimele ştiri. Şi se adînci în lectura unui articol, încît nu o auzi pe Eva—Lotta cînd întrebă dacă poate să mai ia o prăjitură.

„Ce poate să—l intereseze atît?" se gîndi Kalle. Ardea sa se aşeze în spatele unchiului Einar şi să se uite în ziar, dar nu era sigur că acesta i—ar îngădui aşa ceva. De netăgăduit, nu citi decît un singur articol, fiindcă foarte curînd lăsă ziarul să—i cadă din mînă şi nu catadicsi să—l ia nici la cîteva clipe

după aceea, cînd părăsiră grădina cofetăriei.

Pe Strada Mare, Björk îşi făcea rondul obişnuit.

—Salutare! strigă Eva—Lotta.

—Salut! zise poliţistul, şi duse mîna la chipiu. N—ai căzut încă să—ţi rupi gîtul?

—Pînă acum, nu, precum vezi, i—o întoarse Eva—Lotta. În schimb mîine am de gînd să mă urc în foişorul din parc, aşa că s—ar putea să se întîmple şi asta. Bineînţeles, dacă nu cumva vii să mă dai jos.

—Cred ca o să încerc, făgădui poliţistul, şi duse din nou mîna la chipiu.

Unchiul Einar ciupi fata de ureche :

—Care vasăzică eşti în relaţii de prietenie cu poliţia ?

—Au, lasă—mă în pace, se înfurie Eva—Lotta. Dacă nu eşti gentil, poţi să şi mori din partea mea!

—Cine ? Eu ?

—Ei aş, făcu Eva—Lotta. Agentul Björk, se—nţelege !

În faţa unui magazin de fierărie unchiul Einar se opri.

—La revedere, puştilor. Eu intru aici un pic.

—Halal! murmură Eva—Lotta, după ce unchiul dispăru înăuntru.

—Zău aşa ! întări Anders. Chiar dacă ne invită la prăjituri, n—are nici un motiv temeinic să se grăbească, doar stă degeaba toată ziulica.

Anders şi Eva—Lotta se opriră apoi pe pod şi îşi găsiră de joaca, luîndu—se la întrecere care scuipă mai departe în apă. Kalle nu. era cu ei. Îl fulgerase un gînd, anume că trebuie să se ducă să vadă ce cumpără unchiul Einar de la fierărie. „Simplă deprindere profesională !" îşi spuse el. Poţi afla însă o mulţime de lucruri despre un om, numai orientîndu—te după cumpărăturile pe care le face într—un magazin de fierărie. „De cumpără un fier electric de călcat, se gîndea Kalle, atunci trage a gospodar, iar de cumpără o sanie cu cîrmă — da, în cazul cînd cumpără o sanie cu cîrmă, atunci nu prea este în toate minţile ! Cu belşugul ăsta de zăpadă din toiul verii n—ar avea mare pricopseală de pe urma ei. Numai că eu pun mîna în foc, că n—a plecat să cumpere o sanie cu cîrmă!"

Kalle se postă lîngă vitrină şi se uită înăuntru, în magazin. Unchiul Einar era acolo. Vînzătorul tocmai îi arăta ceva, Kalle puse mîna streaşină la ochi şi se căzni să vadă ce era. Era... era o lanternă de buzunar!

Kalle se gîndea cu atîta încordare încît simţea că—i plesneşte capul. La ce i—o fi trebuind unchiului Einar o lanternă de buzunar, în toiul verii, cînd era lumină aproape toată noaptea?! La început un şperaclu, apoi o lanternă de buzunar! Ce era la mijloc, dacă nu un mister în toată puterea cuvîntului ?! Unchiul Einar se dovedea în mare măsură un misterios, îşi încheie Kalle raţionamentul. Iar el, Kalle Blomkvist, nu era omul care să lase nişte persoane misterioase să colinde prin împrejurimi Iară supraveghere. Unchiul Einar trebuia pus îndată sub supravegherea lui Kalle Blomkvist.

Deodată îşi aduse aminte de ceva. Ziarul! Cînd o persoană misterioasă se arată interesată în chip ntît de ciudat de un anume articol publicat în gazetă, lucrul este la fel de misterios şi se cuvine cercetat mai îndeaproape. Simplă deprindere profesională !

Alergă înapoi la cofetărie. Ziarul rămăsese pe masă. Îl luă şi—l ascunse sub cămaşă. Trebuia păstrat pentru viitor. Chiar dacă deocamdată nu putea să afle ce anume articol a citit unchiul Einar cu atîta lăcomie, de bună seamă că ziarul putea să—i dea mai tîrziu un fir conducător.

Maestrul detectiv Blomkvist se duse acasă şi udă tufele de căpşuni încîntat de sine.

CAPITOL 3

—Trebuie neapărat să născocim ceva ! se aprinse Anders. Doar n—o să umblăm aşa teleleu toată vara. Oare ce—am putea face ?

Îşi trecu degetele prin chica—i neagră, luînd o mutră grozav de frămîntată.

—Cinci franci aceluia care vine cu o idee, făgădui Eva—Lotta.

— Circus, rosti Kalle tărăgănat. Ce—ar fi dacă am pune pe roate un circ? Cît ai clipi, Eva—Lotta sări jos din balansoar.

—Gata, banii sînt ai tăi! Hai să—ncepem chiar acum!

—Păi unde—l instalăm ? întrebă Anders.

—La noi în grădină, hotărî Eva—Lotta. Ştii tu un alt foc?

Da, grădina brutarului era nimerită aproape pentru orice: atunci, de ce n—ar instala acolo şi un circ ? Partea mai îngrijită a grădinii, cu straturi împodobite cu flori şi alei greblate, se afla chiar în fata casei. În schimb, în spatele casei, pe povîrnişul uşor înclinat spre rîu, grădina era lăsată în voia soartei. Era un loc straşnic pentru joacă. O întindere netedă de pămînt, acoperită de iarbă scurtă, se potrivea de minune pentru fotbal şi crochet şi tot felul de exerciţii sportive. Ceva mai încolo era brutăria. Mirosul aromitor de pîine abia scoasă din cuptor plutea toată vremea peste această parte a grădinii într—un amestec îmbietor cu parfumul tufelor de liliac. Dacă dădeai tîrcoale prin preajma brutăriei, se putea întîmpla ca tatăl Evei—Lotta să scoată capul cu boneta—i albă pe fereastră şi să te poftească la o chiflă sau un corn. Niţel mai la vale, spre rîu, creşteau doi ulmi batrîni, făcuţi parcă anume ca să te caţărl în ei. Era o nimica toată pînă în vîrf, şi de acolo ţi se deschidea înaintea ochilor o privelişte minunată asupra întregului oraş. Vedeai rîul şerpuind ca o panglică argintie printre casele vechi, vedeai grădinile şi străvechea bisericuţă de lemn, iar în depărtare — culmea pe care se ridicau ruinele castelului.

Rîul era un fel de graniţă naturală pentru grădina brutarului. O salcie noduroasă se apleca pînă deasupra apei, încît puteai sta cocoţat în ea şi.să dai cu undiţa. Eva—Lotta, Anders şi Kalle pescuiau adesea aici. Cu toate că — lucru destul de firesc — fata punea stăpînire pe locul cel mai bun.

—Circul trebuie să fie în faţa brutăriei, spuse Eva—Lotta. Chiar în faţa intrării!

Kalle şi Anders încuviinţară din cap.

—Trebuie să împrumutăm nişte foi de cort, chibzui Anders. Trebuie apoi să împrejmuim locul şi să aşezăm bănci pentru spectatori. După asta, totul e limpede!
—Ce—ar fi dacă ne—am gîndi şi la cîteva numere de circ? vorbi Kalle sarcastic. Tu, Anders, e destul să apari şi publicul o să—şi dea seama că biletul merită banii; prin urmare nu—i nevoie să repeţi cine ştie ce numere de clovn. În schimb cred că e musai să avem şi puţină acrobaţie şi altele de felul ăsta !
—Eu am de gînd să călăresc, se entuziasma Eva—Lotta. Iau calul nostru de la brutărie. Oh, o să fie minunat!

Şi se porni să arunce bezele spectatorilor ei închipuiţi.
—Călăreaţa acrobată Eva—Charlotte, voi nu sînteţi în stare să mă vedeţi astfel?

Kalle şi Anders o sorbeau din ochi. Ba da, amîndoi şi—o închipuiau, şi încă foarte lămurit.

Artiştii noştri se apucară de treabă cu însufleţire şi rîvnă. Locul propus de Eva—Lotta era fără îndoială cel mai bun din cîte puteau ei să găsească. Zidul dinspre miazăzi al brutăriei forma un fundal foarte potrivit pentru o reprezentaţie artistică. Terenul acoperit cu iarbă din faţă ajungea atît pentru arenă, cît şi pentru spectatori. Le mai trebuia doar o foaie de cort, cu care să separe arena de spectatori şi care să poată fi trasă într—o parte la începerea spectacolului. Mai multă bătaie de cap le dădea problema vestiarului pentru artişti. Dar mintea ageră a Evei—Lotta găsi repede o ieşire. Deasupra brutăriei era un pod. Printr—un oblon mare, aflat în partea dinspre miazăzi, se puteau depozita mărfuri în pod, fără să ai nevoie de scară.
—Dacă se pot urca lucruri sus, în pod, înseamnă ca se pot da şi jos, spuse Eva—Lotta. Şi tocmai noi o să coborîm de acolo. Legăm o frînghie de grindă şi ne dăm drumul jos de fiecare dată cînd ne vine rîndul să apărem în arenă. Cînd isprăvim numărul, ne furişăm tiptil afară fără ca spectatorii să bage de seamă, ne strecurăm sus pe scară şi stăm în pod pînă vine timpul să coborîm iarăşi. O să fie neobişnuit, colosal, ce ziceţi ?
—Chiar aşa, ceva neobişnuit, colosal! întări Anders. Dacă ar fi cu putinţă să faci şi calul să coboare pe frînghie, atunci ar fi şi mai şi. Numai, că treaba asta pare niţeluş mai grea. Calul e destul de ascultător, dar nici vorbă, există limite şi pentru un cal!

La asta Eva—Lotta nu se gîndise. Totuşi, nu voia cu nici un preţ să renunţe la năstruşnica ei idee.
—Cînd vine rîndul numărului meu de călărie, unul dintre voi are s—o facă pe băiatul de grajd, aduce calul înăuntru printre spectatori şi—l opreşte sub oblon; deodată — bum — îmi dau drumul pe frînghie drept în şa.

Începură pregătirile îndată. Kalle ceru o foaie de cort de la taică—su, în vreme ce Anders se duse cu bicicleta pînă la fabrica de cherestea — o bucată zdravănă de drum afară din oraş — şi cumpără un sac de rumeguş, pe care îl presărară în arenă. Apoi, legară o funie de grindă, şi tustrei artiştii se apucară de exerciţii, coborînd în zbor, din pod, aşa că aproape uitară de toate celelalte.

În toiul acestor pregătiri apăru unchiul Einar, care hoinărea fără ţintă.
—Închipuţi—vă, s—a descurcat singur o după—amiază întreagă! şopti Eva—Lotta către băieţi.
—Cine dintre voi dă o fuga pîna la poştă, să—mi ducă o scrisoare? strigă unchiul Einar.

Cei trei se uitară unul la altul. Nici unul nu prea avea poftă să—şi bată picioarele. Deodată sentimentul datoriei se trezi în sufletul lui Kalle. Unchiul Einar era doar o persoană misterioasă, iar corespondenta persoanelor misterioase trebuia supravegheată.
—Mă duc eu, se repezi el.

Eva—Lotta şi Anders îl priviră înveseliţi, cu uimire.
—Întocmai ca un cercetaş, gata oricînd! spuse unchiul Einar.

Kalle luă scrisoarea şi porni la drum. De îndată ce se depărta îndeajuns ca să nu mai fie văzut, cată cu ochii la adresă.

„D—rei Lola Hellherg, Stockholm, P.R. — stătea scris pe plic.

„P.R.". însemna că destinatarul. Însuşi trebuia să ridice scrisoarea de la poştă, Kalle ştia bine asta.

„E suspect, gîndi el. De ce oare nu—i scrie acasă?"

Scoase un carnet din buzunarul pantalonilor şi—l deschise.

Lista persoanelor suspecte, glăsuiau slovele aşternute în capul primei file. Lista cuprinsese cîndva o mulţime de nume. Dar, cu durere în inimă, Kalle se văzuse nevoit să le şteargă unul după altul, întrucît nu izbutise niciodată să prindă pe cineva cu mîţa—n sac. Acum, prin urmare, un singur nume era trecut pe listă — numele unchiului Einar, Subliniase numele cu roşu, iar dedesubt trecuse foarte ordonat

semnalmentele unchiului. Mai jos urma o nouă rubrică : Indicii *deosebii de suspecte.* „Posedă şperaclu şi lanternă de buzunar", scria acolo. Fireşte, Kalle avea şi el lanternă de buzunar, dar asta era cu totul altceva.

Dibui cu oarecare greutate un capăt de creion in buzunar şi, rezemat de un gard, adăugă următoarea însemnare în carnet: „întreţine corespondenţă cu d—ra Lola Hellberg, Stockholm, P.R."

După aceea porni în goană spre cea mai apropiată cutie de scrisori şi în cîteva clipe se înapoie la *Circul Kalottan* cum îl botezaseră ei, după o îndelungată chibzuială,

—Ce înseamnă asta ? întrebă unchiul Einar.

—*Ka* de la Kalle, *Lott,* de la Eva—Lotta şi An de la Anders, e limpede, rosti Eva—Lotta. Şi încă ceva, unchiul Einar nu poate să fie de faţă atunci cînd noi repetăm.

—Cumplită veste ! se tîngui unchiul Einar. Şi eu ce să fac toata ziua ?

—Coboară la rîu şi pescuieşte, propuse Eva—Lotta.

—Cerule! Vrei să mă apuce strechea ? „O fire foarte neliniştită", cugetă Kalle în sinea sa.

Eva—Lotta se arătă însă fără pic de milă şi—l alungă neînduplecată pe unchiul Einar. Iar repetiţiile *Circului Kalottan* fură reluate cu cea mai mare rîvnă. Anders se dovedea cel mai, voinic şi mai agil: din pricina asta era mai mult decît îndreptăţit să fie el directorul circului.

—Vreau şi eu să hotărăsc aici, spuse Eva—Lotta.

—Tu hotărăşti şi aşa destul, i—o reteză Anders. Şi dacă eu sînt directorul, înseamnă că eu hotărăsc !

Directorul circului îşi pusese în gînd să scoată din ei nişte acrobaţi de elită, drept care îi sili pe Kalle şi pe Eva—Lotta să se antreneze cîteva ceasuri în şir.

—Aşa mai zic şi eu! exclamă el satisfăcut într—un tîrziu, cînd Eva—Lotta, într—un costum albastru de gimnastică, zveltă şi surîzind, se sprijinea cu un picior pe umărul său şi cu celălalt pe umărul lui Kalle. Băieţii stăteau cu picioarele depărtate pe balansoarul cel verde, aşa încît Eva—Lotta ajunsese să se vadă ceva mai sus decît socotea ea cu adevărat plăcut. Dar mai bine murea, decît să recunoască, să spună nu se prea simţea în largul ei atunci cînd se uita în jos.

—Ar fi straşnic dacă ai putea să stai niţel în mîini, zice cu greutate Anders, sforţîndu—se să nu se clintească. Asta ar place.

—Ar fi şi mai grozav dacă aş sta în cap, i—o întoarse Eva—Lotta, scurt. Asta ar place şi mai mult.

În clipa aceea grădina răsună de lin urlet fioros, înspăimîntător, ca al unei fiinţe în ceasul morţii. Fata dădu un ţipăt şi făcu un salt mortal la pămînt.

—Ce naiba o mai fi şi asta ? mormăi ea. Tustrei năvăliră afara din arenă. Deodată un ghemotoc cenuşiu se rostogoli năvalnic spre ei. Ghemotocu"! acesta scosese urletul înspăimîntător de adineauri. Era , Tusse, pisica Evei—Lotta. Tusse, vai; Tusse, ce—ai păţit ! ? suspină Eva—Lotta. "Şi luă pisica în braţe, fără să ţină seama că zgîria şi muşca. Ah! se tîngui fata. Cineva... Vai, e ruşinos... cineva i—a legat asta de coadă, ca ea să se sperie de moarte.

De coada pisicii era legată o sfoară, do sfoară — o cutie de tinichea, şi, la fiecare salt al pisica, cutia zdrăngănea cumplit. Ochii Evei—Lotta se umplură de lacrimi.

—Dacă aş şti cine a făcut asta, atunci aş...

Şi ridică ochii. La doi paşi de ea stătea unchiul Einar. Rîdea cu hohote.

—Ha—ha—ha! rîse unchiul Einar. Ăsta—i lucrul cel mai hazliu pe care l—am văzut în viaţa mea.

Eva—Lotta se repezi la el.

—Mata, unchiule Einar, mata ai făcut asta?

—Ce anume? Doamne, de ce salturi e—n stare pisica asta ! De ce i—ai dezlegat tinicheaua ?

Eva—Lotta scoase un nou ţipăt şi se năpusti asupra unchiului Einar. Îl lovea cu pumnii unde putea, în timp ce lacrimile îi şiroiau nestăvilite pe obraji.

—E dezgustător, ah, e ruşinos, te urăsc ! Nechezatul cel vesel încetă ca prin farmec. O stranie schimbare se petrecu cu unchiul Einar. Faţa lui luă o expresie plină de ură, care îi sperie pe Anders şi pe Kalle, deşi asistau la această scenă, ca nişte spectatori nepăsători. Unchiul Einar înşfacă strîns mîinile Evei—Lotta şi aproape şuieră :

—Potoleşte—te, fetiţo ! Altfel, îţi frîng oasele !

Eva—Lotta. răsufla adînc, anevoie. Sub strînsoarea puternică a unchiului Einar, braţele îi căzură fără putere de—a lungul corpului. Se uita înspăimîntată la el. Unchiul îi dădu drumul, puţin stingherit, apoi îşi netezi părul, zîmbi şi spuse :

—Oare ce ne—a apucat ? Ne—am avîntat într—un meci de box, sau ce ? în primul rînd, cred că ai cîştigat la puncte, Eva—Lotta !

Fata nu scoase o vorbă. Îşi luă pisica, se răsuci pe călcîie şi plecă de acolo foarte semeaţă.

CAPITOL 4

Lui Kalle îi era cu neputinţă să doarmă atunci cînd avea ţintari în odaie. Şi un asemenea ticălos îi strica iarăşi somnul.

—Bestii! murmură el. Aşa ceva nici n—ar trebui să existe!

Se scarpină în bărbie, acolo unde îl înţepase ţînţarul, apoi se uită la ceas. Era aproape de unu. O oră la care toţi oamenii cumsecade ar trebui să doarmă!

—Bine că mi—am adus aminte, îşi spuse el. Sunt tare curios: călăul ăla de pisici doarme, ori nu?

Se apropie tiptil de fereastră şi îşi aruncă ochii afară. În casa brutarului, în camera de sus, era lumină.

„Dacă ar dormi niţel mai mult, pesemne că n—ar mai fi o fire atît de neliniştită", se gîndi Kalle. Şi dacă n—ar fi o fire atît de neliniştită pesemne că ar dormi niţel mai mult.

În clipa aceea lumina din cameră se stinse, ca şi cînd unchiul Einar l—ar fi auzit. Kalle tocmai avea de gînd să se cuibărească din nou în aşternut, cînd, deodată, se întîmplă ceva care îl făcu să zgîiască ochii mari. Unchiul Einar scoase capul cu băgare de seamă pe fereastră, şi, după ce se încredinţa că nu se află nimeni prin apropiere, se căţără pe scara de incendiu, coborînd în cîteva clipe la pămînt. Ţinea ceva sub braţ. Cu paşi repezi se îndreptă spre magazia de unelte de lîngă brutărie.

La început totul rămase absolut liniştit în mintea lui Kalle, era înlemnit de uimire, aşa ca nu luă nici o hotărîre. Dar apoi îi năpădi dintr—o dată un torent de gînduri, de presupuneri şi de întrebări. Tremura de încordare şi de încîntare. În sfîrşit, în sfîrşit, dibuise o persoană cu adevărat suspectă; nu numai la prima impresie, ci şi după un studiu aprofundat. Fiindcă, desigur era vorba de ceva suspect: un om care se strecoară afară pe fereastră, în toiul nopţii! Dacă n—ar fi avut anume treburi dubioase, putea foarte bine să se folosească de scara obişnuită.

„Concluzia numărul unu, îşi spuse Kalle. Nu vrea să ştie nimeni din casă că a ieşit afară. Concluzia numărul doi. A ieşit din casă cu un plan sinistru — ah, ah, şi eu stau ca un dobitoc, fără să fac nimic !"

Kalle îşi trase pantalonii cu o repeziciune care—ar fi făcut cinste şi unui pompier. Apoi se furişă pe scară cît putu mai iute şi mai neauzit. „Numai de nu m—ar simţi mama !"

Magazia de unelte! Ce caută unchiul Einar acolo ? Cerule, dar dacă cumva are de gînd să ia vreo unealtă şi să omoare oameni cu ea! Kalle era înclinat pe de—a întregul să—l socotească pe unchiul Einar drept criminalul după care umbla el de atîta timp ; care ieşea din bîrlog cu planuri nelegiuite de îndată pe întunericul se lăsa deasupra oraşului.

Uşa de la magazie era întredeschisă. Numai că unchiul Einar dispăruse. Kalle se uită buimăcit în toate părţile. Uite—l! Ceva mai încolo zări o siluetă întunecată, care se depărta cu repeziciune. Curînd, silueta pieri după colţul unei străzi.

Kalle se hotărî într—o clipită şi porni într—un suflet în aceeaşi direcţie, Trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă la timp şi să împiedice o crimă îngrozitoare! Pe cînd alerga, mintea îi lucra cu înfrigurare: „Oare ce plănuieşte unchiul Einar? Şi ce i—ar spune dacă ar ajunge să pună mîna pe el?" Închipuiţi—vă că el, Kalle, ar fi acuzat de fărădelegea săvîrşită de către unchiul Einar ! Oare trebuia să se ducă la poliţie ? Inima nu—i prea dădea ghies să se ducă la poliţie şi să spună: „Omul acesta a ieşit afară pe fereastră în toiul nopţii! Arestaţi—l'" Nici o lege nu te oprea să ieşi afară pe fereastră, dacă aveai poftă de aşa ceva. Nu erai oprii nici măcar să ai un şperaclu. Nu, la poliţie doar ar rîde de el!

De altfel, unde se afla acum unchiul Einar? Kalle , nu era în stare să—l descopere pe nicăieri. L—a înghiţit pămîntul sau ce? Ei bine, atunci la ce,să se mai necăjească! Oricum, murea de ciudă că i—a pierdut urma. Chiar dacă nu voia să primească o luptă deschisă cu unchiul Einar, totuşi intra în îndatoririle lui de detectiv să—l urmărească şi să—i afle intenţiile. Un martor tăcut şi neobservat, care cîndva, în viitor, ar putea să apară la bară şi să declare: „Domnule judecător! În noaptea spre 20 iunie, omul acesta, pe care astăzi îl vedeţi, pe banca acuzaţilor, s—a căţărat pe fereastra camerei de la etajul casei brutarului Lisander din oraş, a coborît la pămînt pe scara de incendiu, s—a îndreptat spre magazia de unelte, situată în grădina sus numitului brutar, şi s—a dedat după aceea"... Da, tocmai aici era aici! Ce anume a făcut după aceea? Despre asta Kalle n—ar fi putut să povestească nimic, niciodată. Unchiul Einar dispăruse.

Kalle se întorcea plouat spre casă. La un colţ de stradă dădu ochi cu poliţistul Björk.

—Ce cauţi tu pe stradă în miez de noapte ? se miră acesta.

—Unchiule Björk, n—ai văzut un om trecînd pe aici ? întrebă Kalle cu însufleţire.

—Un om? Nu, pe nimeni altul în afară de tine. Hai, şterge—o acasă, la culcare! Asta aş face—o şi eu dacă aş putea.

Băiatul o apucă spre casă. Prin urmare, agentul Björk nu văzuse pe nimeni. Nu, ştia el prea bine cîte văd poliţiştii. O întreagă echipă de fotbal putea să le treacă pe sub nas fără ca să bage de seamă! Deşi Kalle ar fi fost bucuros să facă o excepţie pentru poliţistul Björk. Nici vorbă, Björk era mai isteţ decît alţi poliţişti. „Hai şterge—o acasă, la culcare!" — chiar aşa i—a spus. Ei bine, şi asta este ceva! Singurul om cu ochii în patru se vedea poftit în mod public de către poliţie să se ducă acasă şi să se culce ! Atunci să te mai miri că există atîtea crime neclarificate! Oricum, se părea că nu—i nimic altceva de făcut. Doar să se ducă acasă şi să se culce.. Şi Kalle făcu întocmai.

A doua zi conţinuară repetiţiile la *Circul Kalottan.*

—Nu s—a sculat unchiul Einar ? se interesă Kalle, adresîndu—se Evei—Lotta.

—Nu ştiu, zise fata. Şi te rog nici să nu mai întrebi despre asta.. Sper să doarmă toată dimineaţa, aşa ca Tusse să aibă răgaz să—şi vină în fire.

Totuşi, nu trecu mult şi unchiul Einar îşi şi făcu apariţia. Ţinea in mînă o pungă mare cu praline de ciocolată, pe care o aruncă îndată Evei—Lotta.

—Steaua circului nostru poate trebuie să mai prindă puteri.

Eva—Lotta ducea o luptă grea cu sine. Îi plăceau pralinele de ciocolată, desigur, dar loialitatea faţă de Tusse cerea să—i arunce înapoi punga, cu un laconic: „Nu, mulţumesc!" Tot cîntărea punga în mînă şi acel răspuns laconic se lăsa aşteptat. Ce—ar fi dacă ar gusta una şi. abia apoi i—ar arunca punga îndărăt ? Şi pe urmă să—i dea lui Tusse un peştişor ? Nu, nu era o soluţie prea bună.

Dar iată, şovăiala ei ţinuse atîta timp, încît pierduse prilejul unui gest măreţ. Unchiul Einar mergea în mîini, şi ca să dai înapoi o pungă cu praline de ciocolată cuiva care se află în această poziţie nu—i lucru uşor. Şi Eva—Lotte păstră punga, pe deplin conştientă că asta însemnează un demers de împăcare din partea unchiului Einar. Se hotărî să—i dea lui Tusse doi peştişori, iar pe viitor să se poarte cu unchiul Einar politicos, dar rece.

—Mă pricep niţel, ce ziceţi ? vorbi unchiul Einar, cînd isprăvi cu mersul în mîini. N—aş putea să obţin şi eu un angajament la *Circul Kalottan ?*

—Nu, n—avem nevoie de oameni mari, hotărî Anders, în calitate de director al circului.

—Nu găseşti nici un pic de înţelegere, nicăieri, suspină unchiul Einar. Tu ce spui, Kalle, nu crezi că sînt tratat cu asprime?

Kalle însă nu—l auzea. Se holba ca fascinat la un anume obiect care căzuse din buzunarul unchiului Einar pe cînd acesta mergea în mîini. *Şperaclul!* Era acolo, în iarbă... Şi—ar fi putut să—l ia... Dar se răzgîndi.

—Tratat cu asprime ? Cum aşa ? făcu el. Şi puse piciorul pe *şperaclu.*

—Vezi bine, doar eu n—am voie să iau parte la joaca voastră, se plînse unchiul Einar.

—Aş ! exclamă cu dispreţ Eva—Lotta.

Kalle era bucuros că toţi ceilalţi îşi întorc atenţia de la el. Simţea şperaclul sub piciorul desculţ. Acum ar fi trebuit să—l ridice de jos şi să—i spună unchiului Einar:

—Unchiule, uite ce—ai pierdut!

Numai că nu se putea hotărî la asta. În schimb, luă spera ciul şi—l strecură neobservat la el în buzunar.

—Pe locuri! strigă directorul circului. Şi Kalle sări într—o clipită pe balansoar.

Grea viaţă, viaţa artiştilor de circ! Exerciţii, mereu exerciţii! Soarele de iunie ardea şi sudoarea curgea şiroaie de pe *Cei trei desperados — cea mai bună trupă de acrobaţi din Scandinavia.* Aşa îi botezase Eva—Lotta, în afişele scrise cu litere de tipar, şi care stăteau lipite peste tot pe pereţii caselor din jur.

—Nu doresc „cei trei desperados" să mănînce cîte o chiflă ?

Chipul vesel al maistrului brutar Lisander se ivi în fereastra brutăriei. Şi le întinse o tavă cu chifle calde.

—Mulţumesc, spuse directorul circului. Poate mai tîrziu. Cîinele flămînd adulmecă vîntul mai bine.

—A fost cel mai greu lucru din viaţa mea! spuse Eva—Lotta. Punga cu ciocolată era goală de mult şi după atîta gimnastică, ea avea senzaţia că n—a pus totuşi nimic în gură.

—Da, cred că mi s—ar cuveni o mică pauză, mormăi Kalle, ştergîndu—şi sudoarea de pe frunte.

—Păi, dacă hotărîţi singuri, degeaba mai sînt eu directorul circului!

Anders era furios:

—Sînteţi nişte „desperados" ca vai de lume, ce mai tura—vura! Desperaţi după chifle, aşa ar trebui să scrie pe afişe.

—Trebuie să mănînci, altfel mori, cugetă cu glas tare Eva—Lotta, şi fugi în bucătărie după cidru. Iar cînd, îndată după aceea, maistrul brutar scoase pe fereastră o pungă întreagă cu chifle calde, directorul circului suspină resemnat, deşi în taină era bucuros de—a binelea. Anders bea şi mînca mai abitir decît toţi. Rareori se pomeneau chifle la el acasă, şi erau atîţia la care trebuiau să se împartă. Firește, taică—său mai zicea din cînd în cînd: „Acum o să vedeţi voi chifle", numai că atunci nu era vorba de chifle, ci

de papară! Şi cum Anders socotea că s—a înfruptat destul din tainul ăsta, se ţinea cît mai departe de casă. Îi plăcea mai mult să stea la Kalle şi la Eva—Lotta.
—Babacu' tău e bun ca pîinea caldă! spuse Anders, înfigîndu—şi dinţii într—o chiflă rumenă.
—N—are pereche pe lume! încuviinţă Eva—Lotta. E şi hazliu pe deasupra. Şi—i atît de ordonat, încît mama o să se—mbolnăvească — cel puţin aşa spune ea. Calul lui de bătaie sînt ceştile de cafea cu toarta spartă. Susţine că mama, eu şi Frida nu facem altceva decît să spargem toarta la ceştile de cafea. Ieri s—a dus şi a cumpărat două duzini de ceşti noi şi, cînd a venit cu ele acasă, a luat un ciocan şi le—a spart toarta la toate. „Aşa sînteţi scutite de grijă", a spus el, cînd le—a adus în bucătarie. Mama, să moară de rîs, şi mai multe nu, încheie Eva—Lotta, luînd o altă chiflă. Lui papa nu—i place de unchiul Einar, adăugă ea.
—Dacă—i aşa, poate că—i rupe şi lui torţile... adică urechile, insinua Anders, plin de speranţe.
—Cine ştie ! făcu Eva—Lotta. Papa zice ca, într—adevăr, ţine la unchiul Einar ca la o rudă ce este, dar decît să aibă pe toţi verii, mătuşile şi verii verilor mamei trîndăvind în casă, mai degrabă ar sta într—o celulă, singur, într—o închisoare, în capătul lumii.
—Eu cred mai curînd că acolo e locul unchiului Einar, turui Kalle.
—Ha—ha—ha! pufni în rîs Anders. Ai descoperit pesemne că unchiul Einar l—a asasinat pe Sture, nu?
—Poţi să rîzi cît vrei, mormăi Kalle. Ştiu eu ce ştiu !
Anders şi Eva—Lotta făcură mare haz.
„Da, chiar aşa, ce anume ştiu eu ? se gîndea Kalle, ceva mai tîrziu, cînd repetiţiile din ziua aceea luaseră sfîrşit. Nu ştiu absolut nimic, asta—i!"
Se simţea tare descurajat. Deodată îşi aminti de şperaclu. Fremăta de încordare şi de speranţe. Avea un şperaclu în buzunar şi era musai să—l încerce într—un fel. O uşă încuiată — iată tot ce—i trebuia. De ce să nu încerce sper a ciul chiar la uşa pe care o deschisese unchiul Einar ? Uşa de la subteranele castelului ! Fără să istea mult pe gînduri, o luă la goană pe străzi, temîndu—se toată vremea să nu întîlnească pe cineva care să—l însoţească. Ajunse sus pe platou şi porni într—un suflet mai departe, pe cărarea şerpuită, iar cînd se opri în cele din urmă în faţa uşii zăvorite, simţi nevoia să se odihnească un pic, ca să—şi tragă răsuflarea. Mîna îi tremura cînd vîrî şperaclul în broască. Oare va izbuti ?
La început, nu se prea părea că are sorţi de izbîndă. Dar, după ce încercă un timp, simţi cum broasca cedează. Tii, că simplu mai era ! El, Kalle Blomkvist, a deschis o uşă cu şperaclul! Uşa scîrţîi în balamale. Kalle şovăi o clipă. I se zbîrlea părul pe cap cînd se gîndea sa intre singur în subteranele întunecoase. Bineînţeles, venise acolo doar să încerce şperaclul, dar acum, cînd trecerea era liberă ar fi fost col mai mare nătărău dacă nu s—ar fi folosit de acest prilej şi n—ar fi intrat. Coborî pe trepte simţind o mare mulţumire la gîndul că este singurul băiat din tot oraşul capabil de o asemenea ispravă. De bună seamă, trebuia să—şi scrie numele pe perete încă o dată, nu? Dacă el, cu Anders şi Eva—Lotta au să mai vină pe aici, atunci el o să le arate numele său scris pe zid în două locuri. Şi asta înseamnă că a fost acolo în două rînduri.
Şi deodată descoperi ceva. Pe zid nu se mai vedea scris nici un nume. Literele erau şterse cu nişte linii groase de creion, încît nu se mai desluşea nimic.
Ei, se—ngroaşă gluma! îşi spuse Kalle cu glas tare. Oare vreun strigoi din timpurile apuse, căruia nu—i plac iscăliturile pe zid a venit şi a şters toate numele noastre? Kalle se înfiora. Dar cum să—şi închipuie un strigoi înarmat cu un creion? Se văzu nevoit să—şi spună că aşa ceva nu prea era cu putinţă. Totuşi, cineva, a făcut treaba asta! Cum de n—am priceput din prima clipă! şopti Kalle. Unchiul Einar ! Da, el fără îndoială ! Unchiul Einar a încercat doar să—i împiedice să—şi scrie numele pe zid prin urmare tot el, unchiul Einar, le—a şters cu creionul. Nu voia să ştie nimeni că ei au fost acolo, în subterane — atîta lucru înţelegea şi Kalle, Dar cînd a făcut asta ? Neîndoios numele lor erau scrise desluşit pe zid în clipa cînd ei ieşiseră afară din subteranele castelului. Ah, că prost mai sînt! se mustră Kalle. Asta—noapte, firește ! Astă—noapte coborîse unchiul Einar în subteranele castelului. Iată de ce şi—a cumpărat şi lanternă. Dar oare a, venit. Într—adevăr pînă aici numai ca să şteargă două—trei nume scrise pe zid? Kalle parcă n—ar fi crezut aşa ceva. Atunci ce—a căutat în magazia cu unelte? Un creion? Kalle rîse ironic. Cercetă în jurul său pentru a descoperi alte urme ale vizitei unchiului Einar. Lumina se strecura cu zgîrcenie prin lucarne în subterană dar nu răzbătea în toate colturile şi ungherele. De altfel, Kalle nici nu prea era convins că unchiul Einar a stat în încăperea de

lîngă scară, adică acolo unde ei, copiii, îşi scriseseră numele pe zid. Subterana era destul de mare. Galerii întunecoase se ramificau în toate direcţiile. Kalle nu avea nici o poftă să se aventureze mai departe, pe sub bolta cea sumbră. Şi apoi, degeaba ar fi făcut—o, fiindcă nu avea nimic la el ca să—şi lumineze calea.

Un lucru era sigur : unchiul Einar n—o să mai vadă şperaclul de la el! Kalle era ferm hotărît. Fireşte, conştiinţa lui se împotrivea... îi spunea că nu trebuie să—l păstreze, dar el îi înăbuşi repede glasul. La ce—i trebuia unchiului Einar un *şperaclu* ? Cine ştie ce uşi mai avea de gînd să deschidă ! în cazul cînd Kalle avea dreptate, socotindu—l pe unchiul Einar un individ dubios, atunci făcea mai curînd o faptă bună păstrînd şperaclul. Şi în afară de asta, era mult măi ispititor să—l păstreze. Anders, Eva—Lotta şi el ar putea să aibă cartierul general aici, în subterană, ei ar putea să cerceteze toate galeriile şi — cine ştie — să lămurească şi rostul vizitei unchiului Einar.

—Asta ar dezlega tot misterul, îşi spuse Kalle hotărît.

Tocmai se pregătea să plece, cînd zări la piciorul scării un mic obiect alb. Se aplecă iute şi—l ridica. Era o perlă — o perlă albă şi scînteietoare.

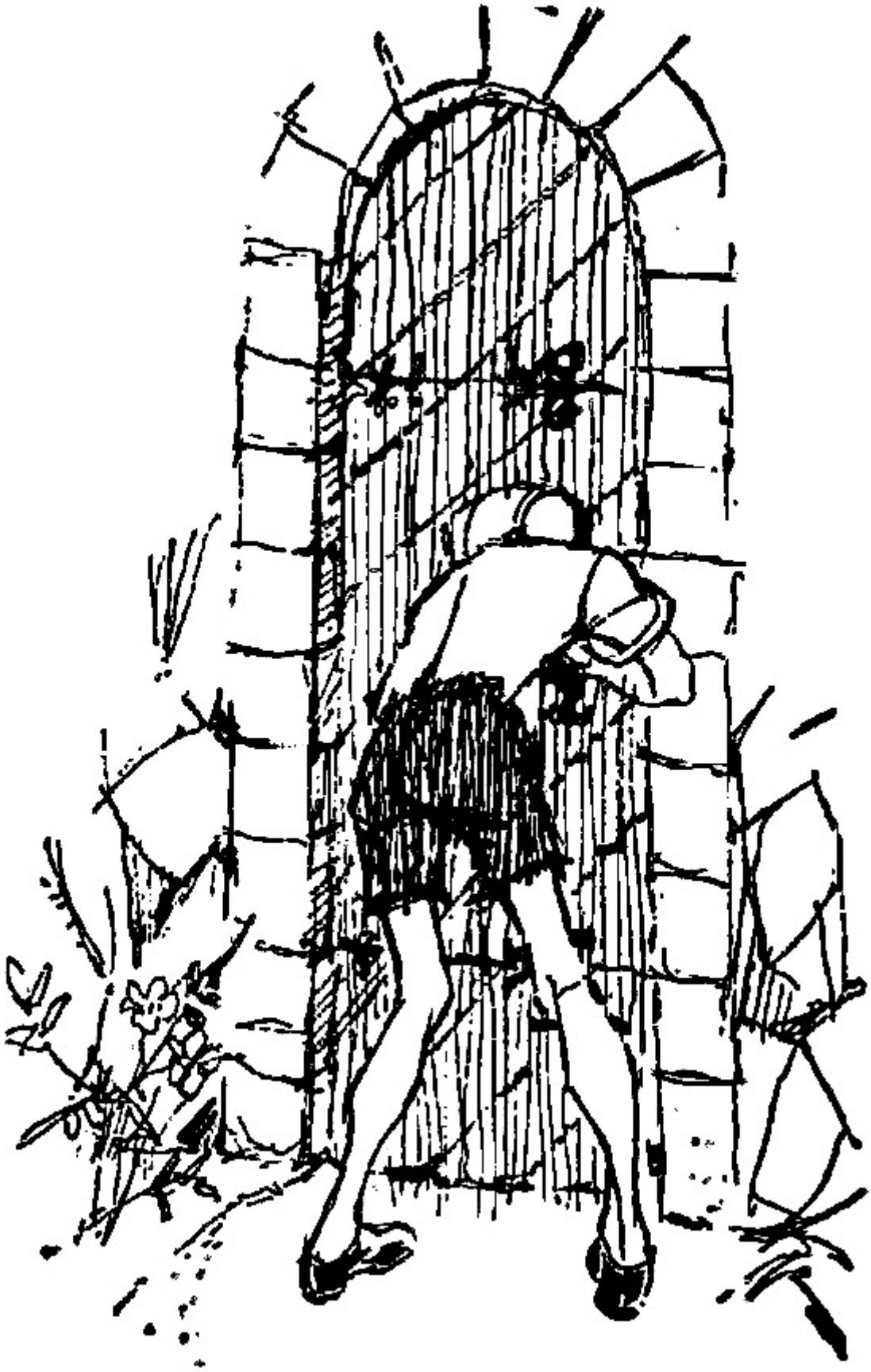

CAPITOL 5

Kalle şedea lungit pe spate sub părul din grădină. Voia să mediteze, şi cînd stătea aşa mintea îi lucra de minune.

—Fireşte, se poate ca perla să fi,rămas acolo din zilele lui Gustav Vasa[1] ; vreo curteancă neglijentă o fi cobor în pivniţă după o cană cu bere şi o fi căzut colierul de perle de la gît, reflecta maestrul

[1] Gustav Vasa — rege al Suediei între anii 1523—1560. (n.r)

detectiv Blomkvist. Dar oare este de crezut una ca asta? Cînd ai de lămurit o enigmă, Continuă el, şi se întoarse pe o parte, ca să se uite în ochii ascultătorului său imaginar, trebuie să te bizui întotdeauna pe lucruri plauzibile. Şi — aici maestrul detectiv izbi cu pumnul în pămînt — plauzibil este că perla n—a rămas acolo din timpul lui Gustav Vasa, fiindcă, desigur, în acest caz ar fi trebuit ca nu eu, ci vreun alt băiat cu ochiul ager să o găsească. Şi apoi, dacă perla ar fi stat acolo atîta vreme, pînă alaltăieri, cînd noi am coborît în subterană, un tînăr pătrunzător ca mine ar fi trebuit, să o descopere pe loc. Mai ales că eu am cercetat terenul cu destulă minuţiozitate. Da, da — şi Kalle dădu din mînă a împotrivire spre ascultătorul său imaginar, care îşi manifestă în chip vădit admiraţia — asta—i pură deprindere profesională, nimic altceva ! Ce concluzie trebuie să tragem de aici? Cu cea mai mare probabilitate, acest aşa—zis unchi Einar a pierdut perla în cauză în timpul vizitei sale nocturne la ruinele castelului. N—am dreptate?

Ascultătorul său imaginar nu făcea, evident, nici o obiecţie, aşa că maestrul detectiv Blomkvist continuă :

—Acum se pune întrebarea: A fost văzut unchiul Einar împodobit cu niscaiva coliere de perle ? Umblă el oare sclipind de perle şi bijuterii ?

Maestrul detectiv lăsă mîna să—i cadă la pămînt, cu o bufnitură concludentă.

—Evident, nu! Prin urmare — şi Kalle îl apucă pe imaginarul său ascultător de reverul hainei — dacă unchiul Einar hoinăreşte şi împrăştie perle în jurul lui, atunci am dreptul să consider lucrul acesta drept o circumstanţă extrem de gravă, nu ?

Nu se auzi nici cea mai mică împotrivire.

—Totuşi, continuă maestrul detectiv, eu nu sînt unul care să judece numai după indi—indicii. Cazul trebuie clarificat, şi cutez să afirm că sînt omul cel mai nimerit pentru asta.

Aici, ascultătorul imaginar al lui Kalle izbucni într—un torent de aprecieri atît de măgulitoare privitor la capacitatea domnului Blomkvist de a lămuri orice mister, că pînă şi domnul Blomkvist găsea că a cam întrecut măsura.

—Te rog, te rog. fără exagerări! glăsui el blajin. „Cel mai bun detectiv care a existat cîndva", asta este totuşi prea mult. Nici chiar lordul Peter Wimsey nu—i atît de răsfăţat.

Scoase carnetul de însemnări şi, la rubrica *indicii deosebit de suspecte,* adăugă : „Face vizite nocturne la ruinele castelului. Pierde perle".

Reciti din nou toate datele strînse despre unchiul Einar şi rămase foarte mulţumit. Acum nu—şi mai dorea decît un singur lucru. Amprentele unchiului Einar ! Încercase toată după—amiaza, îşi făcuse de lucru ceasuri în şir în jurul victimei, aşezînd la vedere mica tuşieră a tipografiei sale din litere de gumă, în chipul cel mai viclean, cu speranţa că unchiul Einar o să pună mîna din greşeală întîi pe tuşieră şi apoi pe o hîrtie. Dar, lucru destul de ciudat, unchiul Einar nu căzuse în cursă.

—Vulpe bătrînă! scrîşni Kalle. Nu exista, desigur, nici un al mijloc să—şi atingă scopul, decît să—l adoarmă cu'cloroform şi abia atunci să—i ia amprentele.

—Tu stai aici, tolănit, gogoman ce eşti, şi reprezentaţia trebuie să înceapă într—un sfert de ceas!

Anders se aplecă peste gard şi—l fulgera pe Kalle cu privirea, vâzîndu—l cu cîtă încîntare trîndăveşte. Băiatul sări în picioare ca ars. Nu era uşor să fii şi detectiv, şi artist de circ. Se strecură prin deschizătura de gard şi o luă la goană alături de Anders.

—A venit ceva lume? întrebă el, gîfîind.

—Puhoi, spuse Anders. Toate locurile ocupate.

—Atunci sîntem aproape bogaţi, ai ?

—Opt coroane şi cincizeci, preciza Anders. În loc să stai tolănit pe iarbă ca un paşă, mai bine o înlocuiai pe Eva—Lotta la vînzarea biletelor.

Ajunşi la brutărie se repeziră sus pe scară, în pod. Eva—Lotta se uita afară prin crăpătura dintre obloanele închise.

—Plin ! îi vesti ea.

Kalle se apropie să arunce şi el o privire. Erau acolo toţi puştii din cartier şi o groază de străini. Pe prima bancă trona unchiul Einar. Alături de el stătea maistrul brutar, cu doamna Lisander; pe banca din spate, Kalle îi văzu pe papa şi pe maică—sa.

—Am trac, simt că mi se moaie genunchii, se plînse Eva—Lotta. Fiţi atenţi, să nu cad cumva în cap în timpul numărului vostru de acrobaţie. Nici calul nostru de la brutărie nu prea e în toane bune : că cel

mai mult mă tem de numărul de călărie.
—Să nu ne faci de rîs, eu atîta îţi spun ! se răţoi Anders la ea.
—Reprezentaţia poate să—nceapă, se auzi vocea nerăbdătoare a unchiului Einar.
—Asta o hotărîm noi, cel puţin aşa îmi închipui ! făcu ţîfnos directorul circului către artiştii săi. Totuşi, îşi potrivi jobenul pe cap, mai bine zis pălăria înaltă a maistrului brutar Lisander, deschise oblonul, apucă frînghia în mîini şi îşi dădu drumul în arenă. Eva—Lotta scoase un sunet ascuţit de trompetă şi publicul aplaudă cu bunăvoinţă. Între timp, Kalle se furişase pe scară şi adusese calul de la brutărie, care aştepta legat de un pom. Sub privirile înveselite şi mirate ale publicului, el dădu drumul calului în arenă, printre băncile pline de lume. Directorul circului îşi scoase jobenul, se înclină politicos şi luă biciul rezemat de zidul brutăriei, din care plesni răsunător. Atît el cît şi publicul se aşteptau să—l vadă pornind în galop în jurul arenei, dar calul nu prea avea chef de aşa ceva. Se uita cu ochii mari, prosteşte, la lumea adunată acolo. Directorul circului plesni încă o dată din bici şi şopti pe deplin lămurit pentru oricine.
—Care vasăzică aşa, gloabă păcătoasă !

Atunci, calul aplecă botul şi începu să pască liniştit nişte fire de iarbă, care răsăreau din rumeguş. Sus, în podul brutăriei, se auzi un chicotit vesel. Era călăreaţa acrobată : ea tot aştepta să intre în arenă şi nu—şi mai putuse stăpîni rîsul. Pînă şi publicul făcea haz — mai cu seamă unchiul Einar şi mama Evei—Lotta. În clipa aceea interveni Kalle, băiatul de grajd. El luă calul de frîu şi—l aduse cu binişorul pînă în dreptul oblonului. Eva—Lotta apucă frînghia în mîini şi se pregăti pentru saltul cel mare. Dar atunci calul prinse brusc poftă de joacă. Făcu o săritură pentru care i s—ar fi cuvenit laude şi unui cal de circ, iar cînd Eva—Lotta îşi dădu drumul pe frînghie în jos, ca să ajungă pe spinarea lui — ia calul de unde nu—i. Şi fata rămase spînzurînd în aer şi bălăbănind jalnic din picioare, pînă ce Anders şi Kalle izbutiră cu multă greutate să aducă înapoi telegarul buclucaş. Eva—Lotta îşi dădu drumul în spinarea calului. Anders plesni din bici şi animalul începu să tropăie greoi, aşa cum era obişnuit, în jurul arenei. Eva—Lotta îl îmboldea cu călcîiele ei goale, ca să—l facă un pic mai focos, dar zadarnic.
—Gloabă! şuieră ea, scoasă din fire.

Calul însă se arăta nesimţitor şi la îndemnul vorbelor. Planul era ca el să gonească aprig în arenă, şi astfel să ia ochii publicului, care să nu observe că acrobaţiile executate de Eva—Lotta erau destul de simple. Acum însă de vreme ce fugarul nu—şi aducea în mod cinstit contribuţia, întreg numărul părea niţel cam slab — şi nu măi era nimic de făcut.
—Şi cînd te gîndeşti că tot. anul a ronţăit la ovăz! cugetă Eva—Lotta cu amărăciune.

Spre sfîrşit, furiosul director al circului plesni din bici drept sub botul calului şi acesta, speriat, se ridică pe picioarele dinapoi, ceea ce dădu un final nespus de dramatic numărului de călărie şi spori considerabil aprecierile publicului.
—Dacă dăm greş şi cu numărul de acrobaţie, bombănea Anders, ceva mai tîrziu, în podul brutăriei, atunci va trebui să dăm banii îndărăt. Un cal de circ care se apucă să pască, asta—i nemaipomenit! Nu mai lipseşte decît ca Eva—Lotta să înceapă să mănînce chifle în timpul numărului de acrobaţie !

Eva—Lotta însă nici gînd să mănînce chifle, şi Cei *trei desperados* obţinură un succes strălucit. Unchiul Einar rupse o creangă de liliac alb şi o oferi Evei—Lotta cu o adîncă plecăciune. Restul programului nu prea era la acelaşi, nivel înalt, dar apariţia paiaţei stîrni ropote de aplauze, iar cîntecul Evei—Lotta, de asemenea. La drept vorbind, nu prea se obişnuieşte să se prezinte cîntece la circ, dar asta era necesar pentru a umple programul, şi Eva—Lotta însăşi scrisese cîntecul. În el era vorba mai mult despre unchiul Einar.
—Nu, nu, draga mamei, o mustră doamna Lisander după ce sfîrşi de cîntat. Nu se cuvine să fii atît de ironică faţă de oamenii mari.
—Ba faţă de unchiul Einar se cuvine, răspunse îndărătnică Eva—Lotta.

După ce isprăvi reprezentaţia, doamna Lisander îi pofti la cafea, în umbrar. Băcanul Blomkvist şi maistrul brutar Lisander obişnuiau adesea să stea seara, acolo în umbrar, şi să vorbească despre politică. Uneori, mai. spuneau şi poveşti, şi atunci Eva—Lotta, Kalle şi Anders se aşezau în preajmă şi ascultau.
—Ia te uită, mi se pare că azi toate ceştile au toartă! se minună maistrul brutar. Să ştii că se apropie sfîrşitul lumii. Ce s—a mtîmplat cu tine, draga mea Mia ? vorbi el, aruncînd o privire prietenoasă către

soţia sa. Ai avut azi atîta treabă, încît nu ţi—a mai rămas vreme să ciocneşti ceştile de cafea ?

Doamna Lisancler rîse senin şi o rugă pe doamna Bloinkvist să se servească din crema de zahăr. Maistrul brutar îşi instala confortabil statura—i trupeşă într—un fotoliu de grădină şi cătă cercetător spre vărul soţiei sale.

—N—o sa ţi se urască tot plimbîndu—te aşa, fără să faci nimic? îl întrebă el pe unchiul Einar.

—Nu mă plîng, răspunse acesta, pot să—mi duc zilele şi fără să muncesc. Aş dori doar să dorm ceva mai bine.

—Atunci, ia un praf de somn de la mine, îl sfătui doamna Lisander. Mi—au mai rămas vreo cîteva din cele pe care mi le—a dat doctorul cînd mă durea braţul.

—Mă întreb dacă munca n—ar fi un leac mai bun decît praful de somn, spuse maistrul brutar. Ia scoală—te la patru dimineaţa şi ajută—mă să scot pîinea neagră din cuptor : te încredinţez că noaptea ai să dormi tun.

—Mulţumesc, prefer praful de somn, mărturisi unchiul Einar.

Maestrul detectiv, care stătea alături de mamă—sa, de cealaltă parte a mesei, cugetă pentru sine :

„Un mijloc foarte bun, atunci cînd vrei să dormi, e să te culci liniştit în patul tău. Dacă umbli noaptea pe coclauri, nu—i prea de mirare că nu poţi să—nchizi ochii. În schimb dacă iei un praf de somn, o să dormi de—a—mpicioarelea, asta—i sigur."

Anders şi Eva—Lotta isprăviseră de băut cafeaua. Stăteau amîndoi pe fîşia de iarbă din faţa umbrarului şi suflau în frunză, încîntaţi nevoie mare de sunetele înfiorătoare pe care izbuteau să le scoată. Kalle tocmai avea de gînd să li se alăture, ştiind că pe el nu—l întrece nimeni în treaba asta, dar tocmai atunci îi veni ideea! O idee pe cît de strălucită, pe atît de ingenioasă, vrednică de un maestru detectiv.

Dădu din cap plin de convingere.

—Da, da, chiar aşa !

Se ridică grăbit, smulse un fir de iarbă şi suflă în el, scoţînd un ţiuit ascuţit şi triumfător ca de fanfară.

CAPITOL 6

Fireşte, o atare întreprindere nu era lipsită de riscuri. Dar un detectiv trebuie să înfrunte şi riscuri. Altminteri, mai bine îşi scotea din cap meseria de detectiv şi se făcea negustor de cîrnaţi calzi, sau ceva asemănător. Kalle nu ştia ce este frica. Se angajase însă într—un joc palpitant, teribil de palpitant. Îşi potrivi, deşteptătorul să sune la ora două. La ora două era momentul cel mai potrivit. Oare în cît timp îşi făcea un somnifer efectul ? Iată un lucru pe care Kalle nu—l ştia sigur. Fără îndoială că la ora două noaptea unchiul Einar avea să doarmă ca un purceluş, Kalle nici nu—şi închipuia altfel. Şi atunci trebuia el să intre, în scenă. Căci, dacă a dibuit în sfîrşit un personaj misterios, atunci era musai să aibă amprentele individului în cauză. Semnalmentele, semnele particulare şi, alte amănunte de felul ăsta erau lucruri destul de preţioase, dar, oricum, nimic nu putea să stea înaintea unor onorabile amprente digitale.

Înainte să se vîre în aşternut, aruncă o ultimă privire spre fereastră. Perdelele albe fîlfîiau uşor de amîndouă părţile pervazului sub boarea serii. Acolo, în odaie se afla unchiul Einar. Poate că tocmai atunci lua somniferul şi se pregătea de culcare Kalle îşi frecă mîinile de încordare. N—are să—i fie greu de loc. De multe, foarte multe ori se folosiseră Eva—Lotta, Anders şi el de scara de incendiu — ultima dată astă—primăvară, cînd aveau o ascunzătoare de hoţi în pod la Eva—Lotta. Şi dacă unchiul Einar putea să coboare din odaie pe scară, însemna că şi el putea să se caţăre înăuntru.

—La ora două trebuie să acţionez tot atît de sigur precum trăiesc!

Se cuibări in aşternut şi adormi nurnaidecît. Donni un somn zbuciumat; visă că unchiul Einar îl fugărea în jurul grădinii brutarului. Kalle fugea cu groaza morţii în suflet, dar unchiul îl ajunse în cele din urmă, îi puse mîna în ceafă şi—i spuse:

—Tu nu ştii că toţi detectivii trebuie să aibă o tinichea legată de coadă, încît să se audă cînd vin ?

—Eu n—am nici un fel de coadă, se apără Kalle, nefericit.

—Ei, palavre, te asigur că ai! Ce—i asta ?

Şi cînd se uită îndărăt, Kalle văzu că avea o coadă tot atît de respectabilă ca şi Tusse, pisica.

—Aşa ! mormăi unchiul Einar. Şi—i legă strîns tinicheaua de coada. Kalle făcu vreo cîteva sărituri şi tinicheaua zdrăngăni înspăimîntător. Se simţea atît de nefericit, încît mai—mai să plîngă. Ce—o să spună Anders şi Eva—Lotta cînd el are să se apropie de ei zdrăngănind în halul ăsta ? Niciodată n—o să mai poată să se joace cu ei. Desigur, nimeni nu îndrăgeşte tovărăşia cuiva care face un asemenea tărăboi. De altfel, Anders şi Eva—Lotta se şi aflau de faţă. Şi rîdeau de el.

—Aşa păţesc detectivii, spuse Anders.

—E adevărat că toţi detectivii trebuie să aibă cîte o tinichea legată de coadă ? întrebă Kalle.

—Adevărul adevărat, întări Anders. Aşa scrie la carte.

Eva—Lotta duse mîinile la, urechi.

—Zît, de—aici, pisică, şi nu mai zdrăngăni! se răsti ea.

Acum, tărăboiul era cumplit, Kalle nu avea încotro, trebuia s—o recunoască. Tinicheaua .zornăia şi zdrăngănea, ah, ce mai zdrăngănea.. Kalle se trezi. Deşteptătorul — drace — zbîrnîia să—ţi spargă urechile! Se repezi să—l oprească. Într—o clipă, se trezi de—a binelea. Slavă domnului, nu avea nici o coadă! Erau multe lucruri pe lumea asta pentru

Care Se Cuvenea să fie recunoscător. Dar acum repede, la lucru !

Se repezi la sertarul, mesei de scris. Acolo ţinea tuşiera. O vîrî în buzunar. Îi trebuia şi o foaie de hîrtie. Acum era gata.

Se furişă pe scară în jos, mai prevăzător ca niciodată, ferindu—se cu grijă să calce pe treptele pe care le ştia că scîrţîie.

—Tiptil, tiptil, aşa spune hoţul!

Se simţea cu adevărat în extaz. îşi strecură trupul subţirel de băieţandru prin deschizătura gardului şi iată—l în grădina brutarului. Cît de liniştit era totul ! Şi ce parfum răspîndeau tufele de liliac în floare! Şi merii. Peste zi, totul era cu desăvîrşire altfel. Toate ferestrele stăteau cufundate în întuneric. Chiar şi fereastra unchiului Einar!

Kalle tremura ca varga în clipa cînd puse piciorul pe scara de incendiu. Pentru prima dată simţea o uşoară teamă înfiripîndu—i—se în suflet. Merita oare o amprentă atîta zbucium? La drept vorbind, nici nu prea ştia la ce—i va folosi această amprentă. Dar, chibzui el, unchiul Einar este un pungaş, fără îndoială, şi la toţi pungaşii li se iau amprentele. Prin urmare, trebuie negreşit să iei amprenta unchiului Einar! „Pură deprindere profesională !" reflectă maestrul detectiv, făcîndu—şi singur curaj, şi începu să se caţăre pe scara de incendiu.

—Şi dacă unchiul Einar stă cumva treaz în pat şi—o să se zgîiască la mine cînd bag capul pe fereastră, ce spun atunci ?

Mişcările lui Kalle deveniră cam şovăielnice.

—„Bună seara, unchiule Einar, ce frumoasă noapte ! Am ieşit să fac doar o mică plimbare, în sus şi—n jos pe scara de incendiu!" Nu, asta nu merge !

„Sper că somniferul pe care i l—a dat mătuşa Mia e grozav de puternic!" se gîndi Kalle, încerci nd să facă pe viteazul. Totuşi, cînd se ridică deasupra pervazului, se îngrozi, ca şi cînd ar fi băgat capul într—o groapă cu şerpi. Odaia stătea cufundată în întuneric, dar nu chiar într—atît, încît să nu se poată orienta. Kalle semăna în acele clipe cu o nevăstuică sperioasă şi plină de curiozitate, gata să dispară]a

cel dintîi semn de primejdie.
Iată, acolo era patul. Din direcţia aceea se auzea
o respiraţie profundă. Slavă domnului, unchiul Einar dormea! Cu o încetineală exasperantă, Kalle se tîrî peste pervaz. Din cînd în cînd se.oprea, ca să tragă cu urechea. Dar totul rămînea la fel de tăcut.

„Pesemne ca i—a dat şoricioaică, dacă doarme atît de greu", se gîndi Kalle. Se lăsă pe burtă şi se tîrî cu băgare de seamă spre omul său. Pură deprindere profesională!

Ce noroc! Mîna dreaptă a unchiului Einar atîrna moale peste marginea patului. Nu avea decît să o apuce binişor şi pe urmă... Dar tocmai atunci unchiul Einar bolborosi ceva prin somn şi îşi trecu mîna peste faţă.
—Bang, bang, bang ! Kalle se întreba dacă nu cumva se află vreo maşină cu aburi ascunsă pe undeva în odaie. Nu, nu, îi bătea inima, gata parcă să—i spargă pieptul.
Unchiul Einar dormea mai departe. Acum, mîna
1 se odihnea pe cuvertură. Kalle deschise capacul tuşierei şi, cu multă băgare de seamă, ca şi cînd s—ar fi atins de nişte cărbuni aprinşi, apucă degetul unchiului Einar şi—l apăsă pe tuşieră.
—A—puh! făcu unchiul Einar.

Acum mai rămăsese doar să scoată la iveală hîrtia. Oare unde naiba era? Hm, cam albastră poveste ! Omul lui stătea acolo, cu degetul muiat în tuş, totul era ca şi terminat, dar ia foaia de hîrtie dacă o găseşti! Ba nu, o avea! Uite—o în buzunarul de la pantaloni. Apăsă cu mare atenţie degetul unchiului Einar pe hîrtie. Totul era gata. Era în posesia amprentei, şi n—ar fi fost mai mulţumit nici dacă ar fi avut un şoricel alb, ceea ce, în inima lui, Kalle îşi dorea mai mult ca orice.

Mai rămînea să se tîrască uşurel înapoi şi să—şi facă vînt peste pervaz. Lucru nespus de simplu, fireşte !

Da, totul s—ar fi petrecut aşa cum socotise el, Kalle, dacă mătuşa Mia n—ar fi îndrăgit atîta florile. În cealaltă jumătate a pervazului, unde fereastra nu era deschisă, se afla o muşcată mică într—un ghiveci. Kalle se ridică prevăzător în picioare şi...

O clipă crezu că un cutremur de pămînt, sau cine ştie ce altă nenorocire a pricinuit zgomotul acela îngrozitor. Şi era numai un biet ghiveci de flori!

Rămase în picioare, lîngă fereastră, cu spatele spre unchiul Einar.

„Acuma am să mor, îşi zise el, şi ăsta—i cel mai bun lucru!"

Cu fiecare fibră a fiinţei sale el auzea, simţea şi înţelegea că unchiul Einar s—a trezit. Ce să te mai miri de asta, doar ghiveciul cu pricina stîrnise un tărăboi ca şi cînd ar fi fost o întreagă florărie !
—Sus mîinile !

Era vocea unchiului Einar, şi totuşi nu era a lui. Suna — da, chiar aşa — suna ca oţelul.

Întotdeauna e mai bine să priveşti pericolul în faţă. Kalle se întoarse şi ochii îi căzură, drept pe ţeava unui revolver. Ah, în închipuire trăise această clipă de atîtea şi atîtea ori, dar niciodată nu—şi pierduse cîtuşi de puţin stăpînirea de sine. Cu o lovitură neaşteptată îl lua prin surprindere pe ticălosul care îl ameninţa şi cu un „nu te grăbi atîta, scumpul meu domn", îi smulgea revolverul, în realitate, lucrurile stăteau cu totul altfel. Kalle fusese cuprins de frică de multe ori în viaţa lui. Îl cuprinsese frica, atunci cînd cîinele contabilului de la bancă îl fugărise odată prin piaţă, apoi cînd căzuse într—o copcă, în apă, iarna trecută, dar niciodată, niciodată nu îngheţase şi nu simţea cum i se taie răsuflarea de spaimă ca în. clipa aceea.

„Mamă, mamă!" scînci el în adîncul fiinţei sale.
—Vino mai aproape, porunci vocea de oţel.

Dar cum oare să facă un pas cînd în loc de picioare avea două macaroane fierte ? Totuşi, încercă să dea ascultare poruncii.
—Ei drăcie, tu eşti, Kalle ?

Sunetul acela metalic, ca de oţel, dispăruse din glasul unchiului Einar. Dar unchiul continuă tăios :
—Ce naiba cauţi aici în toiul nopţii ? Răspunde! „Ajută—mă, Dumnezeule !" se văicări Kalle în sinea lui. Ce să spun ?"

În momente de mare primejdie, te fulgeră uneori o inspiraţie salvatoare. Kalle îşi aminti că în urmă cu cîţiva ani umbla în somn. Astfel colindase cam peste tot în multe nopţi, pînă cînd maică—sa l—a dus la doctor, care i—a dat nişte calmante.
—Ei, Kalle ? îşi pierdu răbdarea unchiul Einar.

—Cum am ajuns aici ? bîigui Kalle. Cum am. ajuns aici ? Nu cumva am început sa umblu iar prin somn ? Aa, îmi aduc aminte ! Am visat despre mata, unchiule Einar (asta, bineînţeles e adevărat, gîndi Kalle), te rog să mă ierţi dacă ţi—am stricat somnul !

Unchiul Einar ascunsese revolverul sub pernă.

—Da—da, scumpul meu maestru detectiv, spuse el, bătîndu—l pe umăr. Îmi vine să cred că numai aiurelile tale de detectiv te fac să umbli brambura prin somn. Roagă pe mămica să—ţi dea puţin brom înainte de culcare şi—o să—ţi facă bine, ai să vezi. Ei, acum cred că e timpul să pleci.

Unchiul Einar îl însoţi pe scară şi deschise uşa de Ia .intrare. Kalle se înclină şi în clipa următoare se strecură iute prin deschizătura din gard, de—ai fi zis că e un iepure care a mîncat o săpuneală bună.

—Ia te uită ce mic sînt! şopti el, Se simţea ca un om salvat dintr—un naufragiu. Picioarele îi tremurau ca altceva. Se tîrî cu chiu cu vai pe scară şi, cînd ajunse în cameră, căzu pe pat, abia trăgîndu—şi răsuflarea.

—Ia te uită ce mic sînt, şopti el. iarăşi. Rămase aşa multă vreme.

Grea meserie, meseria de detectiv! Unii o cred pură deprindere profesională, dar nu—i de loc aşa. Din cînd în cînd te vezi pus în faţă unei guri căscate de revolver, da; pe legea mea! Kalle parcă îşi simţea picioarele cum şi le simţea de obicei. Groaza cea paralizantă trecuse, Vîrî mîna în buzunarul de la pantaloni. Acolo se afla preţioasa bucată de hîrtie. Băiatul uita ca prin minune de orice spaimă. Era fericit. Luă foaia de hîrtie cu multă băgare de seamă şi o puse în sertarul din stînga al mesei de scris. Mai avea acolo şperaclul, jurnalul cumpărat de la chioşc şi perla. O mamă care îşi priveşte copilul n—ar fi avut mai multă duioşie în ochi decît Kalle, atunci cînd se uită în sertar. Încuie sertarul cu grijă şi puse cheia în buzunar. Apoi scoase carnetul de însemnări şi—l deschise la fila rezervată unchiului Einar. Era necesară o mică adnotare.

„Are revolver", scrise Kalle în carnet. „Doarme cu el sub pernă".

*

* *

În acest timp al anului, familia Lisander lua masa de dimineaţă pe verandă. Tocmai începuseră să mănînce pilaful, cînd Anders şi Kalle se iviră în apropiere, ca să o cheme pe Eva—Lotta. Kalle ardea de curiozitate să afle daca unchiul Einar o să pomenească ceva despre vizita lui nocturnă. Dar unchiul mînca pilaf ca şi cînd nimic nu s—ar fi întîmplat.

—Ah, Einar, cît sînt de supărată, spuse doamna Lisander pe neaşteptate. Aseară am uitat să—ţi dau praful de somn!

CAPITOL 7

—Pregătirile ţin de partea cea mai plăcută a oricărui lucru, constată Anders, îndată după premiera spectacolului de circ. Desigur, reprezentaţia în sine fusese destul de palpitantă şi amuzantă, dar nici vorbă, zilele premergătoare, pline de repetiţii şi pregătiri înfrigurate, îi stăruiau cu deosebire în minte. Fostul director de circ se plimba acum de colo—colo, fără să ştie prea bine de ce anume să se apuce. Kalle era cel care suferea cel mai puţin. Activitatea de detectiv îi umplea zilele, ba uneori chiar şi nopţile. Munca de supraveghere, care înainte vreme avusese mai mult un caracter general, se concentra acum în întregime asupra unchiului Einar. Anders şi Eva—Lotta spuneau adesea că ei abia aşteaptă ca unchiul Einar să plece, dar Kalle întrezărea acum cu groază ziua cxnd singurul nelegiuit pe care îl dibui se o să—şi facă bagajele şi o să—l lase cu buzele umflate, fără nici un individ suspect, în jurul căruia gîndurile sale să se învîrtească în voie. Şi—ar, fi fost nespus de supărător dacă unchiul Einar şi—ar fi luat tălpăşiţa mai înainte ca maestrul detectiv Kalle să descopere ce hram poartă. Că era un răufăcător, Kalle nu se îndoia nici o clipă. Desigur, toţi cei suspectaţi înainte vreme dovediseră încet—încet că erau oameni absolut cumsecade, sau în orice caz, Kalle nu putuse să—i prindă săvîrşind nici o nelegiuire, dar de astă dată era convins că nu dă greş.

—Posed atîtea indicii, înalt este imposibil sa mă înşel, spunea el, încercînd să se convingă singur, cînd în mod cu totul trecător era cuprins de îndoială.

Anders şi Eva—Lotta nu se interesau însă cîtuşi de puţin de lupta împotriva criminalităţii şi se plictiseau de moarte. Numai că, spre marea lor fericire, se întîmplă ceva care—i scoase din amorţeală : Sixten, băiatul dirigintelui poştei, într—o zi, pe cînd Anders trecea pe Strada Mare, întovărăşit de Eva—Lotta, strigă după Anders: „Cuceritorule !", şi asta cu toate că între ceata lui Sixten şi cea a lui Anders domnea stare de pace. De bună seamă că şi Sixten se plictisea — iată de ce se hotărîse el să dezgroape securea de război.

Anders se opri în loc. Eva—Lotta se opri şi ea.

—Ce—ai spus ? se răţoi Anders.

—Cuceritorule ! silabisi apăsat Sixten.

—Aşa! făcu Anders. Mi s—a părut că n—am auzit bine. Îmi pare foarte rău, dar mă văd silit să te snopesc în bătaie tocmai pe zăpuşeala asta.

—A, nu—i nimic, îl linişti Sixten. După aia o să—ţi pun niţică gheaţă pe frunte. Dacă o să mai trăieşti, bineînţeles !

—Ne întîlnim deseară la Prerie, spuse Anders. Acum, du—te acasă şi pregăteşte—o pe maică—ta cu cît mai multă grijă.

Şi se despărţiră. Anders cu Eva—Lotta se întoarseră acasă şi—l puseră pe Kalle în stare de alarmă, plini de o nemăsurată însufleţire. Se anunţa o bătălie grozavă, şi fără îndoială ca ea trebuia să le umple o mare parte din vacanţa de vară.

Kalle era ocupat pînă peste cap cu unchiul Einar, pe care îl ţinea sub observaţie prin spărtura gardului, în timp ce acesta se învîrtea de colo—colo prin grădină, ca un. diavol. La drept vorbind, nu voia să—l tulbure nimeni. Dar vestea că Sixten a dezgropat securea de război nu putea să nu—i fie pe plac. Se aşezară tustrei în. umbrar la Eva—Lotta să chibzuiască lucrurile. Tocmai atunci pică şi unchiul Einar.

—Nimeni nu vrea să se joace cu mine, se plînse el. Ce se petrece aici ?

—Trebuie să ne batem, spuse laconic Eva—Lotta. Anders trebuie să se bată cu Sixten.

—Şi cine—i Sixten?

—Unul dintre cei mai puternici vlăjgani din oraş, îl informă Kalle. Cred că Anders o s—o încaseze.

—De asta sînt convins, conveni Anders vesel.

—Nu vrei să merg şi cu să te ajut ? propuse unchiul Einar.

Anders, Kalle şi Eva—Lotta îl priviră lung. Oare se gîndea într—adevăr că ei ar putea să amestece un orh în ţoală firea în războaiele lor ? Şi astfel să compromită lotul ?

— Ei, Anders, ce spui ? stărui unchiul Einar. Vrei să merg şi eu ?

—Nu, rosti Anders, neplăcut impresionat de această propunere atît de absurdă. Nu, asta n—ar fi loial.

—Da, poate că ai dreptate, admise unchiul Einar, şi păru un pic jignit. Deşi ar fi oportun. Dar tu eşti prea tînăr ca să înţelegi ce înseamnă aia oportun. Lucrul ăsta se învaţă cu încetul.

—Sper să nu înveţe niciodată ceva atît de caraghios, interveni Eva—Lotta.

Unchiul Einar se răsuci brusc pe călcîie şi plecă.

—Pe legea mea, murmură Eva—Lotta, cred că s—a supărat.

—Da, uneori pînă şi oamenii mari sînt caraghioşi, dar ăsta îi întrece pe toţi, spuse Anders. Pe zi ce trece devine tot mai supărător.

„Uuşurel, uşurel, se gîndi Kalle. Dacă aţi şti voi!"

Preria era un islaz comunal, foarte întins, aflat la marginea oraşului şi năpădit de o bogata vegetaţie de tufe. Acolo stăpînea tineretul din oraş. Acolo se trăia viaţa căutătorilor de aur din Alaska, muşchetari bătăi o şi se înfruntau în dueluri sângeroase, focuri de bivuac se aprindeau în Munţii Stîncoşi, se împuşcau lei în junglele Africii, nobili cavaleri, se avîntau pe falnicii lor fugari, gangsteri fioroşi din Chicago ridicau, pistoalele fără milă, totul fiind legat de filmul care rula la cinematograful din oraş. Bineînţeles că în timpul verii cinematograful era închis, dar cu toate astea tineretul nu era în pierdere. Se găseau o mulţime de certuri de rezolvat; ba chiar şi jocurile paşnice se puteau organiza cu folos la Prerie.

Într—acolo îşi îndreptară paşii Anders, Kalle şi Eva—Lotta, într—o stare de încordată aşteptare. Sixten cu ceata lui se şi aflau la locul întîlnirii. Din ceata lui Sixten făceau parte Benka şi Jonte.

—E aici unul care o să—ţi vadă sîngele inimii! răcni Sixten, şi începu să învîrtească aprig pumnii.

—Care sînt secunzii, tăi ? vorbi Anders, fără să se lase intimidat de o asemenea ameninţare. Era mai

mult o formalitate, fiindcă el ştia prea. bine cine sînt secunzii potrivnicului său.
—Jonte şi Benka !
—Şi ei sînt ai mei, spuse Anders, arătînd spre Kalle şi Eva—Lotta.
—Ce armă preferi ? întrebă Sixten, absolut reglementar. Toţi ştiau că nu aveau alte arme la îndemînă decît pumnii, dar respectarea regulilor de luptă făcea o bună impresie.
—Labele, rosti Anders cu desăvîrşire serios, aşa cum era şi de aşteptat.

Apoi se încăierară. Cei patru martori stăteau la distanţa reglementară şi trăiau lupta cu atîta intensitate, încît sudoarea le curgea şiroaie pe faţă. Din cei doi luptători nu se mai vedea decît o învălmăşeală de braţe, picioare şi *chici* ciufulite. Sixten era mai puternic, dar Anders se dovedea iute şi sprinten ca o veveriţă. Chiar din primele clipe izbuti să trimită două directe în plin adversarului, dar asta avu darul să—l întărite pe Sixten şi să—i deschidă o.poftă nemaipomenită de bătaie. Era cam albastră pentru Anders. Eva—Lotta îşi mușca buzele. Kalle îi aruncă o privire pe furiş. Pentru ea ar fi dorit din adîncul sufletului să se fi aruncat el însuşi în luptă. Din nefericire, Anders avusese norocul să fie numit cuceritor.
—Hai, Anders! striga Eva—Lotta din toată inima.

Anders, care ajunsese şi el să se înfurie, se năpusti într—o înverşunată luptă corp la corp, silindu—l pe Sixten să bată în retragere. Potrivit regulilor statornicite între ei lupta nu putea să ţină mai mult de zece minute. Benka stătea cu ceasul în mînă, în vreme ce vitejii noştri, ştiind că fiece clipă era preţioasă, făceau tot ce le stătea în puteri ca să întoarcă izbînda în favoarea lor. Dar în curînd Benka strigă: „stop!", iar Sixten şi Anders, punînd la contribuţie toată stăpînirea de sine, dădură ascultare acestei porunci.
—Nedecis, spuse Benka.

Sixten şi Anders îşi întinseră mîna.
—Insulta a fost spălată, rosti Anders. Dar mîine de dimineaţă am de gînd să te insult eu, aşa că putem s—o luăm de la capăt.

Sixten dădu a încuviinţare din cap.
—Asta înseamnă război între *Trandafirul Alb* şi *Trandafirul Roşu.*

După o matură chibzuială, Sixten şi Anders îşi botezaseră taberele cu nume din istoria Angliei.
—Da, proclamă Anders solemn, război între *Trandafirul Alb* şi *Trandaiirul Roşu,* şi mii şi mii de suflete vor purcede la moarte şi în bezna morţii.

Cuvintele acestea erau luate tot din istorie, şi el îşi închipuia că sună deosebit de frumos, acum, la capătul luptei, în pîcla amurgului care se lăsa deasupra *Preriei.*

Cei din tabăra *Trandafirului Alb* — adică Anders, Kalle şi Eva—Lotta dădură mîna cavalereşte cu cei din tabăra *Trandaiirului Roşu* — Sixten, Benka şi Jonte, şi astfel se despărţiră.

Lucrul cel mai deosebit era că, deşi se socotea temeinic îndreptăţit să strige ”cuceritorule" după Anders, atunci cînd îl vedea pe stradă împreună cu Eva—Lotta, Sixten o acceptase pe fată fără nici o obiecţie, socotind—o un adversar vrednic de respect şi un reprezentant al *Trandafirului Alb.*

Cei trei din ceata *Trandafirului Alb* o porniră spre casă. Kalle mai cu seamă era foarte grăbit. Băiatul nu se simţea niciodată pe deplin liniştit dacă îl scăpa din ochi vreo clipă pe unchiul Einar.

„E întocmai ca şi cînd ai avea de îngrijit un purcel", se gîndea Kalle.

Lui Anders îi curgea sînge din nas. Negreşit, Sixten îl amenințase că o să—i vadă sîngele inimii, dar lupta nu se dovedise chiar atît de primejdioasă pînă la urmă.
—Ai făcut un meci frumos de data asta, spuse Eva—Lotta cu admiraţie.
—Aiurea! făcu Anders cu modestie, şi se uită la petele de sînge de pe cămaşă. Hm, pesemne că o să aibă tărăboi acasă din pricina cămăşii. Cel mai bun lucru era să treacă şi prin asta, şi cît mai curînd cu putinţă.
—Ne vedem mîine, spuse el, şi o luă la picior. Kalle şi Eva—Lotta mergeau împreună. Deodată, băiatul îşi aduse aminte că mamă—sa îl rugase să—i cumpere un ziar de seară. Se grăbi să—şi ia rămas bun de la Eva—Lotta şi apucă de unul singur spre chioşc.
—S—au vîndut toate ziarele de seară, îi spuse doamna de la chioşc. Încearcă la portarul hotelului !

Da, n—avea încotro, altceva nu era de făcut. Chiar în faţa hotelului se întîlni cu Björk, poliţistul, şi simţi un val de simpatie colegială faţă de el. Firește, el, Kalle, era detectiv particular, şi detectivii particulari stau cu două trepte mai sus faţă de poliţiştii de rînd, care, de cele mai multe ori, se dovedesc

foarte stîngaci, chiar şi în dezlegarea cele: mai simple enigme ; oricum, însă, Kalle simţea că între cl şi poliţistul Björk exista ceva comun. Ei doi colaborau la lupta împotriva criminalităţii în societate. Kalle ar fi vrut grozav să ceară sfatul agentului Björk ba despre una, ba despre alta. Se înţelege, nu se mai punea în discuţie faptul că maestrul Kalle, la vîrsta lui, era socotit drept un criminalist de vază, deşi nu avea decît treisprezece ani. De cele mai multe ori reuşise să treacă cu vederea acest lucru, şi în activitatea—i de detectiv se prezenta întotdeauna sieşi ca un bărbat matur, cu ochiul ager şi pătrunzător, cu pipa atîrnîndu—i nepăsător în colţul gurii, un bărbat care se intitula „Domnul Blomkvist" şi era tratat cu mare cinste de cetăţenii onorabili ai societăţii, în timp ce, dimpotrivă, elementele criminale îl priveau cu cea mai mare groază. Dar tocmai acum se simţea doar de treisprezece ani şi înclina să admită că poliţistul Björk, desigur, avea o mare experienţă, ceea ce lui îi lipsea.

—Salutare, îl întîmpină agentul Björk.

—Salutare, bătrîne, răspunse Kalle. Poliţistul aruncă o privire cercetătoare asupra unui automobil negru, care stătea parcat în faţa hotelului.

—O maşina din Stockholm, făcu el.

Kalle se opri lîngă Björk cu mîinile la spate. Un timp tăcură amîndoi, duşi pe gînduri, examinînd rarii trecători care treceau prin piaţă.

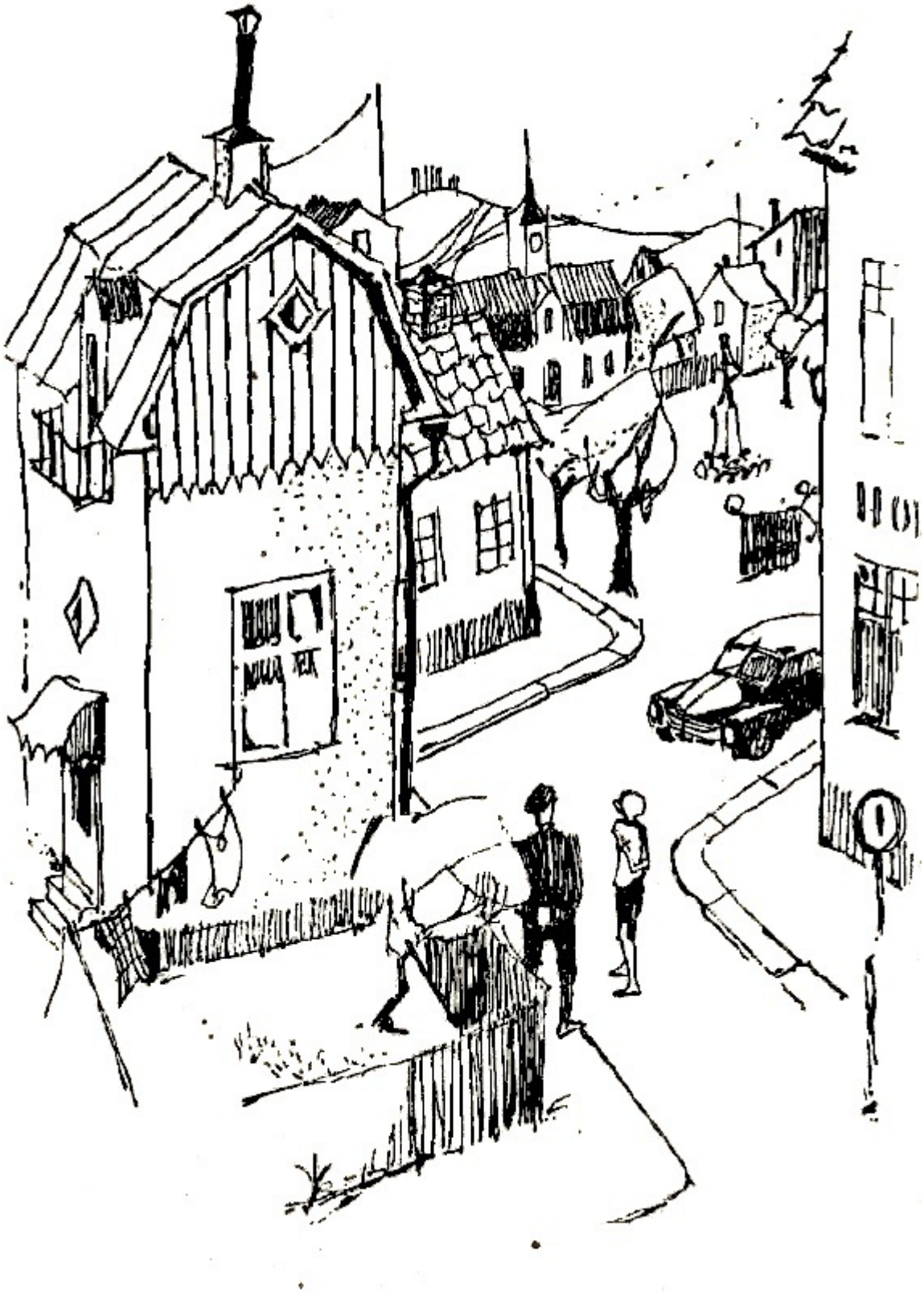

—Unchiule Björk, vorbi Kalle deodată, dacă ajungi să crezi despre cineva că este un pungaş, ce faci ?
—Îi dai una peste bot, zise vesel poliţistul Björk.
—Hm, vreau să spun daca a săvîrşit vreo crima ? continuă Kalle.
—Atunci îl arestezi, se înţelege, preciza poliţistul.
—Şi dacă totul este numai o bănuială şi nu poţi dovedi nimic ? stărui Kalle.
—Îl filezi ca pe dracu' ! Poliţistul Björk zîmbi cu toată faţa.
—Care va să zică, buchiseşti în meseria mea, ai ? făcu el, prietenos.

„Eu, să buchisesc !? nici pomeneală de aşa ceva !" se gîndi Kalle, indignat. Nimeni nu—l lua în serios.

—Ei, Kalle, datoria mă cheamă puţin pînă la gară. Între timp, mă bizui pe tine, ai grijă !

Şi, zicînd acestea, Björk plecă,

„Sa filezi" — aşa i—a spus Björk. Dar cum să filezi un om care—şi face veacul într—o grădină şi se filează singur! Unchiul Einar nu mai întreprinde absolut nimic. Doarme, stă, sau se învîrte prin grădina brutarului, ca o fiară în cuşcă, şi vrea neapărat ca Eva—Lotta, Kalle şi Anders să—i ţină de urît, să—l ajute să—şi treacă timpul mai uşor. Chiar aşa : să treacă timpul ! Asta nu prea seamănă a concediu, parcă unchiul Einar ar tot aştepta ceva.

„Numai că eu nu—s în stare să miros ce anume aşteaptă", cugetă Kalle în sine sa, în timp ce urca treptele de la intrarea hotelului. Portarul avea treabă şi Kalle trebui să aştepte puţin. În loja acestuia se aflau doi bărbaţi.

—Spuneţi—mi, vă rog, aici, la hotel, locuieşte un oarecare domn Brane ? întrebă unul dintre ei. Einar Brane.

Portarul dădu din cap în semn că nu.

—Sînteţi sigur ?

—Da, de bună seamă.

Cei doi bărbaţi vorbiră ceva în şoaptă între ei.

—Şi nici un anume Einar Lindeberg ? stărui necunoscutul care susţinea conversaţia.

Kalle tresări. Einar Lindeberg, ăsta, doar era unchiul Einar! E întotdeauna plăcut să poţi da cuiva o lămurire, şi Kalle tocmai avea de gînd să deschidă gura şi sa spună că Einar Lindeberg locuieşte la maistrul brutar Lisander, dar în ultima clipă îşi muşcă limba, şi scoase doar un nelămurit „hm".

„Cît pe ce să faci o gugumănie, scumpul meu Kalle! se dojeni el cu blîndeţe. Lasă, întîi să aşteptăm, să vedem ce se întîmplă."

—Nu, n—avem pe nimeni nici cu acest nume, răspunse portarul cu hotărîre.

—Mda ! Desigur, dumneavoastră nu ştiţi dacă cineva cu numele de Brane sau Lindeberg se află aici în oraş în ultima vreme. Vreau să zic, dacă stă undeva, în altă parte decît la hotel ?

Portarul clătină din nou a împotrivire din cap.

—*All right!* Atunci putem obţine o cameră pentru două persoane ?

—Cu plăcere ! Camera numărul 34 sper să vă convină, spuse portarul. Va fi pregătită în zece minute. Cît timp vor sta domnii ?

—Depinde ! Cred că vreo două zile.

După aceea, portarul întinse registrul de călători pentru ca domnii să—şi treacă numele. Iar Kalle cumpără un ziar de seară. Se simţea ciudat de înfierbîntat.

—Arde, nici vorbă că arde ! şopti el pentru sine. Era cu desăvîrşire de neînchipuit să plece de acolo mai înainte să aibă o imagine clară despre acei domni care întrebaseră despre unchiul Einar. Şi, negreşit, ştia bine că portarul ar rămîne mirat să—l vadă pe el, Kalle Blomkvist, în vestibulul hotelului, citind ziarul, dar asta era singura posibilitate. Se înfundă într—un fotoliu de piele, cu acrul unui angrosist aflat in călătorie de afaceri, nădăjduind din toată inima să nu vină portarul şi să—l poftească afară. Din fericire, portarul trebui să răspundă la telefon şi nu avu răgaz să—l bage în seamă.

Kalle găuri ziarul cu degetul în două locuri în care timp se gindea ce—o să spună maică—si de acest sacrilegiu vizibil săvîrşit asupra ziarului ei de seară. Apoi, începu să se întrebe cine puteau să fie cei doi bărbaţi ? Să fie detectivi ? Detectivii obişnuiesc adeseori să apară cîte doi! asta cel puţin în film. Oare ce s—ar întîmpla dacă s—ar duce şi—ar adresa unuia dintre . ei: „Seara, scumpe colega !"

„Mare prostie, ca să nu spun idioţenie ! îşi răspunse Kalle singur. Nu trebuie niciodată s—o iei înaintea lucrurilor !"

Tii, ce noroc uneori pe capul omului! Iată—i pe cei doi cum se apropie şi se aşază chiar în faţa lui Kalle. Acum putea să stea acolo, în fotoliu, şi să se zgîiască la ei prin ziar cît poftea !

—Semnalmentele, hotărî îndată maestrul detectiv. Pură deprindere profesională! Mai întîi ăla... nu, ce grozăvie, trebuie să fie un blestem să arăţi aşa ! Kalle nu văzuse niciodată o mutra mai slută, încît cugetă împăcat că asociaţia pentru înfrumuseţarea oraşului ar fi desigur gata să plătească oricit, numai să ştie că pocitania cu pricina şi—a luat tălpăşiţa de pe meleagurile lor. Greu de spus ce anume îl sluţea atîta, fruntea îngustă, ochii prea apropiaţi, nasul bocciu sau gura schimonosită de un rînjet ciudat..

„Dacă nici ăsta mi—i bandit, atunci eu sînt arhanghelul Gavril în persoană !" îşi zise Kalle.

Celălalt nu avea nimic senzaţional în înfăţişare, dacă treceai cu vederea paloarea lui aproape bolnăvicioasă. Era un ins mic de statură, cu părul blond, cu ochii albaştri şi privirile rătăcite.

Kalle îi scruta cu privirea atît de stăruitor, încît te prindea mirarea că nu—i ies ochii prin ziarul găurit. în acelaşi timp, era numai urechi. Cei doi discutau cu aprindere, dar, din nefericire, Kalle nu putea să înţeleagă prea multe. Pe neaşteptate, cel palid spuse ceva mai ridicat:

—Nu—i nici un cîntec în chestia asta ! Trebuie să fie aici, în oraş. Am văzut cu ochii mei scrisoarea către Lola. Ştampila poştei se citea lămurit: Lillktiping.

Scrisoarea Lolei ! ? Lola! Lola Hellberg, cine alta ?

„Începe să se mişte ceva in materia mea cenuşie !" constată Kalle cu satisfacţie. Doar el însuşi dusese la poştă scrisoarea pentru Lola Hellberg, oricine era această — onorabilă doamnă. Era şi ea trecută la el în carnet,

Kalle ciuli urechile, încercînd să prindă cît mai mult din discuţia celor doi, dar degeaba. Mai apoi apăru portarul şi—i anunţă că odaia este gata. Slutul şi Palidul se ridicară îndată şi plecară. Kalle se gîndea să facă şi el la fel. Deodată văzu că loja portarului eră goală. Afară de el nu se mai afla nimeni in holul, hotelului. Fără să stea prea mult pe gînduri, deschise registrul de călători. Slutul semnase întîi — asta—i sări în ochi numaidecît. *Tore Krok, Stockholm* —— ăsta, el trebuie să fie ! Atunci, cum îl cheamă, pe Palid ? *Ivar Redig, Stockholm.* .

Kalle scoase carnetul de însemnări din buzunar şi scrise cu mare grijă numele şi semnalmentele acestor noi cunoştinţe ale sale. Deschise apoi la fila rezervată unchiului Einar şi adăugă următoarele : „Îşi mai zice, pesemne, şi Brane uneori". După care, punînd ziarul sub braţ, părăsi hotelul, fluierînd vesel un vals cunoscut.

Dar mai rămăsese ceva de făcut. Maşina! Trebuie că era a lor — maşini din Stockholm veneau doar foarte rar la ei în oraş. Căci, dacă ar fi venit, cu trenul de 7, atunci şi—ar fi luat cameră la hotel cu cîteva ceasuri mai înainte. Kalle îşi notă numărul maşinii şi alte semne de recunoaştere ale acesteia. Pe urmă examina cauciucurile. Erau destul de uzate, afară de cel de la roata din dreapta, din spate, un cauciuc nou; marca „Gislaved". Şi făcu o schiţă după desenul de stanţă al acestui cauciuc.

—Pură deprindere profesională ! murmură el, şi îşi îndesă carnetul de însemnări în buzunarul de la pantaloni.

CAPITOL 8

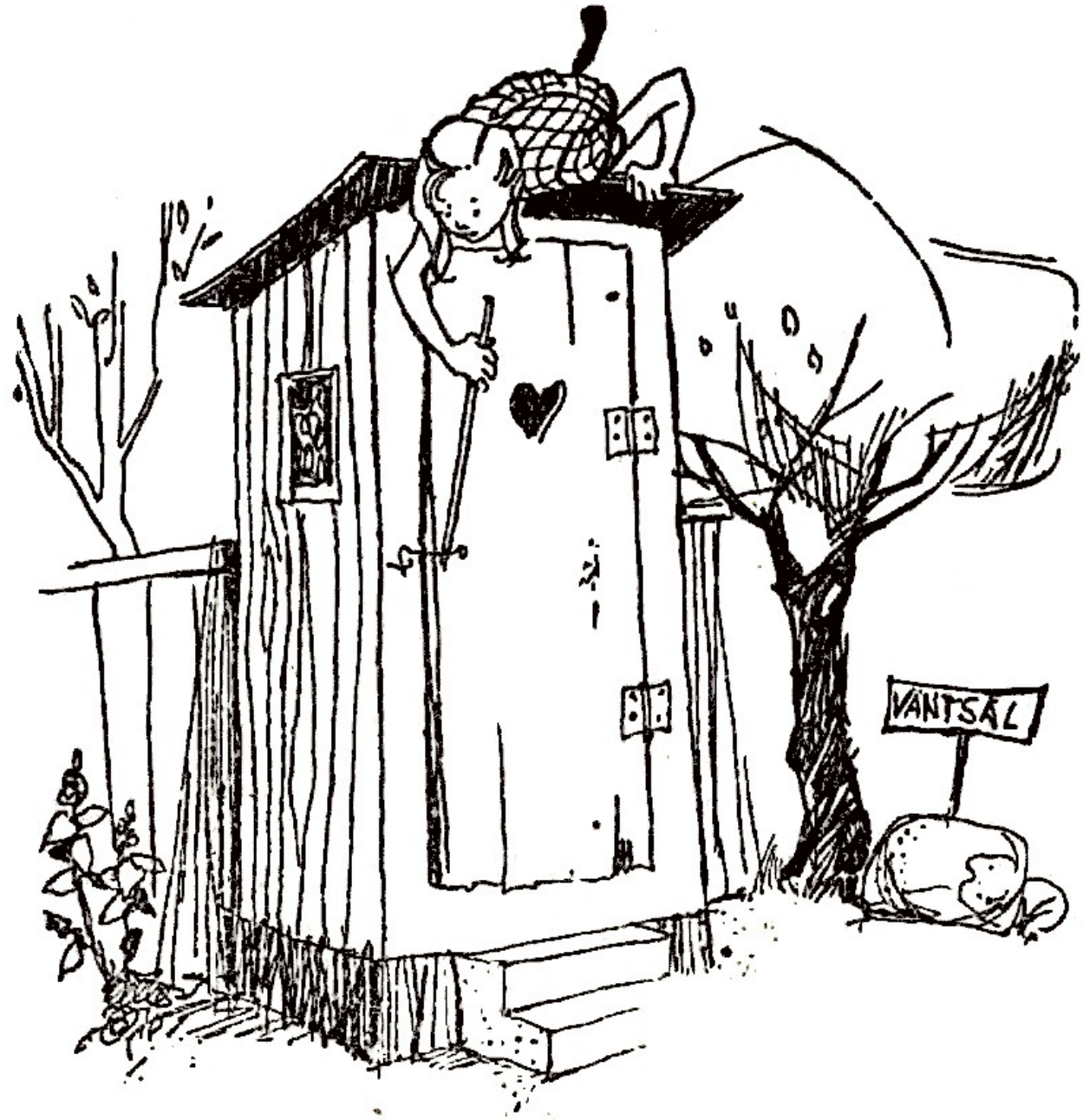

Războiul celor două roze izbucni a doua zi, aşa cum se stabilise. Sixten găsi acasă, în cutia de scrisori o foaie de hîrtie plină cu cele mai groaznice insulte. „Anders Bengtsson, căpetenia *Trandafirului Alb,* ale cărui şireturi tu nici nu eşti vrednic să le dezlegi, certifică exactitatea celor de mai sus", scria în încheiere. Sixten, scrîşnind amarnic din dinţi, o zbughi afară, să—i caute pe Benka şi Jonte. *Trandafirii Albi* se aflau gata de luptă, în grădina brutarului, şi aşteptau atacul *Trandafirilor Roşii.* Kalle stătea cocoţat în arţari, de unde putea să vadă strada pînă departe, spre vila dirigintelui poştei. Astfel se îngrijea şi de supravegherea care îl interesa pe el personal, şi de supravegherea *Trandafirilor Roşii.*

—La drept vorbind, eu n—am vreme să mă războiesc, îi spusese el lui Anders. Sînt ocupat.

—Ce—o mai fi, frate—meu ? făcu Anders. Vreo drama criminală în curs, ca de obicei ? Plănuieşte cumva Fredrik—Şchiopul să dea iama iar în banii bisericii ?

—Ia slăbeşte—mă, ştii! se supără Kalle. Înţelegea că este de prisos să încerce a cîştiga înţelegerea cuiva. Şi se caţără supus în arţar, aşa cum i se poruncise. „Să asculţi orbeşte de comandant" — glăsuia regulamentul *Trandafirului Alb.*

Faptul că prietenul nostru Kalle primise însărcinarea de cerce ta ş, avea totuşi avantajul că în timp ce spiona mişcările *Trandafirilor Roşii,* putea să—l supravegheze şi pe unchiul Einar. Deocamdată, acesta stătea pe verandă şi—i ajuta mătuşii Mia să cureţe nişte căpşuni. Adică, rupse codiţa la vreo zece căpşuni, apoi se aşeză pe balustradă, bălăbănindu—şi picioarele, şi se dondăni un pic cu Eva—Lotta, cînd ea trecu pe acolo, alergînd spre statul major al *Trandafirului Alb,* care se afla în podul brutăriei; încolo, avea aerul că se plictiseşte de moarte.

—Nu ţi se pare că timpul trece greu pentru tine ? auzi Kalle vocea mă tuşii Mia. Cred că ar trebui să mai ieşi în oraş, să te plimbi, să te duci cu bicicleta la scăldat, ori să găseşti ceva de făcut. Afară de asta la hotel este dans în fiece seară, de ce să nu te duci pe acolo !

—Îţi mulţumesc pentru grija ce—mi porţi, dragă Mia, spuse unchiul Einar. Dar eu mă simt atît de bine aici, în grădină, încît nu—mi mai trebuie nimic. Aici pot cu adevărat să mă întremez şi să—mi refac nervii. Mă simt tare liniştit şi împăcat de cînd am venit la voi.

„Liniştit şi împăcat... ce mai braşoave toarnă ăsta !" se gîndi Kalle. „E cam la fel de împăcat ca şi un şarpe picat într—un muşuroi de furnici. Desigur, numai din pricină că—i plin de linişte şi pace nu poate să doarmă noaptea şi ţine un revolver sub pernă."

—Cît să fie de cînd mă aflu aici ? întrebă unchiul Einar. Zilele trec şi—aproape că nu poţi ţine socoteala.

—Uite, sîmbătă sînt paisprezece zile, îl lămuri mătuşa Mia.

—Ei, drăcia dracului, nu e mai mult ? Mi se pare că am venit de o lună. Da, da, curînd trebuie să mă gîndesc la plecare.

„Nu încă, zău aşa, nu încă ! se vaită Kalle pentru sine sus în arţar. Mai întîi să aflu eu de ce stai aici, pitit ca un iepure într—un tufiş."

Kalle era atît de furat de convorbirea de pe verandă, încît uită cu desăvîrşire că era cercetaş în post, pentru *Roza Albă.* Se dezmetici auzind nişte Coapte în stradă, în faţa lui. Îi văzu pe Sixten, şi Benka, şi Jonte, care încercau să spioneze ce se petrece în grădină, uitîndu—se prin gard. Ei habar n—aveau de Kallc, nici nu bănuiau că—i în arţar.

—Mama Evei—Lotta şi încă un fluieră—vînt stau în verandă, raportă Sixten. Asta înseamnă că nu—i chip să intrăm pe poarta mare. Facem o mişcare de învăluire, peste pod, şi—i luăm prin surprindere, din coastă. Ei stau Ia cartierul general, în podul brutăriei, nici vorbă !

—*Trandafirii Roşii* dispărură din nou. Kalle coborî iute din pom şi o tuli spre brutărie, unde Anders şi Eva—Lotta îşi treceau timpul căţărîndu—se pe frînghia care rămăsese atîrnată acolo din zilele circului.

—Vin *Trandafirii Roşii!* strigă Kalle. Vin peste rîu, într—o clipită !

Puţin, atît cît curgea prin grădina brutarului, rîul nu era mai lat de doi metri. Eva—Lotta aşezase o scîndură peste apă, şi scîndura asta putea să fie folosită la nevoie ca „pod suspendat". O punte nu tocmai sigură, dar dacă alergai fără să te opreşti în loc, arareori se întîmpla să cazi în apă. Şi chiar dacă aveai ghinionul să o păţeşti, în cel mai rău caz ieşeai la mal cu pantalonii uzi, fiindcă apa era adîncă de vreo cîteva şchioape.

Trandafirii Albi se repeziră să aştearnă „podul suspendat" şi apoi se tupilară calm după nişte tufe de arin de pe mal. Nu trebuiră să aştepte prea mult. Cu o încîntare crescîndă, văzură *Trandafirii Roşii* cum apărură pe malul celălalt şi cum iscodeau să descopere duşmanul.

—A—ha—ha, podul este coborît! se bucură Sixten. Înainte ! Victoria—i a noastră !

Şi se năpusti pe punte, urmat de Benka. Anders atîta aştepta. Se repezi ca un fulger şi, mai înainte ca Sixten să pună piciorul pe mal, zgîlţîi niţel scîndura. La drept vorbind, mai mult nici nu era nevoie.

—Aşa a păţit şi faraonul, cînd a vrut să treacă Marea Roşie ! strigă Eva—Lotta, înveselită, lui Sixten, care căzuse în apă.

Apoi *Trandafirii Albi* o rupseră la fugă cît îi ţineau picioarele spre brutărie, în timp co Sixten şi Benka, scoţînd urlete desperate de răzbunare, se tîrau cu chiu cu vai la mal. Anders, Kalle şi Eva—Lotta folosiră acest răgaz preţios ca să se baricadeze în podul brutăriei. Zăvoriră cu grijă uşa dinspre scară, tras eră sus funia aninată de grindă şi se postară în deschizătura oblonului, asteptîndu—şi duşmanul. Strigăte războinice le vesteau sosirea.

—Ei, te—ai udat bine ! vorbi Kalle plin de milă de îndată ce Sixten i se arătă înaintea ochilor.

—Cam tot atîta cît te uzi tu după urechi cînd te speli, bombăni Sixten.

—Ieşiţi din bîrlog de bunăvoie, ori vreţi să vă afumăm ? ţipă Jonte.

—*Aa*, poate aveţi bunătatea să vă căţăraţi aicea sus şi să ne luaţi, se răţoi Eva—Lotta. Vă supără dacă vă turnăm niţică smoală topită în cap ?

De—a lungul anilor avuseseră loc multe lupte între taberele celor două roze, deşi o duşmănie anume nu exista între copii. Dimpotrivă, erau cei mai buni prieteni şi toate luptele dintre ei nu erau nimic altceva decît un prilej de joacă. Nu existau nici reguli anume despre felul cum trebuiau să se războiască. Aveau un singur ţel : să pricinuiască taberei duşmane cît mai multe necazuri cu putinţă, în care scop erau îngăduite aproape toate mijloacele, bineînţeles, fără să—i amestece în rosturile Iov pe părinţi sau alte persoane dinafară. Să pună stăpînire pe cartierul general al duşmanului, să—l spioneze şi să—l atace prin surprindere, să ia ostatici, să arunce ameninţări din cele mai îngrozitoare şi să scrie scrisori care atingeau onoarea, să fure taberei potrivnice „documente secrete" şi sa întocmească ci înşişi cît mai multe hîrtir secrete, astfel încît inamicul să găsească întotdeauna ceva de înşfăcat, să strecoare acte importante prin însăşi liniile duşmanului — toate acestea erau elemente principale în *Războiul Rozelor.*

Deocamdată, *Trandafirii Albi* erau conştienţi de superioritatea lor nemăsurată.

—Daţi—vă ceva mai la o parte, glăsui Anders politicos. Aş vrea să scuip !

Trandafirii Roşii se traseră bombănind după colţul clădirii şi încercară zadarnic să deschidă uşa de la scară.

Dar gîndul victoriei îl făcu trufaş pe căpetenia *Trandafirilor Albi.*

—Transmiteţi ălora că mi—am luat cinci minute concediu pentru nevoi fireşti, spuse el, şi îşi dădu drumul jos pe funie. Socotea că are timp să ajungă pînă la căsuţa cu o deschizătură în formă de inimă tăiată în uşă, fără ca duşmanul să prindă de veste că el a părăsit podul. Şi nu dădu greş în socotelile lui. Se strecură înăuntru şi înţepeni zdravăn zăvorul. Dar — ghinion — la întoarcere nu se gîndise, Sixten, aflat după colţul casei mirosi totul, şi faţa i se lumină de bucurie. Cît ai clipi, se repezi pînă acolo şi puse cîrligul pe dinafară. Răsuna un hohot de rîs triumfător şi în acelaşi timp prevestitor de nenorocire, aşa cum Kalle şi Eva—Lotta nu mai auziseră de mult.

—Trebuie să ne eliberăm comandantul din această închisoare oribilă, hotărî Eva—Lotta.

Trandafirii Roşii ţopăiau războinic, beţi de bucurie.

—*Trandafirul Alb* şi—a stabilit un nou cartier general, rînji Sixten. Un trandafir care de acum înainte o să miroasă mai plăcut ca oricînd.

—Rămîi aici şi batjocoreşte—i şi tu, şopti Eva—Lotta spre Kalle. Între timp, văd eu ce pot face.

Podul mai avea încă o scară, numai că aceasta din urmă nu dădea afară, ducea drept în brutărie. Eva—Lotta putea să iasă afară prin brutărie, fără să fie văzută de inamic. Fata se strecură prin brutărie, înhaţă două prăjituri la iuţeală şi dispăru pe uşa din celălalt capăt al clădirii. După multe ocoluri reuşi să se caţăre pe gardul din spatele closetului, neobservată de *Trandafirii Roşii.* Se tîrî pe acoperişul povîrnit înarmată cu un băţ lung. Anders auzi ceva deasupra capului şi asta îi dădu o rază de speranţă, în starea vrednică de milă în care le afla. Între timp, Kalle îi batjocorea de zor pe Sixten şi tovarăşii acestuia, în scopul de a le atrage atenţia spre podul brutăriei. Veni o clipă nesfîrşită, palpitantă, cînd Eva—Lotta întinse băţul în jos ca să dea la o parte cîrligul. Dacă vreunul dintre *Trandafirii Roşii* ar fi întors capul, totul era pierdut. Kalle urmărea cu încordare fiece mişcare a Evei—Lotta şi—i trebui o mare stăpînire de sine ca sa continue cu batjocurile.

—Nişte căţei ai gloriei, plini de purici, ăştia—mi sînteţi voi! izbucni el în clipa cînd încercarea Evei—Lotta fu încununată de succes. Anders simţi că uşa cedează şi se avîntă într—un sprint năvalnic, pe suta de metri, ce—l despărţea de unul dintre ulmii cei bătrîni. Mulţumită unor ani îndelungaţi de antrenament se caţără la iuţeală pînă în vîrful copacului; jar cînd *Trandafirii Roşii,* cătrăniţi de această evadare, se înghesuiră ca o haită de dulăi fior o şi în jurul pomului, Anders îi ameninţă că oricine îndrăzneşte să se suie după el are să mănînce o papară de n—o să—l mai cunoască nici mama care l—a făcut. Deodată Sixten îşi aminti de Eva—Lotta. Fata tocmai căuta să se pună la adăpost. Curînd se dovedi însă că ea dobîndise libertatea capeteniei lor cu preţul propriei sale libertăţi. *Trandafirii Roşii* încercuiră closetul şi Eva—Lotta le căzu plocon în mîini, atunci cînd se dădu jos de pe gard.

—Repede, la cartierul nostru general cu ea I porunci Sixten.

Eva—Lotta se apăra ca o leoaică, dar pumnii cei zdraveni ai lui Jonte şi Benka o siliră curînd la supunere. *Trandafirii Albi* se pregătiră să—i sară în ajutor : .Kalle îşi dădu drumul jos pe funie, iar Anders făcu un salt primejdios din ulm,

În timp ce Jonte şi Benka o înghionteau şi o trăgeau pe Eva—Lotta spre rîu, Sixten îi ţinea în loc pe urmăritori, aşa că *Trandafirii Roşii* ajunseră la „şanţul întărit" dimpreună cu ostatica lor. Să o ducă peste „podul suspendat" pe Eva—Lotta care le opunea o împotrivire sălbatică, era cu neputinţă, fireşte. De aceea, Benka o îmbrînci fără multă vorbă în apă şi el însuşi cu Jonte săriră îndată după ea.

—Potoleşte—te, altfel sîntem siliţi să te înecăm, se răsti Jonte !

Ameninţarea asta o făcu însă pe Eva—Lotta să se împotrivească mai mult ca oricînd, şi faptul că reuşi să—i bage în două rînduri sub apă pe Benka şi pe Jonte o umplu de fericire. Bineînţeles că şi ea ajunsese la fund o dată cu ei, dar asta nu—i umbrea cîtuşi de puţin mulţumirea, Sus, pe povîrnişul dinspre rîu, lupta continua cu aceeaşi îndîrjire. Era atîta tărăboi, încît maistrul brutar Lisander găsi de cuviinţă să—şi lase baltă aluatul, ca să vadă ce se petrece. Şi coborî agale spre rîu, tocmai cînd fiică—sa scotea la iveală capul şiroind de apă, după o asemenea vizită la fund. Benka şi Jonte dădură drumul fetei şi aruncară o privire vinovată spre taică—său. Pînă şi lupta de pe povîrniş încetă. Brutarul se uită gînditor la Eva—Lotta şi rămase tăcut o bucată de vreme.

—Ce—i asta, draga tatii ! glăsui el în cele din urmă. Tu ştii să înoţi şi cîineşte ?

—Fireşte că ştiu, răspunse Eva—Lotta. Înot în toate felurile.

—Aşa ! Doar atîta am vrut să aflu, făcu brutarul, respectîndu—le joaca, şi o porni înapoi spre brutărie.

Trandafirii Roşii îşi aveau cartierul general acasă la dirigintele poştei, în garaj. Deocamdată, garajul era gol şi Sixten pusese stăpînire pe el. Acolo îşi ţinea el undiţele, mingea de fotbal, bicicleta, arcul cu săgeţi şi o tablă de tras la ţintă, precum şi toate hîrtiile secrete ale *Trandafirului Roşu.* Tot in garaj o închiseră şi pe Eva—Lotta; fata era plină de noroi, dar Sixten îi oferi cavalereşte să îmbrace costumul lui de antrenament.

—Nobleţe faţa de cei învinşi, iată deviza mea! spuse el.

—Păi eu nu—s învinsă ! i—o întoarse Eva—Lotta. Curînd au să mă elibereze. Pînă atunci, hai să tragem la ţintă.

Paznicii ostaticei nu aveau nimic împotrivă. Anders şi Kalle stăteau jos, pe malul rîului, şi ţineau sfat, mohorîţi. Le era ciudă ca n—au izbutit să pună mîna pe Sixten, astfel încît să poată face un schimb de prizonieri.

—Eu mă furişez pînă acolo, în recunoaştere, hotărî Anders. Tu te urci în arţar şi stai la pîndă, în caz că le trece prin gînd să se întoarcă. Apără cartierul general pînă la ultima suflare ! Dacă eşti copleşit ca număr, atunci arde mai întîi toate documentele secrete !

Straşnic punct de observaţie era arţarul. Stătea acolo ca un prinţ, într—o crăcăna bine ascunsă de frunziş, şi vedea toată partea din faţă a grădinii brutarului şi toată strada pînă la colţ, acolo unde ieşea în Strada Mare. Kalle se simţea într—adevăr înviorat de luptă, dar în acelaşi timp avea şi unele remuşcări. Anume, se simţea vinovat că şi—a nesocotit datoria faţă de societate. Dacă n—ar fi izbucnit războiul dintre cele două roze, ar fi stat de dimineaţă la post în faţa hotelului şi s—ar fi ţinut ca o umbră pe urmele celor doi domni care sosiseră ieri seară. Asta l—ar fi condus poate cu un pas mai aproape de dezlegarea enigmei.

Unchiul Einar se plimba de colo—colo prin grădină, sub ochii lui. Nu avea cum să—l vadă sus, în arţar, aşa că prietenul Kalle putea să—l supravegheze în voie. Fiecare mişcare a unchiului Einar trăda nerăbdare şi nemulţumire. Pe faţă îi stăruia o asemenea expresie de neastîmpăr şi de plictiseală, încît lui Kalle aproape că—i părea rău de el.

„Ar trebui sa ne mai jucăm şi cu el, zău aşa!" se gîndi Kalle, cuprins dintr—o dată de milă.

Pe stradă nu se vedea ţipenie de om. Băiatul se uită scrutător înspre vila dirigintelui poştei. Dintr—acolo putea să se aştepte la un atac. Nu se arăta însă nimeni din tabăra *Trandafirilor Roşii.* Întoarse ochii în partea opusă, spre Strada Mare. Dintr—acolo venea cineva. Era — mai—mai că nu—i venea să creadă — da, de bună seamă, ei erau! Cei doi cumetri de ieri seară, Krok şi Redig, sau cum i—o mai fi chemînd acum ! Kalle se încorda într—o clipă ca un arc de oţel. Cei doi se apropiau din ce în ce. Cînd treceau pe lîngă gardul grădinii brutarului, îl zăriră pe unchiul Einar. Acesta îi zări şi el pe ei.

„Cumplit lucru să vezi aşa ceva !" gîndi Kalle în sinea lui. Sîngele pieri într—o clipită din obrazul unchiului Einar. Nici mort n—ar fi putut să fie mai palid. Pînă şi un şoarece, care se pomeneşte prins fără de veste într—o capcană, n—ar fi fost atît de înspăimîntat, cum arăta unchiul Einar, încremenit acolo, în faţa gardului.

Unul dintre cei doi începu să vorbească. Era individul cel mic şi palid — Redig. Vocea lui suna

nespus de mieros şi de drăgăstos.
—Ia te uită, ăsta—i Einar ! exclamă el. Scumpul nostru prieten, bătrînul Einar !

CAPITOL 9

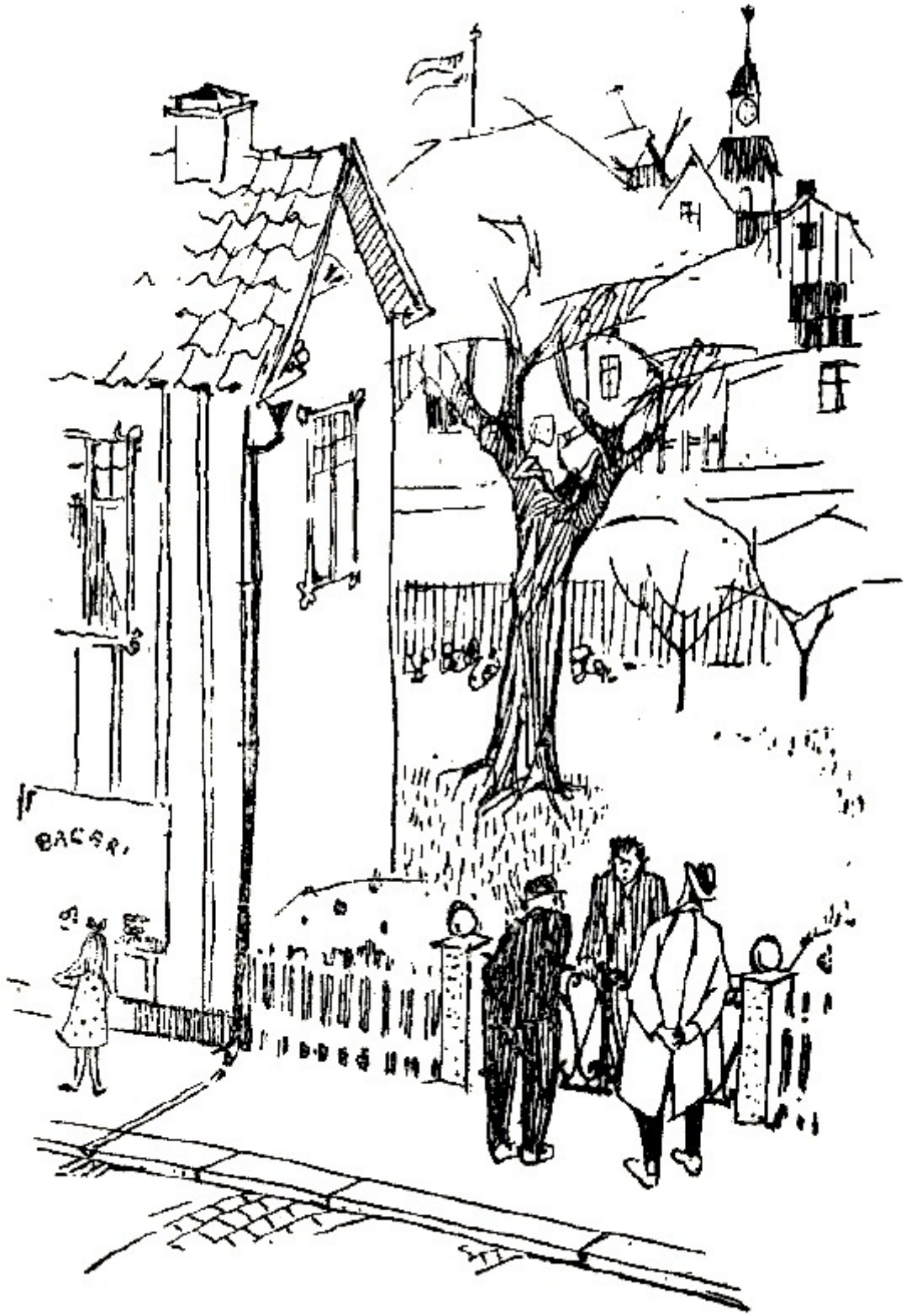

Kalle simţi un fior prin şira spinării. Vocea aceea îl înfiora: Aparent, suna nespus de blînd, dar parcă ascundea ceva respingător şi foarte primejdios.

—Nu prea te bucuri că ne vezi, bătrîne prieten, toarse vocea cea blîndă.

Unchiul Einar Se prinse cu mîinile tremurînde de gard.

—Nicidecum, îngaimă el, mă bucur, firește. Numai că aţi picat aşa, din cer.

—Zău ? rînji Palidul. Vezi, ai uitat să ne laşi adresa cînd te—ai cărat. Distrat, bineînţeles ! Din fericire i—ai trimis Lolei o scrisoare şi ştampila poştei se desluşea destul de bine. În plus, Lola este o fată înţelegătoare. Dacă vorbeşti serios cu ea, nu—i dintre alea care să păstreze anumite secrete.

Unchiul Einar respira agitat. Se aplecă deasupra gardului, spre Palid.

—Ce—ai făcut cu Lola, tică... !

—Uşurel, uşurel! i—o reteză vocea cea blîndă. Nu te înfierbînta ! Linişte, repaus şi distracţie — iată ce—i trebuie omului în timpul concediului. Fiindcă e vorba de o scurtă vacanţă, nu—i aşa ?

—Da, m—da ! îngînă unchiul Einar. Am venit aici ca să mă odihnesc un pic.

—Te—nţeleg! Doar în ultima vreme ai muncit din greu, nu ?

Palidul singur ducea toată conversaţia. Cel pe care Kalle îl poreclise Slutul stătea tăcut şi zîmbea într—una — dar nu era nici pe departe ceea ce băiatul numea un zîmbet prietenos.

„Dacă l—aş întîlni pe o stradă pustie, cred că aş îngheţa de frică", se gîndea Kalle. Cu toate că, bineînţeles, se întreba dacă nu cumva ar fi fost şi mai neplăcut să dea ochi cu Palidul — adică cu Ivar Redig.

—Unde vrei să ajungi, Artur ? întrebă unchiul Einar.

„Artur ? Pe cît ştiu eu îl cheamă Ivar, cugeta Kalle. Dar escrocii şi bandiţii au o mulţime de nume, bineînţeles."

—Ştii foarte bine unde, i—o întoarse Palidul şi vocea i se înăspri puţin. Hai cu noi într—o mică plimbare cu maşina, aşa putem discuta în voie despre asta.

—N—am nimic de discutat cu voi, izbucni nestăpînit unchiul Einar.

Palidul făcu un pas mai aproape.

—Lasă mofturile, făcu el cu blîndeţe.

Oare ce ţinea în mînă ? Kalle trebui să se aplece puţin sa vadă.

—Aha, se—ngroaşă gluma! şopti băiatul pentru sine. De astă dată era rîndul unchiului Einar să stea în faţa unei ţevi de revolver.

Ciudate obiceiuri au unii oameni ! Se plimbă la orice oră din zi cu un revolver la ei !

Palidul mîngîie drăgăstos metalul strălucitor şi continuă :

—Cînd o să te gîndeşti mai bine, cred că o să ne urmezi...

—Nu, strigă unchiul Einar. Nu.! N—am nimic de discutat cu voi. Luaţi—o din loc, altfel... !

—Nu cumva chemi poliţia ?

Cei doi de dincolo de gard pufniră în rîs.

—Ah, nu, micuţule Einar, nu—mi închipui să faci aşa ceva ! Tu eşti tot atît de grăbit ca şi noi să amesteci poliţia în afacerea asta.

Palidul rîse din nou, un rîs ciudat, înspăimîntător.

—Şi cînd te gîndeşti ce bine ai aranjat totul, Einar ! Trebuie să recunosc, straşnic plan. O scurtă vacanţă într—un loc unde nu te ştie nimeni, pînă ce zarva se potoleşte. Mult mai isteţ decît să încerci s—o ştergi numaidecît peste graniţă. Deştept băiat! Tăcu o clipă. Dar oricum, ai fost niţel cam prea isteţ continuă el, şi acum vocea nu—i mai era blîndă. Nu—i bine niciodată să încerci să—ţi tragi prietenii pe sfoară. Mulţi au trebuit s—o sfîrşească în floarea vîrstei, din pricina asta, Nu—i drept să faci o treabă în trei şi doar unul singur să umfle totul.

Palidul se aplecă peste gard şi—l privi pe unchiul Einar cu atîta ură în ochi, încît Kalle simţi cum îl trec toate năduşelile, acolo, sus, în copac.

—Cred că ştii ce—aş avea chef să fac, bombăni el. Am chef să—ţi trimit un glonţ în burtă, cum te văd şi mă vezi, manglitor laş ce eşti!

Unchiul Einar părea că începe să—şi recîştige stăpînirea de sine,

—Şi la ce—ar folosi asta ? prinse el glas. Ţii cu orice chip să te întorci la zdup ? Împuşcă—mă, şi in cinci minute poliţia e aici. Ce cîştigi cu asta ? Doar nu ţi—o trece prin minte că port alea la mine. Hai, lasă jucăria aia — unchiul Einar arătă spre revolver — şi să vorbim ca nişte oameni cu judecată ! Dacă sînteţi băieţi de treabă, poate că mă învoiesc să împărţim.

—Generozitatea ta depăşeşte orice limită, făcu ironic Palidul. Care vasăzică, aşa te învoieşti să împărţim ! Ce păcat că ideea asta strălucită ţi—a venit cam tîrziu ! Mult prea tîrziu ! Fiindcă, vezi tu, micuţule Einar, acum noi nu mai vrem să împărţim. Îţi dăm un scurt răgaz de gîndire — să spunem, cu îngăduinţă, cinci minute — după care trebuie să ne predai toate vechiturile alea. Îmi place să sper,

pentru binele tău, că înţelegi ce spun.
—Şi dacă nu vreau ? Nu le am aici şi, dacă mă cureţi, mi se pare că n—o să găseşti pe nimeni care să te ajute să dai peste ele.

Einar, bătrîne prieten, nu m—oi fi crezînd de ieri de alaltăieri pe lumea asta, ce naiba ! Există mijloace să constrîngi pe cei neînţelegători — mijloace foarte bune într—adevăr. Ştiu la ce te gîndeşti acum. O ştiu de parcă m—aş uita în scăfîrlia ta asta putredă. Îţi închipui că—ţi mai merge să ne mai tragi pe sfoară! Că poţi să ne ţii în loc cu palavrele astea despre împărţeală şi tu să ştergi putina fără să te doară capul, să—ţi scuturi praful natal de pe tălpi fără ca noi să prindem de veste şi să te oprim pe loc ? Află de la mine un lucru ! O să te împiedicăm, şi încă în aşa fel, încît n—o să uiţi niciodată! Tjommen şi eu rămînem. aici în oraş. Şi—o să ne întîlneşti destul de des, ai să vezi. De fiece dată cînd încerci să ieşi dincolo de gardul acestei grădini, o să—ţi întîlneşti prietenii tăi vechi şi dragi. Şi odată şi odată tot vom avea prilejul să.vorbim nestingheriţi, nu crezi?

„Ăsta, aşa cum se scrie în cărţi, era, desigur, un zîmbet care prevestea numai nenorociri", se gîndi Kalle, şi cătă, dus pe gînduri la faţa Palidului. Se aplecă puţin, dornic să vadă mai bine şi în mişcare rupse o crenguţă. Unchiul Einar aruncă o privire în jur căutînd să—şi dea seama de unde venea zgomotul, şi Kalle îngheţă de spaimă.

„Numai de nu m—ar zări ! Numai de nu... ! Fiindcă atunci aş fi un om mort, cu siguranţă."

Înţelegea că în cazul cînd ar fi fost descoperit, s—ar fi aflat într—o situaţie extrem de primejdioasa. Era greu de crezut că un individ de soiul Palidului ar avea prea multă milă faţă de un martor întîmplător la convorbirea lor din ultimele zece minute. Din fericire, nici unul dintre cei trei nu—şi bătu capul să cerceteze mai îndeaproape lucrurile. Kalle răsufla uşurat. Inima abia îi venise la loc cînd deodată zări o fantomă, a cărei apariţie îl umplu iarăşi de spaimă. Jos, pe stradă se apropia cineva. O mogîldeaţă într—un costum roşu de sport, mult prea mare pentru ea. Era Eva—Lotta. Fata învirtea în mînă o rochie udă şi fluiera cîntecul ei preferat : *Era odată o fată, pe nume Josefina.*

«Numai de nu m—ar zări! se tînguia Kalle. Numai de nu... ! Dacă strigă cumva : „Hei, Kalle", atunci s—a isprăvit cu totul!»

Eva—Lotta se apropia din ce în ce.

„O să mă vadă, asta—i limpede. Limpede ca lumina zilei. O să se uite în sus, spre punctul nostru de observaţie, şi gata. Ah, ah, de ce oare m—am urcat aici ?"

—Hei, unchiule Einar ! strigă Eva—Lotta. Unchiul Einar se.arăta de obicei tare vesel cînd Eva—Lotta îi ieşea în cale. Numai că de astă dată păru de—a dreptul încîntat.

—Ce bine c—ai venit, micuţă Eva—Lotta! exclamă el. Tocmai mă gîndeam să intru în casă, să vad dacă mama a pregătit prînzul. Hai să mergem împreună !

Şi le făcu un semn cu mîna celor doi de după gard.

—La revedere, băieţi, spuse el. îmi pare rău, acum trebuie să plec.

—La revedere, scumpe Einar, mormăi Palidul. O să ne revedem noi, n—ai grijă.

Eva—Lotta îl privi întrebător.

—Nu—ţi pofteşti prietenii în casă, la masă ? se miră ea.

—Eh, ştii, sînt grăbiţi, n—au timp. Şi o luă îndată de mînă.

—Cu altă ocazie, micuţă domnişoară, cuvîntă Slutul.

„Acum... acum e acum ! îşi zise Kalle, în clipa cînd Eva—Lotta trebuia să treacă pe sub arţar. Ah, doamne !"

—*Era odată o fată,* pe *nume Josefina...!*

Cîntînd aşa, Eva—Lotta aruncă din obişnuinţă o privire sus, în arţar, unde se afla locul de observaţie al *Trandafirului Alb.* Kalle se uită ţintă în ochii ei albaştri şi veseli.

Ani de—a rîndul trăiseră împreună războiul rozelor. Luaseră parte apoi la o mulţime de lupte între indieni şi feţele palide şi învăţaseră două lucruri: să nu se lase luaţi prin surprindere şi să—şi ţină gura la nevoie. În arţar se află unul din tabăra ei, dar acesta ţine degetul la buze, prevenitor, şi întrega—i înfăţişare porunceşte un singur lucru : „Tăcere !"

Eva—Lotta trecu mai departe cu unchiul Einar.

—*Singura ei zestre era maşina de cusut, ma—şina—şina—şina, maşina de cusut!*

CAPITOL 10

—Ce crede domnul Blomkvist despre această discuţie ciudată ?

Kalle stătea întins pe spate, sub păr, la el în grădină şi ascultătorul său imaginar găsea de cuviinţă să—i ceară din nou părerea.

—Hm ! mormăi domnul Blomkvist. Mai întîi este limpede că în afacerea asta nu avem de—a face cu un singur răufăcător, ci dimpotrivă, cu trei. Şi te avertizez, tinere (ascultătorul său imaginar era extrem de tînar şi de neexperimentat), te avertizez ! Multe au să se petreacă în viitorul apropiat. Cel mai înţelept lucru ar fi să stai pe—acasă seara. Se anunţă o luptă pe viaţă şi pe moarte, şi cineva neobişnuit să aibă de—a face cu drojdia societăţii poate lesne să se aleagă cu nervii zdruncinaţi.

Desigur, în ce—l priveşte, domnul Blomkvist era atît de obişnuit să aibă de—a face cu drojdia societăţii, încît nervii săi nici vorbă că aveau să reziste îşi scoase pipa din gură şi continuă :

—Înţelegi, aceşti doi indivizi, Krok şi Redig — da, fireşte, îmi închipui că nu mai e nevoie să—ţi spun că astea nu—s numele lor adevărate — aceşti doi bandiţi au să—i facă multe zile fripte unchiului Einar, hm, Einar Lindeberg, sau Brane, cum îşi zice uneori. Sincer vorbind, viaţa lui se află în primejdie !

—Şi ce atitudine va lua domnul Blomkvist în această luptă ? întrebă plin de respect ascultătorul său imaginar.

—Atitudinea societăţii, tinere, atitudinea societăţii ! Ca de obicei! Chiar dacă asta ar trebui sa mă coste viaţa.

Maestrul detectiv schiţă un zîmbet melancolic. Pentru binele societăţii se expusese de mii de ori la moarte, aşa că prea puţin îi păsa dacă se expunea o dată mai mult.

Gîndurile—i îşi urmară calea.

—Totuşi tare aş vrea să ştiu ce anume vor ei să obţină de la unchiul Einar ? murmură el ca pentru sine, şi acum nu mai era domnul Blomkvist, ci numai Kalle, un Kalle micuţ şi foarte dezorientat, care găsea toată povestea asta destul de încîlcită.

Din senin, îşi aminti de ziar. Ziarul pe care unchiul Einar îl cumpărase îndată după sosire, cînd fuseseră cu toţii în parcul cofetăriei. Se afla în siguranţă, în sertarul din stînga al biroului. Numai că el nu—şi dăduse osteneala să—l cerceteze mai *îndeaproape.*

—O greşeală de neiertat ! se mustră Kalle singur, şi sări în picioare.

Îşi aminti că unchiul Einar se apucase să citească pe nerăsuflate pagina „Ultimele ştiri". Aşa că acum se punea problema numai să descopere ce anume îl interesează atît de mult. „O nouă experienţă cu bomba atomică" — greu de crezut că aici se afla cheia ! „Atac sălbatic asupra unui bătrîn" — ia să vedem, n—ar putea fi asta ? Nu, în ziar scria limpede că era vorba de doi tineri în vîrstă de 20 de ani, care au tăbărît asupra unui domn batrîn pentru că acesta n—a vrut să le dea ţigări. în afacerea asta, de bună seamă, unchiul Einar nu avea nici un amestec. „Mare furt de bijuterii în cartierul Ostermalm", Kalle fluieră uşor şi piti articolul cu sufletul la gură.

„Un mare furt de bijuterii s—a comis în noaptea spre sîmbată pe strada Baner, la locuinţa unui cunoscut bancher stockholmez. în casă nu se afla nimeni în noaptea aceea, motiv pentru care hoţii au putut opera absolut ne stingheriţi. Se crede că răufăcătorii şi—au pregătit intrarea, deschizînd cu şperaclul uşa de la bucătărie. Bijuteriile, în valoare de aproximativ 100.000 de coroane, erau păstrate într—o casetă, care a fost scoasă din casă, probabil între orele 2 şi 4 noaptea. Caseta a fost găsită, spartă şi golită de conţinut, în cursul după amiezii de sîmbătă într—o pădure situată la trei mile nord de oraş. Brigada spargeri de pe lîngă poliţia criminală, pusă în stare de alarma în zorii zilei de sîmbătă, nu se află încă în posesia niciunui indiciu. Se crede că spargerea este opera a cel puţin două personaje şi poate chiar mai multe. Furtul este considerat drept unul dintre cele mai îndrăzneţe din cîte s—au comis în ţara noastră. Poliţia criminală a înştiinţat toate comisariatele din ţară, instituind o pază specială—în toate porturile şi punctele de frontieră, înfrunt se presupune că făptaşii, spre a putea înstăina bijuteriile, vor fi siliţi să ie treacă peste graniţă. Printre obiectele furate menţionăm o brăţară extrem de preţioasă, de platină bătută cu briliante, numeroase inele cu briliante, o broşa cu patru diamante mari, încrustate în aur, un colier de perle orientale şi un pandantiv antic de aur cu *smaragde.*"

—Dobitocul de mine, mare dobitoc, de o mie de ori dobitoc ! exclamă Kalle. Cum de nu mi—am dat seama ! Lord Peter Wimsey şi Hercule Poirot ar fi rezolvat problema de multă vreme ! Pentru asta nu—i nevoie decît să ştii să citeşti !

Şi luă în mînă perla cea micuţă. Dar cum. ştii dacă o perlă este orientală ?

Îl fulgeră un gînd, de parcă l—ar fi lovit cineva cu o măciucă în moalele capului. „Doar nu ţi—o trece prin minte că port alea la mine", da, chiar aşa a spus unchiul Einar. Nu, fireşte că nu ! Şi el, Kalle Blomkvist, ştia unde se aflau toate alea, brăţara, şi briliantele, şi smaragdele, şi platina, şi celelalte cum se mai numeau ele ! În ruinele castelului, fără îndoială ! Da, fără îndoială, în ruinele castelului ! Unchiul Einar nu avea doar curajul să le ţină la el în odaie. A trebuit să le ascundă într—un loc sigur. Şi subterana castelului era locul cel mai nimerit, fiindcă acolo nu intra nimeni.

Capul lui Kalle vuia de gînduri, Trebuiau să se ducă în subterana castelului şi să încerce să găsească toate acele lucruri de preţ, mai înainte, ca unchiul Einar să le ia de acolo. Ah, ah, apoi trebuia să—i

fileze pe unchiul Einar şi pe ceilalţi doi, încît să—i poată prinde la momentul oportun ! Dar de unde timp pentru toate astea ? Şi culmea, tocmai acum era în toi războiul celor două roze ! Nu, era cu neputinţă să ducă treaba la bun sfîrşit fără ajutoare ! Nici chiar lordul Peter Wimsey n—ar fi fost în stare să o scoată la capăt de unul singur. Nu avea încotro, se vedea nevoit să povestească totul lui Anders şi Evei—Lotta, şi să le ceară ajutorul. Firește, ei nu ştiau de cît să—l ia peste picior pentru activitatea sa de detectiv, dar de astă dată era cu totul altceva.

Un glas lăuntric, sfios îi spunea lui Kalle că în cazul de faţă era mai bine să—şi caute ajutoare la poliţie, şi Kalle îşi dădea seama că glasul acesta avea dreptate. Dar dacă s—ar duce acum Ia poliţie şi ar povesti totul, oare l—ar crede ? N—ar rîde de el, aşa cum au oamenii mari obiceiul ? Kalle nu trăise decît experienţe triste, de—a lungul atîtor încercări mai vechi în meseria de detectiv. Nimeni nu voia să—l creadă în stare de vreo ispravă, şi asta numai pentru că nu era decît un puşti de treisprezece ani. Nu. mai trebuia să aştepte, pînă va strînge mai multe indicii.

Puse perla cu băgare de seamă în cutie. Iată, acolo are şi amprenta digitală a unchiului Einar! Cine ştie cînd o să—i prindă bine ! Era mulţumit că s—a dovedit atît de prevăzător.

„Poliţia nu se află încă în posesia nici unui indiciu", scria în ziar.

Nu, nu, aşa se întîmplă întotdeauna! Dar cîteva amprente pesemne că tot au reuşit să ia la locul delictului ! Amprente digitale, da ! Dacă cineva a avut încurcături cu poliţia, desigur că i se face cazier, şi că acolo există şi amprentele lui; şi atunci n—ai decît să le compari cu cele găsite la locul delictului şi totul s—a lămurit. Astfel, eşti în măsură să spui dintr—o dată : „Această spargere a fost săvîrşită de Fredrik—Şchiopul !" Bineînţeles, numai dacă amprenta găsită coincide cu amprenta lui Fredrik. Dar se poate foarte bine oa amprentele individului care comite infracţiunea sa nu existe în cazierele poliţiei, şi atunci nu—i nici o scofală că ei, Kalle, se găseşte în posesia amprentei unchiul lui Einar.

Oricum Kalle se găseşte aici, acasă, cu amprenta unchiului Einar întipărită pe o mică bucată de hîrtie — o amprentă foarte clară. Şi încet—încet i se înfiripă un gînd în minte. Ar putea să—i ajute un pic la treabă pe poliţişti, întrucît ei nu se află încă în posesia nici unui indiciu. Dacă la spargerea în cauză luase într—adevăr parte şi unchiul Einar — firește, Kalle nu era absolut sigur de asta, dar indiciile conduceau tocmai în această direcţie — atunci poliţia stockholmeză s—ar arăta bucuroasă, nici vorbă, să aibă acea mică bucăţică de hîrtie, cu amprenta unchiului Einar.

Kalle scoase o foaie de hîrtie şi luă tocul în mînă. Apoi scrise : *„Poliţiei criminale, Stockholm"*. Un timp roase capătul tocului între dinţi. Trebuia să scrie în aşa fel, încît cei de la poliţie să creadă că autorul scrisorii este un om matur. Altfel, de bună seamă c—ar arunca scrisoarea la coş, nătărăii! Şi Kalle se aplecă din nou asupra hîrtiei:

„După cum reiese din ziare, se pare că la Stockholm, pe strada Baner s—a comis o spargere. Avînd în vedere că probabil dumneavoastră aţi descoperit unele amprente ale făptaşilor, vă trimit alăturat încă una, cu speranţa că ar putea coincide cu vreuna din cele aflate în posesia dumneavoastră. Lămuriri mai ample primiţi fără nici o obligaţie de la

Karl Blomkvist
Detectiv particular,
Strada Mare 14, Lillköping.

Kalle stătu un pic la îndoială înainte să scrie cuvintele „detectiv particular". Dar apoi îşi zise că poliţia din Stockholm n—o să dea niciodată ochii cu el, şi că deci putea foarte bine să rămînă încredinţată că scrisoarea vine de la domnul Blomkvist, detectiv particular, şi nu de la Kalle, un puşti de 13 ani.

—Aşa ! făcu el, lipind plicul.

Şi acum la drum, degrabă la Anders şi la Eva—Lotta.

CAPITOL 11

Anders şi Eva—Lotta stăteau în podul brutăriei — cartierul general al *Trandafirului Alb.* Era un bîrlog tare plăcut. în afară de cartier general, podul cel vechi mai slujea drept depozit de mărfuri şi loc pentru mobilele uzate. Se aflau acolo un birou alb, scos, de curînd din odaia Evei—Lotta, nişte scaune vechi, înghesuite prin colţuri, şi o masă de sufragerie hodorogită şi ponosită pe care se putea juca ping—pong în zilele ploioase. Dar Anders şi Eva—Lotta nu aveau vreme acum de ping—pong. Erau ocupaţi amîndoi pînă peste cap cu întocmirea „hîrtiilor secrete". De îndată cum era gata una, Andens o aşeza în caseta de tablă — averea cea mai de preţ a *Trandafirului Alb.* Acolo păstrau memorii din războaiele precedente ale celor două roze, tratate de pace, hărţi secrete, pietre cu semne ciudate şi o sumedenie de alte lucruri, care, unui neştiutor, puteau să—i pară nişte fleacuri, în schimb, în ochii celor din tabăra *Trandafirului Alb* conţinutul casetei era un tezaur pentru care erau gata să—şi verse sîngele, să—şi dea şi viaţa. Comandantul *Trandafirului Alb* purta cheia la el zi şi noapte, atîrnată de o sfoară la gît.

—Pe unde—o fi umblînd Kalle ? întrebă Anders, aşezînd în cutie un document secret abia întocmit.

—Adineauri l—am văzut sus, în arţar, spuse Eva—Lotta.

În clipa aceea Kalle sosi în goană.

—Lăsaţi baltă astea, gîfîi el. Trebuie să încheiem pace numaidecît. În cazul cel mai rău, capitulăm, fără condiţii.

—Ce, ai căpiat ? se răsti Anders. Doar abia am început.

—N—avem încotro ! Ne—aşteaptă lucruri mult mai importante. Eva—Lotta, tu ţii mult la unchiul

Einar ?
—Dacă ţiu la el, cum adică ? făcu Eva—Lotta nedumerită. De ce nn—aş prăpădi de dragul lui ?
—Oricum, e vărul maică—ti.
—Eu una cred că nici mama nu ţine la el, mărturisi Eva—Lotta. Atunci, înţelegi, nici mie n—are de ce să—mi placă din cale—afară. Dar de ce întrebi ?
—Dacă—i aşa, n—o să—ţi pară rău să afli că unchiul Einar este un pungaş, ia zi ?
—Alta — acum. Ascultă, Kalle, mai isprăveşte, frate—meu, bombăni Anders. Fredrik—Şchiopul a şterpelit banii de la biserică, şi nu unchiul Einar!
—Tacă—ţi clanţa ! Fă bine şi citeşte ce scrie aici, înainte să—ţi dai cu părerea, i—o reteză Kalle, şi—i întinse ziarul.

Anders şi Eva—Lotta citiră, articolul „Mare furt de bijuterii în cartierul Östermalm".
—Ei, şi acum o să aflaţi totul, îi vesti Kalle.
—Ascultă, mă, tu eşti sănătos ? glăsui Anders compătimitor, şi puse degetul murdar pe un alt articol : „O vacă furioasă provoacă panică". Nu crezi că şi—aici e amestecat unchiul Einar ?
—Gura, m—auzi! Eva—Lotta, i—ai văzut pe cei doi pungaşi care stăteau deunăzi lîngă gard şi vorbeau cu unchiul Einar ! Ăia sînt complicii lui, iar unchiul Einar i—a tos pe sfoară într—un fel. Unul se numeşte Krok, altul Redig, şi stau la hotel. Iar bijuteriile sînt ascunse în ruinele castelului.

Kalle turuia ca o moară stricată.
—În ruinele castelului ? Parcă spuneai că stau la hotel, îl întrerupse Anders.
—Krok şi Redig, da! Dar bijuteriile, nătărăule, aici e vorba de smaragde, platină, diamante. Să mă ia naiba cînd mă gîndesc că bijuterii de aproape o sută de mii de coroane zac ascunse acolo, în subterană.
—De unde ştii tu ? întrebă Anders, extrem de neîncrezător. A spus asta unchiul Einar ?
—Un pic poţi să deduci şi singur, i—o întoarse Kalle. Cînd ai în faţă o afacere de criminalistică, trebuie să contezi întotdeauna pe probabilităţi.

Vorbea maestrul detectiv Bloonkvist, care găsise de cuviinţă să intervină în discuţie ; dar curînd dispăru, lăsîndu—l singur pe Kalle, şi el gesticula de zor, îngrijorat că n—o să—i poată convinge pe cei doi prieteni ai săi. Asta îi luă o bună bucată de vreme. Dar pînă la urmă izbuti. După ce le povesti totul de—a fir—a—păr şi le înfăţişă observaţiile sale, după ce le istorisi despre vizita nocturnă la unchiul Einar, despre găsirea perlei în subterana castelului şi despre convorbirea pe care o ascultase de sus, din copac, pînă şi Anders ajunse să—l privească altfel decît pînă atunci.
—Băiatul ăsta ajunge detectiv cînd s—o face mare, pe legea mea ! exclamă el cu admiraţie, şi ochii începură să—i strălucească.
—Tii, ce zile pe capul nostru, straşnic! Ce perspective ! Să ne aşternem îndată pe treabă. N—avem vreme de pierdut cu războiul rozelor.
—Aha, care va să zică de asta îmi vine mie alît de greu să las, mormăi Eva—Lotta, borcanele cu dulceaţă în pace ! Am mîna lungă, ca şi unchiul Einar. Aşa se întîmplă cînd eşti rudă cu un răufăcător. Trebuie să plece din casa noastră, numaidecît ! Ia gîndiţi—vă, dacă ne şterpeleşte argintăria !
—Deocamdată caută să te liniştești, o povăţui Kalle. De altfel, are el lucruri mai importante la care să se gîndească, decît argintăria voastră, ascultă—mă pe mine. Se află într—o încurcătură îngrozitoare, fiindcă Krok şi Redig o să—l păzească ca pe ochii din cap.
—Din pricina asta s—a dus să se culce azi după prînz. Spunea că nu se simte bine.
—Fii sigură că aşa şi este, o încredinţa Anders. Acum, întîi şi întîi, noi trebuie să încheiem pace cu *Trandafirii Roşii.* Tu, Eva—Lotta, ridică steagul alb şi du—te la ei de lămureşte lucrurile. Firește, ăia au să creadă că am căpiat de—a binelea.

Eva—Lotta supusa, legă o batistă albă de capătul unui băţ şi o porni spre garajul lui Sixten, unde solia ei vestind capitularea fără condiţii fu primită, deopotrivă, şi cu uimire îşi dezamăgire.
—V—aţi ieşit din minţi ? se înfurie Sixten. Şi asta acum, eînd abia am început să ne războim ca numeai ?
—Ne predăm fără condiţii, rosti Eva—Lotta. Aţi învins. În schimb curând vă insultăm din nou şi atunci vedeţi voi ce mai radiograme !

Sixten întocmi cam în silă un tratat de pace cuprinzînd condiţii extrem de grele pentru *Trandafirii Albi,* precum că ei, la primirea banilor de buzunar pe o săptămînă, se obligau să renunţe la jumătate din sumă, spre a se cumpăra caramele asortate pentru *Trandafirii Roşii.* Întîlnind pe stradă pe vreunul din

tabăra *Trandafirilor Roşii, Trandafirii Albi* trebuiau să facă în continuare trei plecăciuni adinei şi să spună : „Ştiu că mu sînt vrednic să calc pe acelaşi pămînt ca tine, o, înălţimea ta !"

Eva—Lotta semnă tratatul din partea *Trandafirului Alb,* strînse solemn mîna căpeteniei taberei potrivnice şi porni într—un suflet înapoi, spre podul brutăriei. Intră ca o vijelie pe portiţă, în grădină, totuşi asta nu o împiedicase să vadă pe unul dintre „prietenii" unchiului Einar, care stătea pe trotuar, peste drum.

—Serviciul de pază este în plină acţiune, raportă ea lui Anders şi Kalle.

—După cum se vede, se anunţă un război mult mai greu decît războiul rozelor, rosti Anders cu mulţumire. Kalle, tu ce crezi că trebuie să facem acum ?

Deşi de obicei căpetenia lor era Anders, îşi dădea seama că, de astă dată, în această împrejurare deosebită trebuiau să asculte de Kalle,

—În primul rînd să găsim bijuteriile! Să mergem la castel. Dar unul dintre noi trebuie neapărat să rămînă acasă, să—l supravegheze pe unchiul Einar şi pe ceilalţi doi.

Kalle şi Anders se uitară cu înţeles la Eva—Lotta.

—Nici în ruptul capului! spuse fata cu hotărîre. Vreau să merg şi eu să caut bijuteriile. Şi—apoi unchiul Einar zace în pat, bolnav, aşa că n—o să se întâmple nimic în lipsa noastră.

—Luăm o cutie de chibrituri şi o aşezăm binişor lipită de uşa lui, propuse Kalle. Dacă rămîne pe loc pînă ne întoarcem înseamnă că n—a ieşit din odaie.

—„Cu sapa şi hîrleţul, voioşi la cîmp pornim", cînta Anders cînd, puţin mai tîrziu, zoreau tustrei pe cărăruia ce ducea spre ruinele castelului.

—Dacă ne iese cineva în cale, spunem că am plecat după rime, hotărî Kalle, prevăzător.

Nu întîlniră însă pe nimeni, iar ruinele stăteau acolo singuratice oa întotdeauna. Nici un zgomot nu tulbura liniştea din preajmă, afară doar de bîzîitul bondarilor.

Anders se opri pe neaşteptate în loc.

—Cum naiba intrăm noi în subterană ? Tu, Kalle, ziceai că acolo se află bijuteriile, Tu cum ai intrat atunci cînd ai găsit perla ?

Aceasta fu oi clipă imare pentru Kalle.

—Eh, aşa cum se intră de obicei cînd o uşă e încuiată, vorbi el cu un aer superior, şi scoase la iveală şperaclul din buzunar.

Anders îl admira mai mult decît voia să recunoască.

—Ei, fir—ar să fie, mormăi el, şi Kalle luă asta drept o mare măgulire.

Uşa se roti în balamale. Trecerea era liberă. Şi Kalle, Anders şi Eva—Lotta dădură buzna pe scară, ca o haită de câini de vînătoare.

După ce săpară vreo două ceasuri, Anders lăsă hîrleţul din mînă.

—Hm, toată subterana aduce acum cu un cîmp de semănat cartofi. Dar n—am văzut nicăieri atîta lipsă de diamante ca aici. Cum se faice asta !

—Cred că nu te aştepţi să le găsim în doi timpi şi trei mişcări, i—o reteză Kalle, deşi se simţea el însuşi descurajat. Săpaseră fiecare palmă de pămînt în marea sală de sub scară a subteranei. Aici se afla pivniţa propriu—zisă. Dar de acolo se ramificau ganguri lungi, întunecoase, în parte surpate, care duceau undeva înăuntru, la cripte, bolţi şi temniţe. Gangurile acestea nu te prea ademeneau să pătrunzi în ele, dar, desigur, era de bănuit că unchiul Einar , din pură prevedere, îngropase comoara undeva mai departe. Puteau să caute acolo şi un an întreg. În plus, poate că unchiul Einar îngropase comoara chiar în ruinele castelului. O umbră de îndoială se înfiripă în sufletul lui Kalle.

—În ce loc ai găsit perla ? întrebă Eva—Lotta.

—Acolo jos, lingă scară, spuse Kalle. Dar acolo am săpat peste tot.

Eva—Lotta se aşează gînditoare pe treapta de jos a scării. Lespedea de piatră nu era fixată în pămînt, asta era vădit, fiindcă se clătina puţin. Fata sări deodată în picioare.

—Nici nu ţi—ar trece prin minte... începu ea, şi apucă înfrigurată cu mîinile de marginea lespedei. E desfăcută, mă auziţi voi!

Două perechi de mîini îi veniră îndată în ajutor, împinseră lespedea într—o parte ; o puzderie de greieri ieşiră la iveală, zbughind—o care încotro.

—Sapă aici ! izbucni Kalle înflăcărat către Anders. Anders apucă hîrleţul şi—l înfipse cu putere în pămînt în locul unde stătuse lespedea. Ceva opune rezistenţă.

—O piatră, fireşte, zise Anders, şi—l cuprinse un tremur uşor, atunci cînd bîjbîi cu mîna în pămîntul răscolit.

Dar nu era o piatră. Andens pipăi cu mîinile pline de pămînt în jurul acelui obiect: era o casetă de tablă. O scoase afară. Exact caseta în care *Trandafirul Alb* îşi păstra lucrurile şi documentele de preţ.

Într—un tîrziu, Kalle rupse tăcerea.

—Acum mă dumiresc ! spuse el. Ne—a şterpelit caseta, pungaşul !

Anders clătină din cap a împotrivire.

—Nu, asta nu—i caseta noastră. Pe—a noastră am încuiat—o eu cu mîna mea acum două ceasuri.

—Grozav mai seamănă, murmură Eva—Lotta.

—Atunci, trebuie s—o fi cumpărat de la magazin, o dată cu lanterna, lămuri Kalle lucrurile. Ăia au casete dintr—astea.

—Da, tot de acolo am cumpărat—o şi noi pe a noastră, le aminti Eva—Lotta.

—Deschide—o pînă nu mi se face rău, porunci Kalle.

Anders cercetă caseta. Era încuiată.

—Oare la casetele astea merge aceeaşi cheie ? Şi scoase la iveală cheiţa care îi atîrna la gît.

—Aa ! exclamă Eva—Lotta. Aaa !

Kalle gîfîi din greu, ca după o goană îndelungată. Anders vîrî cheia în broască, apoi o răsuci încetişor. Se potrivea întocmai.

—Aa ! repetă Eva—Lotta. Iar cînd Anders ridică capacul: Tii, ce minunăţie ! E la fel ca în O *mie şi una de nopţi,* zău aşa!

—Mda, ai dreptate — numai *smaragde* şi platină, întări Kalle cu veneraţie.

Tot ce scria în ziar era acolo, în casetă : broşe, inele, brăţări, un colier de perle desfăcut, şi perlele acestea semănau ca două picături de apă cu cea găsită de Kalle.

—O sută de mii de coroane ! şopti Anders. O grozăvile!

Eva—Lotta lăsă bijuteriile să—i lunece printre degete. Luă o brăţară şi şi—o petrecu pe mînă, apoi îşi prinse o broşă cu diamante pe rochia ei albastră de bumbac. Îşi puse cîte un inel pe fiecare deget de la mîini şi astfel împodobită se duse de se aşeză sub ferăstruică prin care razele soarelui străbăteau înăuntru. Un nimb de străluciri şi scînteieri o înconjurau.

—Ah, ce minunat! Nu semăn cu regina din Saba, ce ziceţi ? Ori cel puţin cu aceea care avea doar un ineluş singur—singurel !

—Da, aşa—s femeile, cugetă Anders cu glas tare.

—N—avem timp de fleacuri, mormăi Kalle. Trebuie să ne grăbim, Gîndiţi—vă că unchiului Einar îi vine pe neaşteptate idee a să se strecoare încoace şi să dezgroape caseta! Gîndiţi—vă că vine tocmai acum ! Ar fi tot atît de neplăcut ca şi cînd ai da ochi cu un tigru din Bengal, nu ?

—Mie unuia mi—ar conveni să dau ochi cu tigrul mai degrabă, mărturisi Anders. Numai că unchiul Einar nu îndrăzneşte să iasă din casă, ştii prea bine. Doar Krok şi Redig ce păzesc, stau şi—l pîndesc.

—În orice caz, hotărî Kalle, trebuie să ne repezim îndată la poliţie.

—La poliţie! făcu Anders, şi în vocea lui se citea cea mai adîncă nemulţumire. Cred că n—oi fi vrînd să amestecam poliţia aici, tocmai acum, cînd povestea începe să fie mai interesantă.

—Ăsta nu—i războiul celor două roze, rosti Kalle cu seriozitate. Să mergem neîntîrziat la poliţie. Hoţii trebuie arestaţi, înţelege.

Anders se scărpină după ureche.

—N—ar fi bine să—i atragem într—o cursă şi după aceea să le spunem ălora de la poliţie : „Poftiţi, va dăm plocon, trei tîlhari de prima clasă, pe care i—am prins noi!"

Kalle clătină din cap cu îngăduinţă. Eh, maestrul detectiv Blonnkvist făcuse inofensivi duzini întregi de criminali feroci, de atîtea ori, cu mîimile lui! Dar maestrul detectiv Blomkvist era unul, iar Kalle altul. Şi Kalle se dovedea un băiat practic şi înţelept.

—Fie, atunci facem aşa cum vrei tu.

Anders, împotriva voinţei sale, se închină în faţa experienţei lui Kalle în domeniul criminalisticii.

—În cazul ăsta, interveni Eva—Lotta, să vorbim cu Björk. Numai el trebuie să ne ajute. Cine ştie, poate că—l avansează agent—şef.

Anders se uită lung la isprava atîtor ceasuri de săpat.

—Acum ce facem? Semănăm cartofi, sau netezim pămîntul ?

Kalle găsi că era mai înţelept să netezească pămîntul, ascunzând astfel urmele vizitei lor în subterană.

—Numai grăbeşte—te, îl zori el. Nu prea mă simt în apele mele cînd stau pe loc, ţinînd în mînă o casetă! care valorează o sută de mii de coroane. Vreau să plecăm cît mai repede de aici.

—Cum o ducem caseta ? se miră Eva—Lotta. Nu putem să apărem cu ea, fără să dăm nici o lămurire. Şi—apoi, unde o s—o ascundem ?

După o îndelungată chibzuială hotărîră ca Anders să transporte preţioasa casetă la .cartierul general al *Trandafirului Alb,* în podul brutăriei, în timp ce Kalle şi Eva—Lotta se vor duce să—l caute pe agentul Björk. Andensi îşi scoase cămaşa şi înfăşură caseta în ea. Numai cu pantalonii pe el, ţinînd hîrleţul într—o mînă şi în cealaltă caseta ascunsă în cămaşă, porni spre ieşire.

—Oricine ne iese în cale o să creadă că am fost şi—am săpat după rime, glăsui el plin de convingere.

Kalle trânti uşa în urma lui.

—Îmi pare rău de un lucru, spuse el.

—Ce anume ? întrebă Eva—Lotta.

—Că n—o să putem vedea ce mutră o să facă unchiul Einar cînd o să vină să caute caseta.

—Într—adevăr, merită să dai 24 de biştari ca să—l vezi, spuse fata.

La poliţie domnea liniştea şi pacea. Un poliţist îşi omora vremea dezlegînd un joc de cuvinte încrucişate, ca şi cînd nici o fărădelege nu s—ar fi săvîrşit pe lume. Nu era Björk.

—Pot să vorbesc cu poliţistul Björk ?

Şi Kalle se înclină politicos.

—E plecat în interes de serviciu, abia mîine se întoarce. Ascultă, spune—mi un monstru mitologic, are opt litere, ştii ?

Poliţistul muşcă nerăbdător capătul creionului şi se uită la Kalle, aşteptînd.

—Nu ştiu. Am venit aici. în cu totul altă chestiune, răspunse Kalle.

—Ei, da, aşa cum ţi—am spus, Björk abia mîine se întoarce. Da' o femeie—războinic, din şase litere, ştii ?

—Eva—Lotta, zise Kalle. Nu, nu, ăsta are opt litere. Mulţumesc: şi Ia revedere! Trecem mîine pe aici!

Băiatul o trase pe Eva—Lotta afară.

—Nu poţi vorbi despre asemenea lucruri cu un caraghios care nu se gândeşte decît la monştri mitologici, bombăni el.

Fata era dc aceeaşi părere. Căzură aonîndoi de acord că nu era nici o primejdie daca aşteptau pînă a doua zi. Unchiul Einar zăcea doar în pat, sub pază sigură.

—Uite—l pe Krok, este în faţa ceasornicăriei, şopti Kalle. Ai mai văzut în viaţa ta un asemenea rît?

—E bine că pungaşii se păzesc unul pe altul, se bucură Eva—Lotta. Întocmai cum spune proverbul : „Cînd inocenţa doarme, îngerii stau de veche !"

Kalle îşi pipăi pe rînd muşchii cu mîna.

—În schimb, mîine, fetiţo, mîine va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte !

CAPITOL 12

Erau semne că peste zi va fi zăpuşeală, nu glumă. Mixandrele din grădina brutarului îşi aplecau capetele încă de dimineaţă. Nu adia nici o boare de vînt, şi pînă şi Tusse, pisica, prefera să se ţină la umbră, pe verandă. Frida trebăluia de zor, aşezînd masa de dimineaţă.

Eva—Lotta apăru într—un suflet numai în cămaşa de noapte, cu semnul pernei încă întipărit pe obraz.

—Frida, nu ştii, unchiul Einar s—a sculat ? Frida o privi misterios.

—Întreabă mai bine dacă şi—a găsit vreme să doarmă ! Tocmai aici e aici, că n—a dormit o clipă ! Trebuie să—ţi spun, Eva—Lotta, că domnul Lindeberg n—a dormit astă—noapte acasă.

Fata făcu ochii mari.

—Ce vrei să spui, Frida ? De unde ştii asta ?

—Uite aşa. Adineauri am fost la dînsul să—i duc apa de bărbierit şi—am găsit odaia goală, iar patul neatins, aşa cum l—am făcut eu aseară, după ce a ieşit. S—a făcut bine în timpul cinei, ca sa vezi!

—A ieşit aseară ? După ce m—am dus eu la culcare ?

Eva—Lotta ardea să afle totul amănunţit, încît o apucă pe Frida de braţ.

—Păi da, se—nţelege. Pesemne că din pricina scrisorii pe care a primit—o a ieşit din casă. Oh, doamne, am uitat şi sarea, şi zahărul!

—Ce scrisoare ? Stai, Frida, nu pleca, despre ce scrisoare e vorba ?

Şi fata o trase îndărăt de braţ.

—Tare curioasă mai eşti, Eva—Lotta, zău! Habar n—am ce scrisoare era, eu nu—mi vîr nasul în scrisorile altora. Ieri seară, cînd m—am dus după lapte, am văzut doi inşi în faţa gardului. Ei m—au rugat să duc o scrisoare domnului Lindeberg şi eu bineînţeles că i—am dat—o, şi atunci dînsul s—a înzdrăvenit ca prin minune. Uite aşa s—a întîmplat.

Într—un minut, Eva—Lotta îşi trase rochia pe ea şi dădu degrabă buzna la Kalle. Anders se şi afla acolo.

—Ce—i de făcut ? Unchiul Einar a dispărut! Şi noi, care nu l—am arestat încă !

Ştirea căzu ca o bombă atomică.

—Aşa ceva nu puteam să—mi închipui ! se înfurie Anders. Mă simt la fel ca astă—primăvară, cînd am prins mîndreţea aia de ştiucă în undiţă şi arn scăpat—o în ultima clipa.

—Calm ! Chibzuială ! rosti Kalle poruncitor. Da, era într—adevăr maestrul detectiv Blomkvist, care apăruse aici într—un mic turneu. Să procedăm metodic, asta—i singura cale de acţiune. Mai întîi se impune o percheziţie la Lindeberg, adică la unchiul Einar !

Pentru a proceda metodic, Kalle se încredinţa în primul rînd dacă Krok sau Redig nu stau cumva la post, în stradă. Paza încetase, fireşte !

— Patul neatins, geamantanul la loc, socoti Kalle atunci cînd se furişară tustrei în odaia unchiului Einar. Totul arăta ca şi cînd ar avea de gînd să se întoarcă. Numai că poate fi un truc la mijloc, bineînţeles.

Anders şi Eva—Lotta se aşezară pe pat, posomoriţi.

—Eu cred că nu se mai întoarce, glăsui Eva—Lotta. Bine cel puţin că am salvat bijuteriile.

Kalle se învîrtea prin cameră cu nişte ochi cît cepele.

Fireşte, coşul de hîrtii ! Pură deprindere profesională ! În coş se aflau două cutii goale de ţigări, cîteva beţe arse de chibrit şi un jurnal vechi. Apoi o grămadă de bucăţele de hîrtie. Kalle fluieră încetişor.

—Ei, acum să dezlegăm şarada, spuse el. Adună toate bucăţelele de hîrtie şi le puse în faţa lui pe birou. Anders şi Eva—Lotta se apropiară plini de interes.

—Crezi că e scrisoarea ? întrebă Eva—Lotta.

—O să vedem, o să vedem !

Începu să aşeze bucăţele de hîrtie. Întocmi un cuvînt ici, un cuvînt dincolo.

Era scrisoarea. Curînd, şarada era dezlegată. Trei capete se aplecară deasupra biroului, dornice să citească :

Einar, bătrîne prieten! Am chibzuit lucrurile, Tjommen şi eu. Să împărţim. Nici vorbă, te—ai purtat ca un porc şi, dacă am avea ceva mai mult timp la îndemînă, am scoale totul de la tine. Dar, cum am spus, împărţim. Va fi mai bine pentru noi toţi, în special pentru tine, sper că înţelegi asta. Însă bagă de seamă, nici un truc! Dacă încerci să ne duci încă o dată de nas, atunci ai terminat—o cu viaţa asta pămîntească, ai cuvîntul meu. De astă dată să jucăm cinstit! Te aşteptăm în faţa grădinii. Grăbeşte—te, ia cu tine şi fleacurile alea că pe urmă spălăm putina !

Artur.

—Aşa, care vasăzică, pungaşii s—au întîlnit din nou, mormăi Kalle. Dar bijuteriile pot să le caute mult şi bine.

—Mă întreb, pe unde or fi acum ? spuse Anders. Dacă au şters—o cumva din oraş ? Oricum, bănuiesc că—s furioşi ca nişte bondari !

—Ce şi—or mai fi bătînd capul să afle cine le—a luat bijuteriile !

Eva—Lotta era de—a dreptul încîntată.

—Dacă ne—am furişa pînă sus, la castel, să vedem dacă ei sînt acolo şi caută ? Dacă—i aşa atunci le aruncăm poliţia pe cap cît ai clipi, se înflăcăra Anders. În clipa următoare îl fulgeră un gînd : cum pot ei să intre în subterană dacă unchiul Einar nu mai are şperaclu ?

—Eh, băieţandri dintr—ăştia cum e Krok şi Redig sînt plini cu *şperacle* din creştet pînă—n tălpi, să—ţi intre în cap, îl lămuri Kalle, apoi strînse cu grijă toate bucăţelele de hîrtie, le puse într—o cutie de

ţigări şi vîrî cutia în buzunar.
—Ăsta—i un indiciu, explică el, adresîndu—se celorlalţi doi.

Afară soarele ardea necruţător. Tustrei prieteni gîfîiau din pricina zăpuşelii. Nu îndrăzneau să urce spre ruine pe poteca obişnuită, de teamă să nu se întîlnească cu hoţii..
—Nu cred că—i bine ce facem, zău, vorbi Kalle. Înţelegeţi, e floare la ureche ca ei să ne bănuiască, şi asta ar fi cel mai mare rău care ni s—ar putea întîmpla. Fiindcă Redig nu prea arată ca unul căruia îi place să—şi vîre vreun străin nasul în treburile lui.
—Aş, au cam rămas de căruţă ! spuse Anders. Îmi închipui că s—au speriat de moarte, constatînd dispariţia bijuteriilor. Bineînţeles, dacă nu cumva unchiul Einar nu i—a dus aiurea ca să—i tragă pe sfoară.

Urcuşul era anevoios. Dar n—aveau încotro, de vreme ce nu ţineau sa se folosească de cărare. Trebuiau să se tîrască, să se agate de tufe şi să se expună pietroaielor ce se rostogoleau la vale. Şi era o zăpuşeală de iad. Evei—Lotta i se făcu foame. Nu avusese răgaz să mănînce nimic înainte să plece de acasă, se mulţumise doar să îndese vreo două—trei chifle în buzunarul rochiei.

Iată şi ruinele. Unul dintre foloasele faptului că nu urmaseră cărarea era că ajungeau sus din cealaltă parte a platoului şi puteau să se strecoare şi să iscodească totul în jur de după colţul unui zid în caz că ar fi simţit vreo primejdie. Dar totul era liniştit. Bondarii zumzăiau ca de obicei, măceşii îşi răspîndeau mireasma ca de obicei, uşa de la subterană stătea încuiată ca de obicei.
—Întocmai aşa cum îmi închipuiam eu ! Au şters putina ! Faptul că nu i—am arestat aseară o să mă chinuiască pînă la moarte, suspină Anders.
—Să coborîm în subterană, să vedem dacă n—am lăsat niscaiva urme, propuse Kalle, scoţînd la iveală şperaclul.
—Mînuieşti şperaclul ca şi cel mai înrăit spărgător, murmură Anders cu admiraţie, cînd uşa se deschise,

Tustrei dădură buzna în jos, pe scară. În aceeaşi clipă răsună un ţipăt care făcu acele ruine să vuiască prelung. Era Eva—Lotta. De ce oare ţipa ?

Cineva zăcea întins pe pămînt, în mijlocul pivniţei. Era unchiul Einar. Zăcea acolo, cu mîinile—i legate strîns la spate. O frînghie trainică îi înlănţuia şi picioarele, iar în gură avea. îndesată o batistă.

În prima clipă, copiii dădură să o ia la goană înapoi. Unchiul Einar era doar duşmanul lor, ei ştiau bine asta. Dar în situaţia de faţă, acest duşman se afla lipsit de orice apărare. Şi se holba la copii cu ochii injectaţi şi rugători. Kalle se apropie şi—i scoase batista din gură.

Unchiul Einar gemu.
—Ah, ticăloşii, uite ce mi—au făcut! Ah, cerule, braţele mele ! Ajutaţi—mă, dezlegaţi frînghia !

Eva—Lotta se repezi înainte, dar Kalle o opri.
—O clipă, spuse el, şi cu un aer tare stînjenit, continuă : Scuza—mă, unchiule Einar, dar o să trebuiască mai întîi să chemăm poliţia. Kalle însuşi socotea ceva nemaipomenit ca el să îndrăznească a spune asemenea cuvinte unui om mare.

Unchiul Einar izbucni într—un potop de înjurături. Pe urmă începu din nou să geamă.
—Aşa, care va să zică vouă trebuie să vă mulţumesc pentru această mică plăcere ! Puteam să—mi dau seama. Maestrul detectiv Blomkvist!

Ţi se făcea silă să—l asculţi cum geme.
—Ce dracu' mai staţi aici şi vă zgîiţi la mine ? răcni unchiul Einar. Duceţi—vă de chemaţi poliţia, pui de năpîrcă ! Pînă atunci aţi putea barem să—mi daţi puţină apă !

Anders alergă într—un suflet pînă sus, la fîntîna cea veche din curtea castelului. Apa era limpede şi rece ; alături, găsi o cană mare de fier, pusă la îndemîna însetaţilor.

Anders îi duse cana la gură şi unchiul Einar o goli pe nerăsuflate, de parcă niciodată n—ar mai fi văzut apă în viaţa lui. După aceea se porni iar să geamă.
—Au, braţele mele !

Asta era mai mult decît putea să îndure Kalle.
—Dacă unchiul Einar promite solemn că nu va încerca s—o şteargă englezeşte, atunci s—ar putea să—i eliberăm mîinile.
—Promit tot ce vreţi, se grăbi să—l încredinţeze unchiul Eihar.
—Şi de altfel, n—ar sluji la nimic o asemenea încercare fiindcă unul dintre noi aleargă numaidecît la

poliţie, aşa că oricum rămînem aici doi, de pază. Şi mata ai picioarele legate.
—Un spirit de observaţie demn de toată lauda! mormăi unchiul Einar.

Anders reuşi cu destulă greutate să desfacă frînghia care—i înlănţuia mîinile la spate. Cînd strînsoarea slăbi, durerile sporiră mai mult ca oricînd, căci unchiul Einar gemu un timp îndelungat legănîndu—şi trupul înainte şi înapoi.
—De cînd stai mata aici ? întrebă Eva—Lotta, şi glasul îi tremura.
—De ieri seară, frumoasă domnişoară, bombăni unchiul Einar. Şi asta mulţumită amestecului vostru.
—Da, îmi pare rău, spuse Kalle. Te rog mult să ne ierţi, dar acum tot trebuie să anunţăm poliţia!
—Nu s—ar putea să stăm puţin de vorbă despre treaba asta ? propuse unchiul Einar. În plus, ce v—a trăsnit prin minte de v—aţi pus să răscoliţi şi să aflaţi toată povestea asta ? E limpede că voi aţi pus mîna pe bijuterii, şi lucrul cel mai important este ca aceasta să iasă la iveală, domnule detectiv. Ce—ar fi apoi să faci scăpat pe un biet păcătos în temeiul unei vechi prietenii ?

Copiii stăteau tăcuţi.
—Eva—Lotta, vorbi iarăşi unchiul Einar, cred că tu nu vrei ca o rudă apropiată de—a ta să ajungă la puşcărie ?
—Cînd săvîrşeşti o faptă rea, trebuie să—ţi primeşti pedeapsa, rosti Eva—Lotta.
—Ăsta—i singurul lucru pe care putem noi să—l facem, spuse Kalle. Anders, vrei tu să dai o fugă pînă la poliţie ?
—Fireşte că da, se învoi Anders.
—Puşti blestemaţi ! Dacă v—aş fi sucit gîtul cît mai era timp !

Anders urcă scara cît ai clipi. Tocmai se pregătea să dea buzna pe uşă afară, dar ceva îi aţinea calea. Doi inşi stăteau în uşă, barînd trecerea. Unul dintre ei, cel cu faţa palidă, ţinea în mînă un revolver.

CAPITOL 13

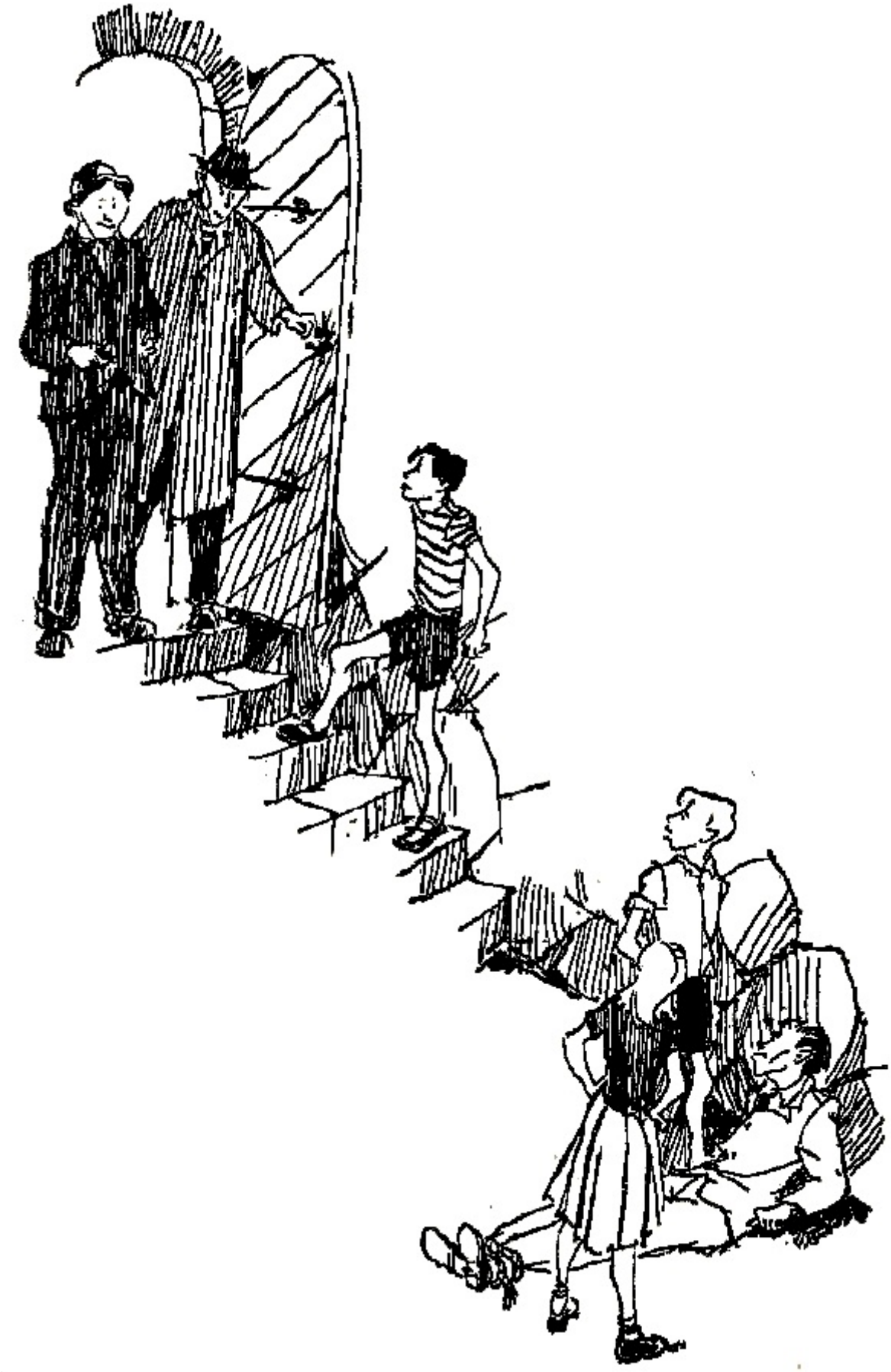

—Mi se pare că am picat în mijlocul unei reuniuni de familie, rîse Palidul. Einar, amicul copiilor în cercul prietenilor săi ! Teribil de duios : ar trebui să facem o fotografie şi s—o publicăm în ziar. Da, iubite Einar, nu mă înţelege greşit, nu mă gîndesc la fiţuica aia *Informaţii poliţieneşti.* Mai există şi alte

ziare !

Tăcu puţin, în care timp îşi inspecta revolverul.

—Ce păcat că te deranjam, continuă el. Dacă mai întîrziam niţel, micuţii tăi prieteni te—ar fi eliberat şi după asta ţi—ar fi fost mai uşor să găseşti zorzoanele alea decît aseară.

—Ascultă—mă, Artur, îngăimă unchiul Einar, îţi jur că,..

—Te—ai jurat destul aseară, i—o reteză Paiidul. Cînd o să ai chef să spui unde—ai pitit fleacurile noastre, atunci poţi să deschizi gura. Deocamdată — ţine—ţi pliscul ! Şi pînă una alta, o să—mi stai la păstrare, culcat, întocmai ca o sticlă cu apă de Vichy. Sper că micuţii tăi prieteni n—o să aibă nimic împotrivă dacă—ţi leg mîinile din nou. Nu eşti prea flămînd şi prea însetat, nu—i aşa, bătrîne ? Fiindcă, din nefericire, nu pot să—ţi ofer nimic altceva decît batista asta, ca să mesteci şi tu ceva. Asta pînă o să—ţi vină mintea la cap !

—Artur, strigă unchiul Einar în culmea desperării, ascultă ce—ţi spun ! Ştii tu cine a pus laba pe alea ? Ei bine, află că puştii ăştia ! — şi arătă spre copii. Cînd aţi venit, tocmai voiau să cheme poliţia. Pe toţi dracii, nu mi—am închipuit niciodată că m—aş putea bucura să vă văd la mutră, pe tine şi pe Tjommen, dar acum aţi picat la ţanc.

Urmă un răstimp de tăcere. Faţa cea palidă, cu ochii rătăciţi, se întoarse spre copii. Kalle îngheţă de spaimă. Era cu totul altceva şi mult mai înspăimântător decît atunci cînd se pomenise cu revolverul unchiului Einar aţintit asupra—i.

Slutul — adică acela care se numea Tjommen — rupse tăcerea.

—Poate că de astă dată spune adevărul, Artur !

—Tot ce se poate, conveni Artur. O s—o aflăm îndată.

—Lăsaţi—mă pe mine să mă ocup de puşti, interveni unchiul Einar, şi storc numaidecît de la ei ce vrem să ştim.

Anders, Kalle şi Eva—Lotta păliră şi mai mult. Kalle avusese dreptate : treaba asta era cu totul altceva decît războiul celor două roze.

—Artur, reluă unchiul Einar, dacă te—ai lămurit, în sfîrşit, că n—am de gînd să vă mai trag pe sfoară, înţelege că acum, mai mult ca oricînd, se impune să fim uniţi. Taie astea, ceru el, arătînd la frînghiile din jurul picioarelor, şi hai să aranjăm lucrurile. Presimt că e timpul s—o ştergem !

Artur, fără să scoată un cuvînt, se apropie şi tăie frînghia. Unchiul Einar se ridică anevoie de jos, frecîndu—şi mădularele amorţite.

—Noaptea asta a fost cea mai lungă noapte din viaţa mea, spuse el.

Prietenul său, Artur, zîmbi cu un zîmbet răutăcios, iar Tjommen chicoti mărunţel.

Unchiul Einar făcu vreo cîţiva paşi şi—l apucă pe Kalle de bărbie.

—Ce s—a întîmplat, maestre, nu mai trimiţi după poliţie ?

Kalle tăcu. Jocul era pierdut, ştia asta.

—Trebuie să—ţi spun, Artur, continuă unchiul Einar, că puştii ăştia sînt deştepţi foc. M—ar mira grozav dacă n—ar spune cuminte şi politicos unchiului Einar, unde au ascuns bijuteriile pe care le—au adulmecat ca nişte copoi.

—Nu le avem aici şi nici nu spunem unde sînt, vorbi Anders îndărătnic.

—Ascultaţi—mă un pic, puştilor, începu ier unchiul Einar. Aceşti doi unchi scumpi, pe care îi vedeţi aici, au înţeles un lucru de—a—ndoaselea aseară. Şi—au băgat singuri în cap că eu ştiu unde se află bijuteriile, dar că lor nu vreau să le spun. Din pricina asta, mi—au dat o noapte de gîndire. V—am spus adineauri, a fost cea mai lungă noapte din viaţa mea. E destul de întuneric aici în subterană în timpul nopţii, şi o beznă, şi un frig! Şi—apoi dorini atît de rău cînd ai braţele şi picioarele legate ! Pe deasupra, mai ţi se face şi sete şi foame, credeţi—mă. Eu unul sînt de părere că este mult mai plăcut să te culci acasă, la mămica şi sa dormi în patul tău; nu—i aşa Eva—Lotta ?

Fata se uită ţintă la unchiul Einar, cu aceeaşi expresie în ochi ca şi în ziua cînd acesta o chinuise pe draga ei Tusse.

—Maestrul detectiv ce zice, continuă unchiul Einar, cum ţi—ar place să petreci aici, în ruine, o noapte, sau chiar două—trei ? Ori pur şi simplu toate nopţile care ţi—au mai rămas de trăit ?

Kalle simţi o săgetare îngrozitoare de spaimă prin şira spinării.

—Sîntem grăbiţi, interveni Artur Redig. Toată încurcătura asta ţine de prea mult timp. Ascultaţi, puştilor ! Mie îmi sînt dragi copiii, de asta să fiţi siguri, dar pe ţîncii care—şi bagă în cap că pot să

alerge după poliţie şi cînd trebuie, şi cînd nu trebuie, pe ăştia nu pot să—i sufăr. O să vă închidem aici în subterană, că n—avem încotro. Depinde numai de voi dacă mai ajungeţi să vedeţi lumina zilei sau nu. Sau vă faceţi încoace cu bijuteriile, şi atunci nu rămîneţi aici decît o noapte, cel mult două. Îndată ce vom fi în siguranţă, scumpul vostru unchi, Einar, va scrie acasă la voi o scrisoare şi va povesti unde vă aflaţi.

Tăcu vreo cîteva clipe.

—Sau nu vreţi să spuneţi unde aţi ascuns bijuteriile şi atunci mămicile voastre scumpe au să vă jelească atîta, că nici nu—mi vine să mă gîndesc la asta.

Anders, Kalle şi Eva—Lotta abia cutezau să cugete la aşa ceva. Kalle se uită întrebător la ceilalţi doi. Anders şi Eva—Lotta dădură a încuviinţare din cap. N—aveau nimic altceva de făcut. Trebuiau să spună unde se află caseta.

—Ei, maestrul detectiv ce zice ? făcu unchiul Einar încurajator.

—Sîntem siguri că vom fi scoşi de aici dacă spunem ? întrebă Kalle.

—Asta se—nţelege de la sine, îl asigură unchiul Einar. Se poate să n—ai tu încredere în unchiul Einar, băiatul meu ? Voi trebuie doar să rămîneţi aici pînă ce vom ajunge într—un loc ceva mai liniştit decît oraşul ăsta. Pe deasupra, o să—l rog pe unchiul Artur să vă scutească de funii, şi atunci cred că o să vă simţiţi cu adevărat bine.

—Caseta se află în biroul alb din pod, mărturisi Kalle, şi păru că a făcut o sforţare extraordinară ca să rostească aceste cuvinte. Acolo unde am avut noi „Circul Kallotan".

—Minunat! se bucură unchiul Einar.

—Eşti sigur că ştii locul ? interveni Artur Redig.

—Absolut! Trebuie să recunoşti, Artur, lucrul cel mai înţelept pentru noi este să fim uniţi, Nici unul dintre voi nu poate să se urce în podul brutăriei fără să trezească bănuieli, dar eu pot s—o fac.

—*All right!* încuviinţă Artur. Acum, la drum ! Se uită la cei trei copii care stăteau tăcuţi unul lîngă altul.

—Sper că aţi spus adevărul! Cinstea preţuieşte cel mai mult, micii mei prieteni, ăsta—i un bun dicton în viaţa asta. Dacă aţi minţit, o să ne întoarcem numaidecît şi atunci va fi atît de plicticos, atît de plicticos...

—N—am minţit, izbucni Kalle, şi—l fulgeră furios cu privirea pe sub ciuful lui de păr.

Unchiul Einar se apropie de el. Kalle întoarse capul, ca şi cînd nici n—ar fi văzut că i—a întins mîna!

—Adio, maestre detectiv, spuse el. Cred că cel mai înţelept lucru ar fi să pui criminalistica în raft, de azi înainte. Să nu uit, vrei să—mi dai înapoi *şperaclul* ? Fiindcă tu mi l—ai luat, nu ?

Kalle vîrî mîna în buzunar şi scoase şperaclul.

—Există unele lucruri pe care, după părerea mea, unchiul Einar ar face cel mai înţelept lucru să le pună în raft, mormăi el îmbufnat.

Unchiul Einar rîse.

—Adio, Anders, îţi mulţumesc pentru companie ! Adio, Eva—Lotta! Tu eşti un copil rar, am fost convins totdeauna de asta. Transmite salutări mămicăi, poate că eu nu mai am timp să—mi iau rămas bun de la ea.

Urcă pe scară întovărăşit de cei doi complici ai săi. În uşă se întoarse şi le făcu un semn cu mîna.

—Vă promit că voi scrie negreşit şi voi arăta unde vă aflaţi. Dar numai dacă n—am să uit!

Apoi uşa cea grea se închise bufnind.

CAPITOL 14

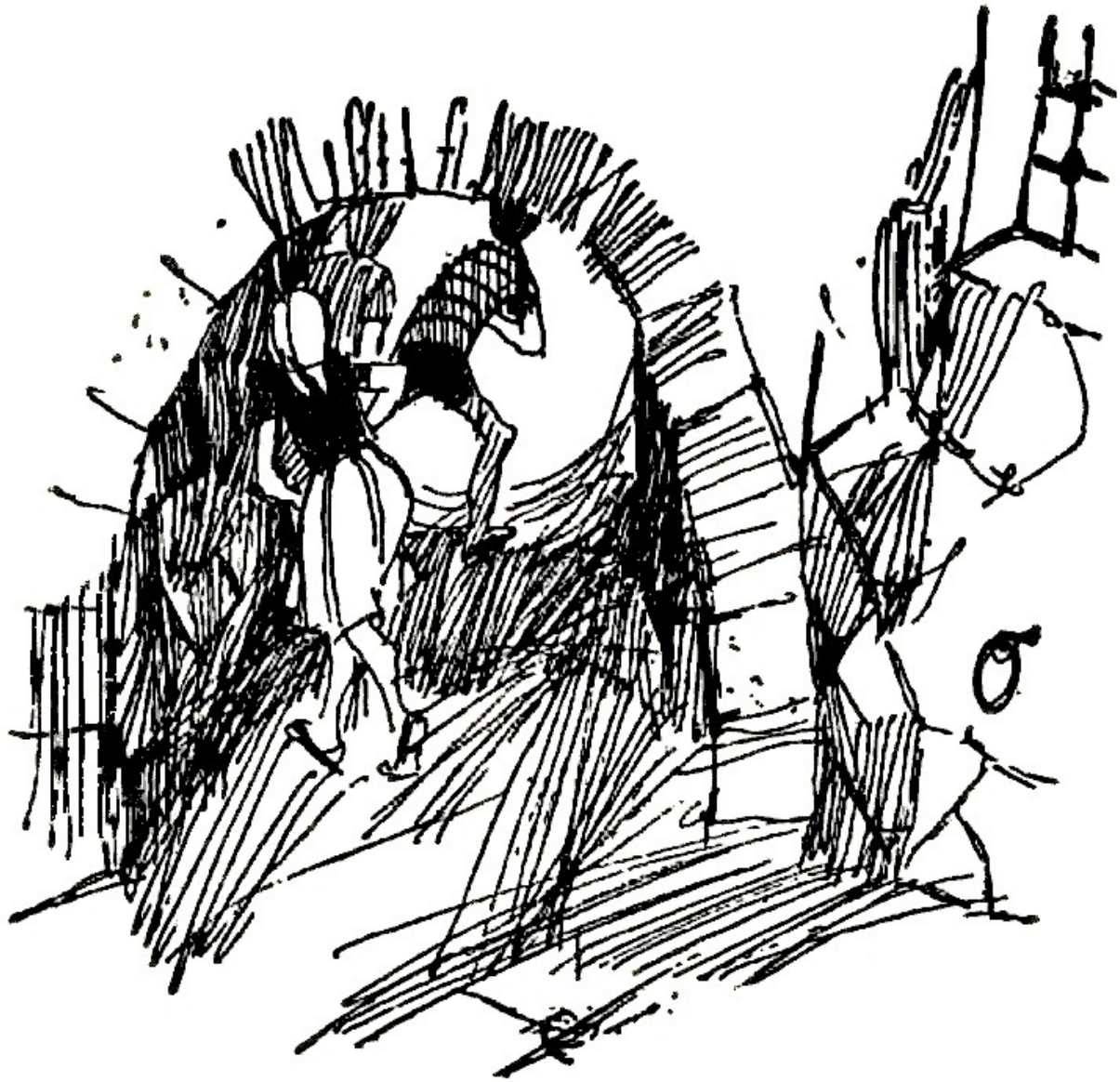

—E vina mea, spuse Kalle, după o tăcere care părea fără de sfîrşit. Numai vina mea. Nu trebuia să vă amestec în povestea asta. Şi poate că nici eu nu trebuia să mă amestec.

—Există vinovăţii şi vinovăţii, cugetă cu glas tare Eva—Lotta. Cred că nici n—ai visat să ajungem aici.

Se făcu iarăşi tăcere — o tăcere înspăimîntătoare. Ai fi zis că lumea dinafară nici nu mai exista. Exista numai pivniţa aceea cu uşa zăvorită neîndurător.

—Ce păcat că nu l—am găsit ieri pe Björk, glăsui Anders într—un tîrziu.

—Nu mai pomeni de asta, îl rugă Kalle.

O vreme nu mai scoase nimeni un cuvînt. Fiecare se gîndea. Şi de bună seamă că tustrei laolaltă se gîndeau la acelaşi lucru. Totul dăduse greş. Bijuteriile erau pierdute, iar hoţii au să fugă în străinătate. Dar în clipa aceea toate astea, nu însemnau nimic pe lîngă faptul că ei stăteau închişi acolo, fără să ştie dacă vor mai ieşi vreodată la lumină. Nici nu era chip să duci gîndul acesta îngrozitor pînă la capăt. Dacă unchiul Einar nici nu catadicsea să scrie scrisoarea ? Şi—apoi cît timp trebuia pentru ca o scrisoare din străinătate să ajungă pînă în oraşul lor ? Şi cît timp puteau ei să reziste fără hrană şi fără apă ? Nu era oare mai bine pentru bandiţi daca ei, copiii, rămîneau acolo în pivniţă pentru totdeauna ? Desigur, poliţie există şi în străinătate şi, dacă ei ar fi povestit cine sînt hoţii, unchiul Einar şi complicii săi n—ar mai fi fost în aceeaşi siguranţă ca în cazul cînd Kalle, Anders şi Eva—Lotta n—ar fi avut niciodată prilejul să le dea în vileag numele. „O să scriu, scrisoarea, dar numai dacă n—o să uit"... — acestea fuseseră ultimele cuvinte ale unchiului Einar, şi asta suna ca o prevestire rea.

—Eu am la mine trei chifle, îi vesti Eva—Lotta, şi se grăbi să le scoată din buzunar.

În viaţă omul găseşte întotdeauna un dram de mîngîiere.

—Asta înseamnă că pînă mîine la prînz n—o să murim de foame, spuse Anders. Mai avem şi o jumătate de cană cu apă,

—Trei chifle şi o jumătate de cană cu apă ! Dar după aceea ?

—Să strigăm după ajutor ! propuse Kalle. Poate ca vreun turist tocmai vizitează ruinele castelului.

—Ţin minte că vara trecută au fost aici doi turişti, spuse Anders. În oraş s—a vorbit despre asta mult timp după aceea. Atunci, de ce n—ar veni unul să vadă ruinele tocmai azi ?

Se postară tustrei lîngă ferăstruică prin care se strecura o dîră sărăcăcioasă de lumină,

—Un, doi, trei — gata ! porunci Anders.

—Ajutor... a—ju—toor!

Tăcerea se lăsă şi mai densă decît înainte.

—Castelul Gripsholm, Alvastra şi altele, iată unde se simt atraşi turiştii, zise Anders cu amărăciune. De ruinele astea nimeni nu se sinchiseşte. Nici un turist, nimeni nu le auzise strigătele.

Minutele treceau, se făceau ceasuri.

—Barem de—aş fi spus acasă că mă duc la ruine, se tîngui Eva—Lotta. Atunci ar fi venit şi ne—ar fi căutat, cu siguranţă.

Fata îşi ascunse faţa în mîini. Kalle înghiţi de două—trei ori în sec şi se ridică de jos. Era de nesuportat să stea aşa liniştit şi să se uite la Eva—Lotta, Uşa! Oare exista vreo posibilitate să o spargă? Nu era nevoie decît de o singură privire ca să—ţi dai seama de zădărnicia oricărei încercări. Kalle zări ceva lîngă scară. Se aplecă şi ridică de jos lanterna unchiului Einar. Să nu—ţi vină să crezi: o uitase acolo, ce noroc pe ei! Curînd se va înnopta, Va fi întuneric, o beznă rece : parcă aveai alt curaj ştiind că la nevoie puteai să alungi întunericul pentru cîteva clipe. O baterie nu ţine însă o veşnicie, dar cel puţin aveau posibilitatea să lumineze şi să vadă cît este ceasul. Asta nu însemna cine ştie ce : la ce le foloseşte să ştie că este ora trei sau patru... curînd nimic n—o să mai aibă vreo importanţă. Kalle simţea o deznădejde surdă înfiripîndu—i—se în suflet. Se plimba de jur împrejurul pivniţei „pradă gîndurilor negre", cum se obişnuieşte să se scrie în cărţi. Să întreprindă ceva, orice, decît să stea aşa şi să aştepte. Mai bine să încerce să cerceteze gangurile acelea întunecoase şi întortocheate, care duceau în adîncul subteranei.

—Anders, tu spuneai odată că ai vrea să explorezi toată subterana, să întocmeşti o hartă şi să ne stabilim aici cartierul nostru general. De ce n—am face asta acum ?

—Am spus eu vreodată o nerozie ca asta ? Pesemne că mă bătuse soarele la cap. Numai să ies afară la lumină, că ştiu eu pe unul care n—ar mai călca, să—l pici cu ceară, prin preajma ruinelor astea, auzitu—m—ai!

—Oricum, sînt curios să aflu unde duc gangurile astea ? se încăpăţîna Kalle. Ia gîndeşte—te dacă există vreo altă ieşire, de care nimeni nu ştie !

—Da, dar tu ce—ai zice dacă ar veni aici o droaie de arheologi, mîine după—amiază, şi—ar începe să ne dezgroape ? Asta—i aproape acelaşi lucru.

Eva—Lotta sări pe neaşteptate în picioare.

—Dacă stăm aici nemişcaţi atunci o să înnebunim de—a binelea, izbucni ea. Să urmăm sfatul lui Kalle. Avem lanternă, deci putem să ne luminăm calea.

—Eu unul merg bucuros, i se alătură Anders. Dar să mîncăm mai întîi, nu ? Orice am face, trei chifle sînt doar trei chifle.

Eva—Lotta dădu fiecăruia cîte o chiflă şi tustrei începură să mănînce în tăcere. Li se părea ciudat şi groaznic să—şi închipuie că era poate pentru ultima oară în viaţa lor cînd mai puneau ceva în gură. După ce înfulecară chiflele băură apa care măi rămăsese în cană. Pe urmă se luară de mînă şi porniră prin întunericul galeriilor. Kalle mergea în frunte şi lumina drumul cu lanterna.

Asta se petrecea chiar în clipa cînd un automobil se opri în faţa clădirii poliţiei din orăşelul nostru. Doi bărbaţi necunoscuţi coborîră din maşină — doi poliţişti — şi intrară grăbiţi pe uşă. Agentul Björk, care îi întîmpină, păru un pic uimit de vizita aceasta atît de neaşteptată. Cei doi bărbaţi se prezentară :

—Comisarul Stenberg, agentul Santesson de la poliţia criminală din Stockholm.

Şi comisarul continuă pe nerăsuflate :

—Cunoşti aici în oraş vreun detectiv particular cu numele de Blomkvist ?

—Blomkvist, detectiv particular ? făcu agentul Björk, şi clătină negativ din cap. N—am auzit niciodată de el!

— Curios ! mormăi comisarul. Locuieşte pe Strada Mare, 14. Poftim, citeşte !

Şi scoase o scrisoare, pe care i—o întinse lui Björk. Dacă prietenul Kalle ar fi fost de faţă, ar fi recunoscut scrisoarea numaidecît.

Poliţiei criminale, Stockholm
stătea scris în capul filei de hîrtie. Şi era semnată foarte desluşit:
Karl Blomkvist, detectiv particular.

Agentul Björk începu să rîdă.

—Ăsta nu poate fi nimeni altul decît prietenul meu, Kalle Biomkvist. Detectiv particular, ei, asta—i bună ! Detectivul particular are vreo 12—13 ani.

—Bine, omule, atunci cum explici faptul că ne—a trimis o amprentă care coincide întocmai cu cele luate de noi la faţa locului, după spargerea de pe strada Baner, de la sfîrşitul lui iunie ? Marele furt de bijuterii, cred că ştii ! Şi cui aparţine această amprentă ? Iată un lucru pe care poliţia criminală din Stockholm ţine să—l afle fără nici o întîrziere. Este singurul fir pe care—l avem în această afacere. Sîntem perfect lămuriţi că au fost mai mulţi inşi, ca să poată urni o casă de bani atît de grea, dar numai unul singur a lăsat cîteva amprente. Ceilalţi au purtat mănuşi, evident.

Agentul Björk căzu pe gînduri. Îşi aminti de întrebările prevăzătoare ale lui Kalle, dăunăzi, atunci cînd se întîlniseră în piaţă. „Ce trebuie să faci dacă ştii că un om este un răufăcător, dar nu ai dovezi ?" Era limpede că prietenul Kalle Biomkvist dăduse de urma autorilor acestui mare furt de bijuterii.

—Nu văd altă soluţie decît să mergem şi să—l întrebăm pe el însuşi, spuse agentul Björk.

—Da, şi asta cît mai repede, îl zori comisarul.

—Strada Mare, 14, repeta agentul de la poliţia criminală, aşezîndu—se la volan.

Şi automobilul poliţiei porni ca o săgeată.

Trandafirii Roşii se plictiseau de moarte. Ce mai era şi cu fasoanele astea din partea *Trandafirilor Albi,* ce i—a determinat să încheie pace, cînd luptele începuseră atît de promiţător ? Ce naiba au găsit de făcut, de vreme ce renunţau de bunăvoie la o asemenea plăcere ?

—Eu zic că trebuie să mergem la ei şi să căutăm să—i jignim ceva mai serios, propuse Sixten. Aşa, poate că—şi mai vin în fire.

Benka şi Jonte socotiră propunerea cît se poate de bună.

Cartierul general al *Trandafirilor Albi* era însă tăcut şi pustiu.

—Pe unde dracu' or fi umblînd ? bombăni Jonte.

—Să—i aşteptăm, hotărî Sixten. Odată şi odată tot trebuie ei să se întoarcă.

Zis şi făcut. *Trandafirii Roşii* se instalară în podul brutăriei ca la ei acasă. Aveau la îndemînă o sumedenie de reviste vechi, pe care *Trandafirii Albi* obişnuiau să le răsfoiască atunci cînd era vreme proastă, apoi o vioară cu arcuş, precum şi acea masă straşnică de jucat ping—pong. Într—un cuvînt distracţii berechet.

—De, ce mai încolo şi—ncoace, grozav cartier general, recunoscu Benka.

—Da, încuviinţă Sixten. Aş vrea şi eu să am loc în garaj pentru o masă de ping—pong.

Jucau ping—pong pe rînd, îşi dădeau drumul pe funie şi se căţărau din nou sus, citeau mici povestioare prin reviste şi nici nu le păsa că *Trandafirii Albi* străluceau prin absenţă.

Sixten stătea în deschizătura oblonului şi ţinea funia în mîini. Ia te uită, colo, pe stradă, vine pierde—vară ăla, rubedenia aia a Evei—Lotta — cum oare îl cheamă ?... A, da, unchiul Einar ! „Tare grăbit mai e" se gîndi Sixten. Iată acum ridică ochii şi—l zăreşte. Tii, cum a tresărit!

—O cauţi pe Eva—Lotta ? întrebă unchiul Einar după o clipă.

—Da, răspunse Sixten. Nu ştii mata pe unde e ?

—Nu, nu ştiu, zise unchiul Einar.

—Aha! făcu Sixten, şi îşi dădu drumul pe funie. Unchiul Einar păru încîntat.

Sixten începu numaidecât să se caţăre înapoi.

—Te urci din nou acolo ?

—Da, spuse Sixten, şi se caţără mai departe pe funie, cu mişcări repezi. El avea zece la gimnastică, şi

asta se şi vedea cît de colo.
—Şi ce faci tu în pod ? întrebă unchiul Einar.
—O aştept pe Eva—Lotta, spuse Sixten.
Unchiul Einar se foi cîteva clipe în sus şi în jos.
—Dacă mă gîndesc mai bine, strigă el spre Sixten, parcă mi—aduc aminte că Eva—Lotta şi băieţii trebuiau să plece azi într—o excursie. Abia deseară au să se întoarcă.
—Aha ! mormăi Sixten, şi îşi dădu drumul în jos pe funie. Unchiul Einar arăta încîntat.
Dar Sixten începu iarăşi să se caţăre spre pod.
—N—ai auzit ce ţi—am spus ? îşi pierdu răbdarea unchiul Einar. Eva—Lotta nu vine acasă pînă deseară.
—Aha ! îmi pare rău.
Şi se caţără mai departe, netulburat.
—Ce—o să faci acum acolo sus ? stărui unchiul Einar.
—Citesc o carte, spuse Sixten.
Unchiul Einar nu mai părea cîtuşi de puţin încîntat. Se plimba de colo—colo, nerăbdător.
—Ascultă ! strigă el după un moment. Nu vrei să cîştigi o coroană ?
Sixten scoase capul prin deschizătura oblonului.
—Mai întrebi ? Dar cum ?
—Dă fuga pînă la debitul din piaţă şi cumpără—mi un pachet de ţigări.
—Bucuros, se învoi Sixten, şi—şi dădu drumul în jos pe funie. Unchiul Einar îi întinse o hîrtie de cinci coroane, iar băiatul dispăru în goană. Acum, unchiul Einar părea mai mulţumit ca oricînd.
În clipa aceea, Benka se ivi în deschizătura oblonului — chipeşul, mărunţelul Benka, cel cu ci uf ui bălai, numai inele şi cu nasul în vînt. Nu era nici un motiv să înjuri la vederea unui ştrengar chipeş ca el. Dar unchiul Einar înjură de mama focului.
După puţin timp, Sixten veni înapoi, ţinînd o pungă mare într—o mină. Dădu ţigările unchiului Einar şi strigă în sus, spre ai săi :
—Ura! Am cumpărat chifle de la babacu' Evei—Lotta de toată coroana, şi el nu—i niciodată zgîrcit. Acum avem ce mînca, stăm aici pînă deseară şi nu ne mai ducem pe—acasă.
Auzindu—l, unchiul Einar înşiră în tăcere un pomelnic de înjurături şi mai lung decît adineauri şi se îndepărtă cu paşi mari.
În vremea asta, *Trandafirii Roşii* răsfoiau reviste, jucau ping—pong, mîncau Ia chifle şi îşi dădeau drumul în jos pe funie, fără să le pese nici cît negru sub unghie că *Trandafirii Albi* străluceau prin absenţă.
—Voi credeţi că ăsta—i zdravăn la cap ? vorbi Sixten atunci cînd unchiul Einar apăru pentru a patra oară în faţa brutăriei. Ce se tot roieşte pe aici, ca o găină care vrea să ouă ? N—are nici o treabă ?
Ceasurile se scurgeau pe nesimţite. *Trandafirii Roşii* jucau ping—pong, răsfoiau reviste, îşi dădeau drumul în jos pe funie, mîncau chifle şi nu le păsa nici cît negru sub unghie că *Trandafirii Albi* nu apăruseră încă.

CAPITOL 15

Întuneric, întuneric peste tot! Ici, colo cîte o geană de lumină străbătea prin cîte o ferăstruică. Lanterna mai lumina încă, slavă domnului! înaintau anevoie. Din cînd în cînd pietre mari le închideau drumul. Locul era umed, alunecos şi rece. Să petreci o noapte acolo! Nopţi de—a rîndul!.

Anders, Kalle şi Eva—Lotta păşeau, ţinîndu—se de mînă. Kalle lumina de—a lungul zidurilor de

piatră, pe care se prelingea umezeala.
—Gîndiţi—vă la nenorociţii care au stat întemniţaţi aici odinioară! suspină Eva—Lotta. Poate ani şi ani de zile !
—Barem ei primeau de mîncare, mormăi Anders. O biată chiflă nu satură pe nimeni pentru multă vreme, iar el era tare flămînd. Acuma cei de acasă mîncau de prînz !
—*Azi* trebuia s—avem pîrjoale la masă, scînci Eva—Lotta.

Kalle nu scotea o vorbă. Mergea înainte, furios pe el însuşi, că i s—a năzărit să se facă detectiv. Tustrei ar fi putut să stea acum acasă, în podul brutăriei, să se războiască cu *Trandafirii Roşii,* să meargă cu bicicleta la scăldat, să mănînce pîrjoale — într—un cuvînt să facă orice Ie poftea inima. Şi în loc de asta, orbeca iese aici prin întuneric, şi nici măcar nu îndrăznesc să se gîndească ce—o să se întîmple cu ei.
—Cel mai bun lucru ar fi să ne întoarcem de unde am plecat, murmură Eva—Lotta. Am văzut tot ce—i de văzut, ne—ajunge, drumul este la fel peste tot. Şi peste tot e la fel de întuneric şi de sinistru.
—Cel puţin să mergem pe gangul ăsta pînă la capăt, stărui Anders. După asta, ne întoarcem.

Eva—Lotta se înşelase. Nu era peste tot la fel. Bunăoară gangul pe care mergeau ei dădea la o scară. Şi scara înseamnă o legătură între două caturi. Era o scară îngustă, în spirală, cu treptele tocite de atîta umblet. Tustrei rămaseră încremeniţi. Mai—mai să nu—şi creadă ochilor. Kalle lumină cu lanterna. Apoi se repezi pe trepte. Dar sus, trecerea stătea închisă, cu scînduri bătute în cuie. Adică, nimeni nu trebuia să coboare în subterană: Şi, firește, nici să urce de aici, sus. Kalle se simţea îmboldit să se repeadă cu capul în scîndurile acelea încît să zboare toate ţăndări.
—Trebuie să ieşim de aici ! Trebuie să ieşim de aici, mă auziţi! strigă Anders ca scos din minţi. Nu mai pot îndura nici o clipă!

Apucă un pietroi mare în mîini şi Kalle se grăbi să—i vină în ajutor.
—Un, doi, trei — acum! porunci Anders. Podişca de scînduri bubui prelung. Încă o dată !
—O să izbutim, Kalle, ai să vezi! îl încredinţa Anders, aproape hohotind de înverşunare.

Izbiră pentru ultima oară, cu toată puterea. Buf! Ţăndări de lemn izbucniră în toate părţile. Acum era uşor să înlăture sfărîmăturile. Anders vîrî capul prin spărtură şi scoase un urlet de bucurie. Scara ducea spre încăperile de la catul de jos al ruinelor.
—Kalle, Eva—Lotta, veniţi încoace! Amîndoi erau însă acolo, lîngă el. Rămaseră locului cu toţii, uitîndu—se ţintă spre lumină, spre soare, ca la cine ştie ce mare minune. Eva—Lotta alergă şi se opri în deschizătura unei ferestre. Colo, jos, se întindea orăşelul lor. Iată rîul, castelul de apă, biserica. Şi colo, departe, acoperişul cel roşu al brutăriei. Deodată se rezemă de zid şi izbucni într—un plîns cu suspine.

„Fetele sînt nişte fiinţe tare ciudate!" cugetară în sinea lor Kalle şi Anders. Mai adineauri, jos, în pivniţă, nu plîngea, dar acum, cînd trecuse orice primejdie, vărsa lacrimi ca o fîntînă.

În vremea asta *Trandafirii Roşii* isprăviseră de citit şi obosiseră tot bătînd mingea de ping—pong. Pe deasupra, îşi amintiră că era un meci de fotbal la *Prerie.*

M—am săturat să aştept, izbucni Sixten. Aia au emigrat pesemne în America. Hai să ne cărăm de aici!

Îşi dădură drumul în jos pe frînghie şi o tuliră peste rîu, trecînd. puntea Evei—Lotta. Şi astfel, pentru unchiul Einar sosi în sfîrşit momentul pe care îl pîndise atîta vreme.

Un automobil negru aştepta pe stradă, la vreo două—trei sute de metri mai departe. Înăuntru se aflau doi oameni — doi oameni nerăbdători şi nervoşi. Doar stătuseră o veşnicie acolo în zăduf. Ceasurile se scurgeau unul după altul şi vechiul lor prieten, Einar, apărea la intervale regulate cu raportul.
—Puştii tot mai sînt acolo ! Ei, ce vreţi să fac ? Nu pot să le sucesc gîtul, oricît de bucuros aş fi s—o fac!

De astă dată, unchiul Einar apăru însă aproape alergînd. Se vedea că are ceva sub haină.
—Totul e—n regulă ! şopti el, şi sări în maşină. Tjommen apăsă acceleratorul pînă la refuz şi maşina porni înainte cu toată viteza, îndreptîndu—se spre bariera de la nord.

Cei trei din automobil nu aveau alt gînd decît să lase orăşelul cît mai curînd în urmă. Priveau ţintă înainte şi vedeau numai drumul care trebuia să—i ducă spre bogăţie şi libertate. Dacă şi—ar fi aruncat ochii în lături, poate că ar fi văzut trei copii — pe Anders, Kalle şi Eva—Lotta, care tocmai se iviseră în colţul străzii şi se holbau uimiţi şi îngroziţi cum duşmanii lor se fac nevăzuţi.

CAPITOL 16

—Pe unde mi—ai umblat, împeliţatule ? se înfurie domnul Blomkvist. Ce ispravă ai mai făcut ? Iar ai spart vreun geam?

Ieşise poate pentru a suta oară în capul, scării de la băcănie să se uite după odrasla sa. Şi iată că în sfîrşit îl zări în colţul străzii, împreună cu Anders şi Eva—Lotta.

—Papa, dă—mi drumul! ţipă Kalle. Trebuie să alerg la poliţie!

—Ştiu, ştiu. Poliţia e în casă şi te aşteaptă! N—o să—ţi fie moale, băiete, ascultă vorba mea!

Kalle nu putea să înţeleagă de ce îi aşteaptă poliţia acasă la el. Dar îi ajungea să ştie că se află acolo. Şi alergă înăuntru cum nu mai alergase niciodată pînă atunci. Anders şi Eva—Lotta, după el.

Agentul Björk — cerul aibă—l în pază ! — stătea pe balansoarul verde, iar alături de el şedeau alţi doi poliţişti.

—Arestaţi—i, arestaţi—i! strigă Kalle ca un nebun. Repede!

Björk şi ceilalţi doi săriră în picioare.

—Unde ? Pe cine ?

—Hoţii de bijuterii! urmă Kalle pe nerăsuflate. Au fugit cu maşina adineauri! Oh, grăbiţi—vă!

Nu trebui să spună asta de două ori. Domnul Blomkvist alergă anevoie în stradă şi văzu cum Kalle şi

cei doi prieteni ai lui sînt împinşi din spate, de cei trei poliţişti, în maşina poliţiei. Bietul om se luă cu mîinile de păr. Feciorul său înfunda, puşcăria la o vîrstă atît de fragedă — asta era groaznic! Singura— i mîngîiere era, de bună seamă, faptul că nici fata brutarului nu se dovedise mai brează! Şi nici măcar băiatul cizmarului!

Maşina poliţiei gonea spre nord cu o viteză care făcu pe cetăţenii paşnici ai orăşelului să clatine revoltaţi din cap. Kalle, Anders şi Eva—Lotta stăteau pe canapeaua din spate, alături de comisarul Stenberg. Copiii se legănau încoace şi încolo, ia fiecare viraj. Eva—Lotta se întreba cît poate un om să îndure într—o singură zi, fără să—şi piardă cunoştinţa. Kalle şi Anders vorbeau amîndoi de—a valma, pînă ce comisarul le spuse că el vrea să—i asculte pe rînd. Kalle dădea furios din mîini şi ţipa ascuţit :

—Unul este palid, unul slut la înfăţişare, iar celălalt este unchiul Einar ; propriu—zis, Palidul mai slut decît Slutul, şi nici unchiul Einar nu—i simpatic.

Comisarul păru puţin încurcat.

—Palidul îşi zice Ivar Redig, dar el se numeşte Artur. Slutului ei îi spun Tjommen, dar poate că adevăratul lui nume este Krok ; unchiul Einar se numeşte şi Lindeberg, şi Brane, şi doarme cu un revolver sub pernă, şi a îngropat bijuteriile în ruinele castelului, sub scară, şi cînd i—am luat amprenta s—a prăvălit ghiveciul, ce ghinion ! şi atunci mi—a pus revolverul în piept, şi după asta am stat sus în arţar şi—am auzit cum Tjommen şi Redig îl ameninţau cu moartea, şi pe urmă l—au legat în pivniţa, castelului, pentru că el a fost atît de prost încît s—a dus acolo cu el, doar bijuteriile erau atunci departe, noi le—am ascuns în podul brutăriei, dar acum, din nenorocire, ei le—au luat, fiindcă ne—au încuiat în pivniţă şi, drace! există acolo atîtea ganguri, dar tot am ieşit noi la lumină da, acum matale, unchiule, ştii totul, numai să mergem mai repede, te rog!

Comisarul nu prea avea aerul că a înţeles totul, dar se gîndea să—l întrebe ceva mai tîrziu pentru a lămuri amănuntele.

Agentul de la poliţia criminală se uită la cadranul de viteză. Acul arăta peste 100 de kilometri la oră şi el nu îndrăznea să accelereze, deşi Kalle,avea impresia că merg prea încet.

—O răspîntie, domnule comisar; apucăm la stînga, sau la dreapta ?

Agentul apăsă pe frînă şi automobilul derapa puţin.

Copiii îşi muşcau degetele de încordare, văzînd că întîrzie, în loc.

—Hm, neplăcut lucru! mormăi comisarul. Agent Björk, dumneata cunoşti drumurile pe aici : pe unde crezi că au apucat?

—E imposibil de precizat, zise Björk. Pot ieşi la şoseaua internaţională pe oricare dintre ele.

—O clipă, interveni Kalle, şi sări jos din maşină. Scoase iute carnetul de însemnări din buzunarul de la pantaloni şi porni pe drumul din stînga, cercetîndu—lcu atenţie.

—Pe aici au apucat! strigă el grăbit.

Björk şi comisarul coborîseră şi ei din maşină.

—De unde ştii ? întrebă comisarul.

—Maşina lor are un cauciuc nou „Gislaved" la roata dreaptă din spate, iată, aici am schiţa „cauciucului". Priviţi!

Şi arătă cu degetul o urmă desluşită întipărită în pămîntul moale.

—Corespunde întocmai!

—Eşti tare dezgheţat, puştiule! spuse comisarul, în timp ce dădeau fuga înapoi la maşină.

—Aa, pură deprindere profesională! făcu nepăsător maestrul detectiv Blomkvist, dar apoi îşi aduse aminte că dorise să nu mai fie detectiv. Aşa mi—a venit mie în minte, adăugă băiatul cu modestie.

Goneau cu o viteză înspăimîntătoare. Nimeni nu scotea o vorbă. Toţi ochii priveau aţintiţi prin parbriz. La o curbă, derapară.

—Uite—i ! strigă agentul Björk. La vreo sută de paşi înaintea lor apăru un automobil.

—Ei sînt! întări Kalle. Limuzină neagră marca Volvo!

Agentul Santesson, de la poliţia criminală, îşi dădu toată silinţa să sporească şi mai mult viteza. Dar limuzina cea neagră îşi păstra avansul. Cineva privea îndărăt, cu faţa lipită de geamul din spate. Hoţii îşi dăduseră seama ca poliţia se află pe urmele lor.

„Mă tem că peste cîteva minute o să leşin, se gîndea Eva—Lotta. N—am mai leşinat niciodată pînă acum!"

Acul de pe cadranul de viteză arăta o sută zece kilometri la oră. Acum, automobilul poliţiei se

apropia încet dar sigur de limuzina cea neagră.
—Lungiţi—vă pe jos, puştilor! strigă comisarul deodată. Au început să tragă!
Şi împinse copiii spre pardoseala maşinii. Era şi timpul. Un glonţ trecu şuierînd prin parbriz.
—Björk, dumneata ai o poziţie mai bună poftim revolverul meu şi răspunde—le ticăloşilor aşa cum se cuvine !
Şi comisarul îi întinse revolverul colegului său din faţă.
—Trag, tii, drace, trag nu glumă ! şopti Kalle, stînd ghemuit pe pardoseala maşinii.
Poliţistul Björk scoase mîna pe geamul portierei. Nu era numai un gimnast îndemânatic, ci şi un trăgător de frunte. Ochi cu grijă roata dinapoi, din dreapta limuzinei, care se afla acum la cel mult 25 de metri în faţa lor. Glonţul porni şi, după o clipă, limuzina derapa şi se opri în şanţul drumului. Automobilul poliţiei ajunse numaidecît în dreptul ei.
—Acuma, iute, pînă nu apucă să iasă din maşină ! strigă comisarul. Puştilor, voi staţi pe loc!
Poliţiştii înconjurară limuzina într—o secundă. Nimic pe lume nu l—ar fi putut hotărî pe Kalle să rămînă acolo, ghemuit în maşină. Trebuia negreşit să vadă ce se petrece.
—Unchiul Björk şi agentul de la volan stau cu revolverele întinse gata să tragă, vesti el pe Anders şi Eva—Lotta. Comisarul nostru voinic smuceşte portiera ; aoleo, ce se mai bat! Iată—l pe Re dig, are şi el un revolver în mînă; poc! a încasat una de ia unchiul Björk, de i—a sărit revolverul cît colo, ehei, straşnic! Iată—l şi pe unchiul Einar, el n—are revolver, doar se bate ; acum zău dacă mint, îi pune cătuşele bădăranului ăstuia şi iui Redig. Dar ce—i cu Tjommen ? Aha, îl scot afară şi pe el. Mi se pare că a leşinat. Tii, ce palpitant ! Acuma, puteţi să mă credeţi...
—Ia mai taci odată ! i—o reteză Anders. Avem şi noi ochi, putem să vedem şi singuri.
Lupta se isprăvise. Unchiul Binar şi Palidul stăteau în faţa comisarului. Tjommen zăcea alături, la pământ.
—Ce văd !? exclamă comisarul. Artur Berg ? Într—adevăr, o surpriză plăcută ?
—Plăcerea este în întregime de partea dumneavoastră, mormăi Palidul cu o lucire răutăcioasă în ochi.
—Cred şi eu; se învoi comisarul. Ce spui de asta, Santesson, am pus mîna pe Artur Berg!
„Trebuie să ai memorie nu glumă ca să ţii minte toate numele ăstora!" se gîndi Kalle.
—Hei, Kalle! strigă comisarul. Ia vino încoace ! Poate ai să te bucuri aflînd că, mulţumită ţie, am reuşit să prindem pe unul dintre cei mai periculoşi spărgători pe care—i avem în ţară!
Pînă şi Artur Berg ridică puţin din sprîncene în clipa cînd îl zări pe Kalle, Anders şi Eva—Lotta.
—Trebuia să fi ascultat de primul imbold şi să—i fi împuşcat pe ţîncii ăştia, spuse el calm. Nu merită niciodată să te arăţi milos, te alegi numai cu necazuri.
Tjommen deschise ochii, semn că—şi venise în fire.
—Şi mai avem aici încă o veche cunoştinţă şi un client permanent al poliţiei! Cum vine asta, Tjommen, nu trebuia să te faci un om de treabă ? Mi se pare că aşa ai promis cînd ne—am întîlnit ultima dată.
—Întocmai, îngăimă Tjommen, dar mă gîndeam să—mi fac un mic capital de început. Ca să poţi să fi cinstit, trebuie să ai bani, domnule comisar!
—Şi dumneata ? se întoarse comisarul spre unchiul Einar. E pentru prima dată cînd apuci pe calea asta?
Unchiul Einar plecă ochii în pământ.
—Da, spuse el, şi se uită furios spre Kalle. Mai bine zis, n—am mai fost prins niciodată pînă azi. Şi m—aş fi descurcat şi acum, dacă n—ar fi apărut acest maestru detectiv! Maestrul detectiv Blomkvist!
Şi se strădui să schiţeze un zîmbet, dar faţa i se schimonosi.
—Ei, acum, ia să vedem unde—s bijuteriile furate. Santesson, caută în maşină. Bănuiesc că acolo sînt.
Da, caseta era acolo !
—Cine dintre voi are cheia ? întrebă comisarul. Unchiul Einar îi întinse cheia în silă. Toţi aşteptau cu încordare.
—O să vedem îndată, continuă comisarul! şi răsuci cheiţa în broască. Apoi deschise capacul.
Deasupra se afla o hîrtie. *Documentele secrete ale Trandafirului Alb* stătea scris pe ea cu litere de tipar. Comisarul rămase cu gura căscată de uimire. Ceilalţi, la fel, mai cu seamă unchiul Einar şi cei doi complici ai săi. Artur Berg aruncă o privire plină de ură spre unchiul Einar.
Comisarul scotoci în cutie. Nimic altceva decît hîrtii, vreo cîteva pietre şi alte cîteva fleacuri.

Eva—Lotta pufni. cea dintîi în rîs, într—un nestăpînit hohot de rîs. Ca la un semnal, Kalle şi Anders izbucniră şi ei în rîs. Rîdeau, da, rîdeau să se prăpădească toţi trei, ţinîndu—se cu mîinile de burtă. Şi rîseră aşa pînă le dădură lacrimile.

—Ce naiba i—o fi apucat pe puşti ? făcu nedumerit comisarul. Şi se întoarse spre Artur Berg.

—Aşa, vasăzică aţi şi dosit prada. Lasă, scoatem noi adevărul de la voi.

—Nu—i nevoie să vă mai obosiţi, spuse Anders cu mare greutate, sughiţînd de atîta rîs. Ştiu eu unde—s bijuteriile. Sînt în sertarul de jos al biroului din podul brutăriei.

—Şi ei de unde au pus mina pe asta? întrebă comisarul, arătînd spre caseta,de tablă.

—Au luat—o din sertarul de sus al biroului! Deodată, Eva—Lotta încetă să mai rîdă şi căzu grămadă pe marginea şanţului.

—Cred că fetiţa a leşinat, murmură agentul Björk, ridicînd—o în braţe. Nici nu e de mirare.

Eva—Lotta deschise cu o sforţare ochii ei albaştri.

—Nu, nu—i de loc de mirare, şopti ea. Azi n—am mîncat decît o chiflă.

CAPITOL 17

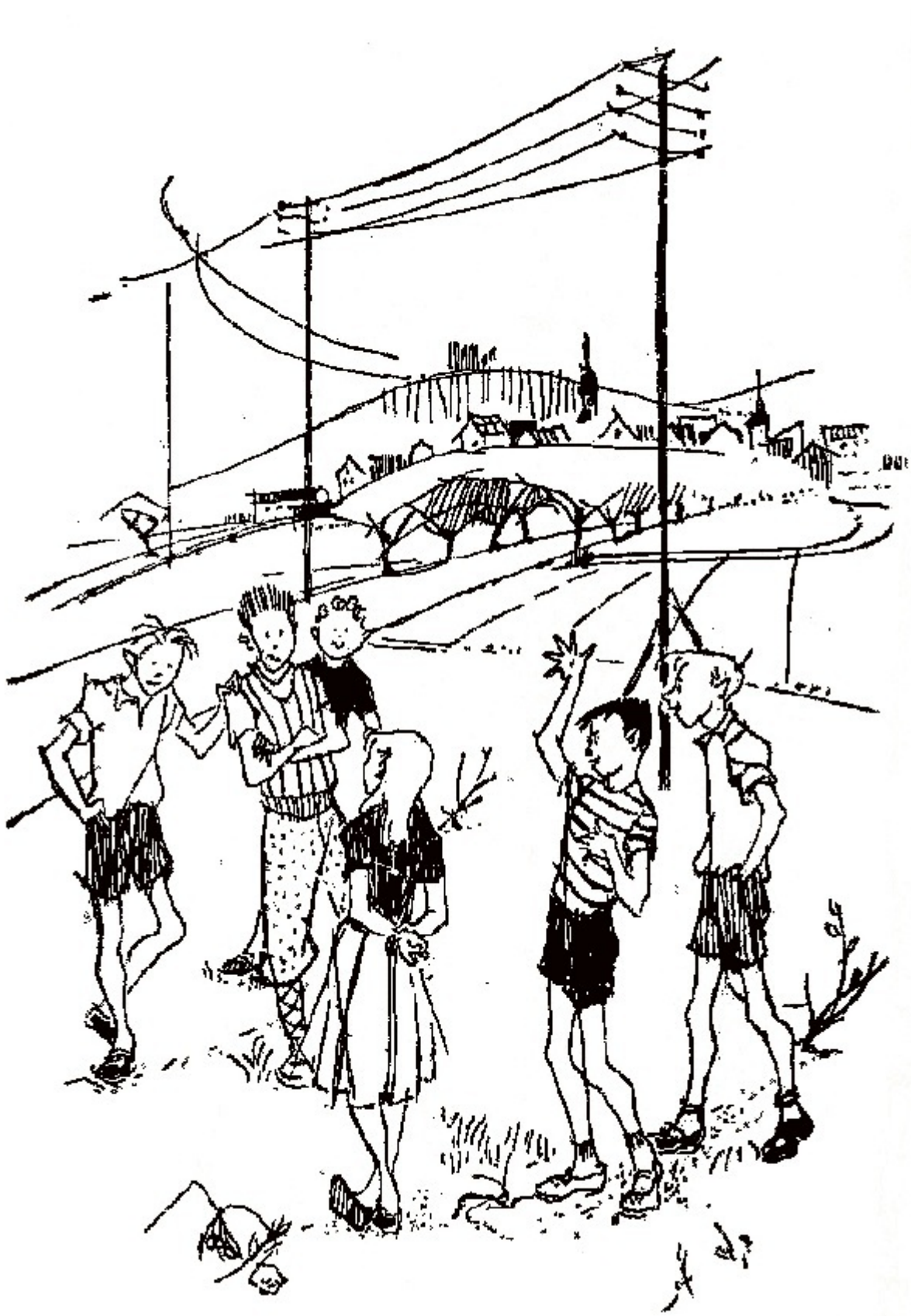

Maestrul detectiv Blomkvist stătea lungit pe spate sub păr. Într—adevăr, era acum maestru detectiv, nu era numai Kalle. Asta scria pînă şi în ziarul pe care—l ţinea în mînă. „Maestrul detectiv Blomkvist" glăsuia titlul articolului, iar dedesubt se afla fotografia. Fotografia nu înfăţişa, firește, pe bărbatul acela matur, cu trăsăturile severe şi cu privirea pătrunzătoare, aşa cum te—ai fi aşteptat. Faţa aceea, care te privea din ziar, era aidoma cu a lui Kalle, dar nu aveai ce face. Fotografiile lui Anders şi Eva—Lotta se

aflau şi ele acolo, dar puţin mai jos.
—Ai observat, tinere, se adresă domnul Blomkvist ascultătorului, său imaginar, că toată pagina întîia nu se ocupă decît. de acest caz neînsemnat, de acest furt de bijuterii, pe care am reuşit să—l elucidez mai deunăzi, cînd am avut o clipă de răgaz ?

O, da, ascultătorul său imaginar remarcase asta, de bună seamă, şi nu putea să—şi exprime îndeajuns admiraţia de care era cuprins.
—Cred că răsplata primită s—a dovedit vrednică de domnul Blomkvist, găsi el cu cale să spună.
—Aş ! făcu domnul Blomkvist. Da, desigur, am primit o groază de bani... hm ! Sincer vorbind suma n—a fost de dispreţuit, dar am împărţit—o cu domnişoara Lisander şi cu domnul Bengtsson, care m—au ajutat îndeaproape în acţiunea de urmărire a răufăcătorilor. Ca să spun adevărul, află că am acceptat să împărţim zece mii de coroane.

Ascultătorul său imaginar îşi împreună palmele cu zgomot, uimit.
—Ei bine, continuă domnul Blomkvist, şi smulse cu un aer de superioritate un fir de iarbă, oricum, zece mii de coroane reprezintă totuşi ceva. Dar trebuie, să—ţi mărturisesc, tinere, că eu nu lucrez pentru aurul cel murdar. Eu am un singur ţel — lupta împotriva criminalităţii. Hercule Poirot, lordul Peter Wimsey şi subsemnatul, da, rămînem şi de azi înainte vreo cîţiva care nu vom îngădui ca plaga criminalităţii sa se întindă.

Ascultătorul său imaginar susţinu cu deplin temei că societatea datora o nemăsurată recunoştinţă domnilor Poirot, Wimsey şi Blomkvist pentru munca lor plină de abnegaţie in slujba binelui.
—Mai înainte să ne despărţim, tinere, urmă maestrul detectiv scoţîndu—şi pipa din gură, vreau să—ţi spun un lucru! Crima nu aduce folos! Cinstea dăinuieşte cel mai mult, asta mi—a spus—o pînă si Artur Berg odată. Şi sper că el înţelege asta, acolo unde se află acum. In orice caz, are mulţi ani de răgaz ca să—şi dea seama. Închipuieşte—ţi, unchiul Einar, hm, Einar Lindeberg, un om atît de tînăr, a şi apucat pe drumul fărădelegilor. Fie ca pedeapsa primită să—l aducă pe calea cea bună! Fiindcă, aşa cum am spus, crima nu aduce folos!
—Kalle ! ! !

Eva—Lotta vîrî capul prin deschizătura din gard.
—Kalle, de ce stai acolo şi te zgîieşti la nori ? Ai bunătatea şi vino încoace ! Anders şi cu mine ieşim în oraş!
—La revedere, tinere, murmură maestrul detectiv Blomkvist. Mă cheamă domnişoara Lisander şi, în paranteză, fie spus, cu domnişoara asta am de gînd să mă însor.

Ascultătorul său imaginar o felicită pe domnişoara Lisander pentru alegerea unui asemenea Soţ.
—Mda, se înţelege, domnişoara Lisander nu ştie încă nimic despre asta, adăugă maestrul detectiv, ceea ce era de altfel adevărul adevărat, şi sări într—un picior pînă la gard, unde numita domnişoară şi domnul Bengtsson îl aşteptau.

Era sîmbăta seara. Totul în jur respira o pace adîncă ; Kalle, Anders şi Eva—Lotta mergeau agale, fără nici o ţintă, pe Strada Mare. Castanii îşi scuturaseră floarea de mult, dar în grădiniţe străluceau trandafirii, mixandrele şi gura—leului. Apucară în jos, înspre tăbăcărie. Fredrik—Şchiopul se şi cherchelise şi stătea în aşteptarea agentului Björk. Copiii zăboviră cîtva timp să asculte poveştile lui Fredrik, apoi o porniră spre *Prerie.*
—Uite—l colo pe Sixten cu Benka şi Jonte, spuse Anders deodată, şi ochii îi sclipiră. Kalle şi Eva—Lotte se dădură mai aproape de căpetenia lor, Şi *Trandafirii Albi* înaintară astfel pînă în faţa *Trandafirilor Roşii.*

Stăteau acum faţă în faţă. Potrivit tratatului de pace, căpetenia *Trandafirului Alb* trebuia să se încline de trei ori în faţa *Trandafirilor Roşii* şi să spună: „Ştiu că nu sînt vrednic să calc pe acelaşi pămînt cu tine, o, înălţimea ta !" Căpetenia *Trandafirilor Roşii* se uită prin urmare foarte sever la duşmanul său. În clipa aceea, căpetenia *Trandafirilor Albi* deschise gura şi spuse :
—Mucosule!

Celălalt păru încîntat. Totuşi se arătă revoltat şi se trase un pas înapoi.
—Asta înseamnă război, rosti ,el.
—Război ! încuviinţă căpetenia *Trandafirului Alb* şi se lovi dramatic cu pumnul în piept. Război între *Trandafirul Alb* şi *Trandafirul Roşu!*